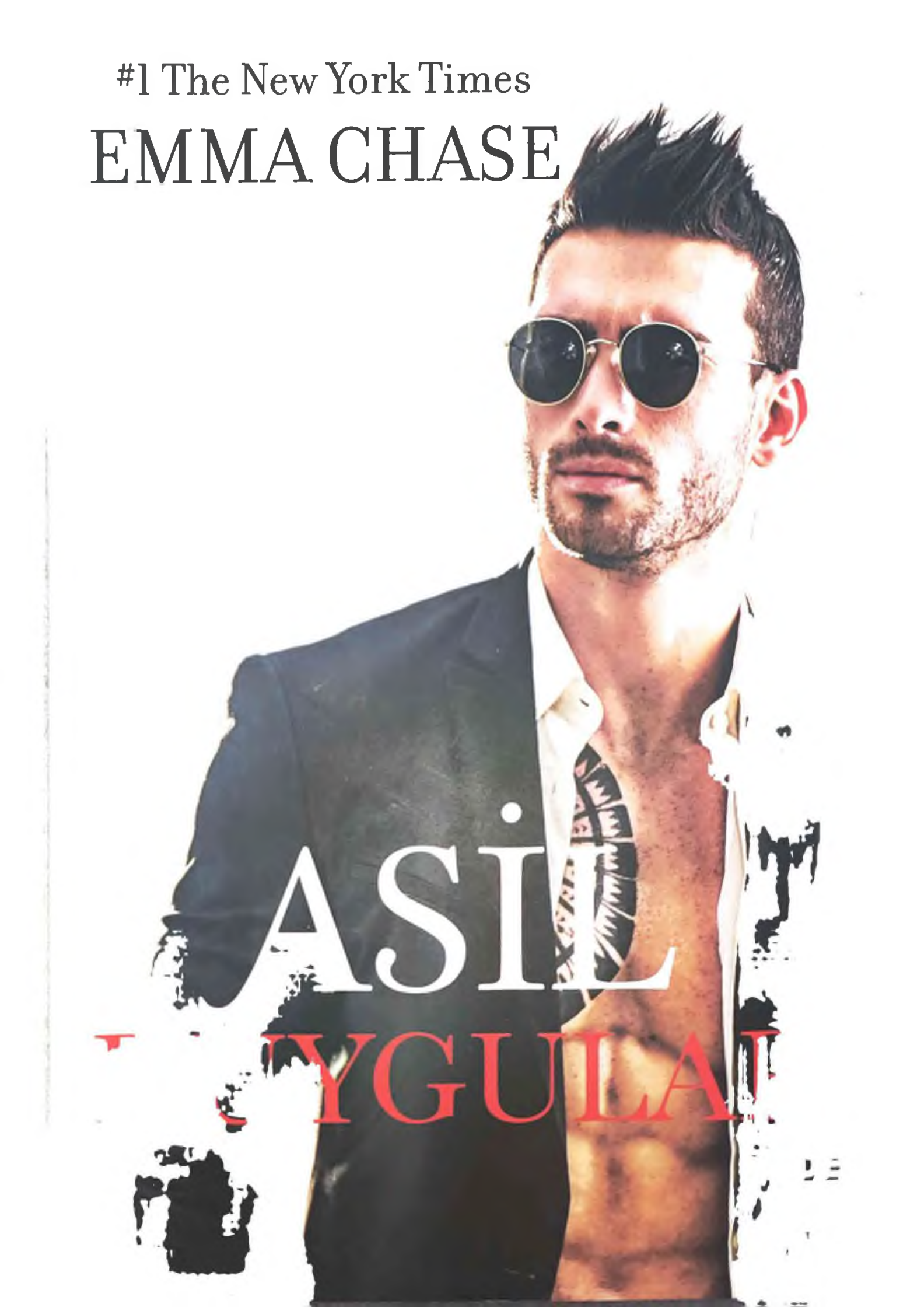
#1 The New York Times

EMMA CHASE

ASİL

YGULA

#1 The New York Times

EMMA CHASE

ASİL DUYGULAR

Çeviren: Esra Çetin

Giriş

Logan

Bazı erkekler penisleriyle düşünür.

O tipleri bilirsiniz. Yanıp tutuşabilecekleri bir çift bacak, dolgun göğüsler ve sıkı kalçalar arayışıyla etrafı tarayan fıldır fıldır gözlere sahip, ağzı laf yapan tipler.

Diğer erkekler de beyinleriyle düşünür. Hem de fazlasıyla. O tipleri de bilirsiniz. Sinir bozucu bir şekilde dikkatli olan, yavaş hareket eden, söyledikleri her şeyin eninde sonunda başlarına dert açacağını biliyormuş gibi kelimelerini sürekli seçen tipler.

Bana gelince... Ben bu iki türden de değilim.

Ben hep içimden geldiği gibi hareket ederim. Bir tehditle karşı karşıya kaldığımda tereddüt bile etmeden harekete geçerim. Hafifçe teklediğinde durup durumu yeniden değerlendiririm. Acıyla kıvrandığımda ise her şeyi mahvettiğimden kesinlikle emin olurum.

İçgüdülerim en iyi arkadaşım, vicdanımsa en ölümcül varlığımdır.

Ve beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmazlar.

Beni onun kapısına sürükleyen de içgüdülerimdi. Kapıyı çalarken beni olduğum yere mıhlayan; durumu düzeltmek için memnuniyetle söyleyeceğim pişmanlıkla dolu kelimeleri bulmamı sağlayan da içgüdülerimdi.

Onu geri kazanmak için.

Çünkü içgüdülerim son derece keskin olsa da, ben bazen kahrolası bir aptal olabiliyorum.

Dün de öyle olduğum günlerden biriydi.

"Ellie. Benim, aç kapıyı, konuşmamız gerek."

Sağlam meşe kapının ardında bir hareket algıladım. Orada olduğunu hissedebiliyordum. Yakındaydı ve dinliyordu.

"Git buradan, Logan."

Sesi gergindi, normalde olduğundan çok daha sertti. Üzgündü.

"Ellie, lütfen. Ben bir ahmağım, biliyorum..." Koridordan yalvarmaya meraklı değildim, ama gereken buysa... "Özür dilerim. Girmeme izin ver."

Ellie zor öfkelenir, çabuk affederdi; hamurunda kin tutmak yoktu. Bu yüzden bir sonraki sözleri bir balta gibi bacaklarıma çarpıp ayaklarımı yerden kesti.

"Hayır, haklıydın. Prensesin kız kardeşi ile East Amboy'lu bir korumanın bir araya gelebilmesi imkânsız; asla bir geleceğimiz olmazdı."

Bunu ona gerçekten söylemiş miydim? Benim derdim neydi? Onun için hissettiklerim hayatımda anlamlı olan tek şeydi. Önemli olan tek şey.

Ama bunu ona hiç söylemedim. Aksine... Yanlış olan ne varsa söyledim.

Ona mümkün olduğunca yakın olmak isteyerek avcumu pürüzsüz ahşaba yasladım ve öne eğildim. "Ellie..."

"Fikrimi değiştirdim, Logan."

Bir ceset konuşabilseydi, sesi şu anda Ellie'ninki gibi çıkardı. Boş, cansız.

"Bir peri masalı yaşamak istiyorum. Olivia'nın sahip olduklarına sahip olmak istiyorum... Kalelere ve at arabalarına... Sen bunları bana veremezsin. Seninle yetinmek istemiyorum. Beni asla mutlu edemezsin."

Bunları söylerken samimi değildi. Şimdi yüzüme vurduğu şeyler benim kelimelerimdi –ona yaşattığım güvensizliklerdi.

Ama Tanrım, duymak çok can yakıyordu. Fiziksel olarak acıtıyordu; içimi yarıyor, göğsümü eziyor ve kemiklerimi un ufak ediyordu. Onun için öleceğimi söylerken ciddiydim... Ve şu anda, gerçekten de ölüyormuşum gibi hissediyordum.

İçeri girip yüzünü görmek, ciddi olmadığını kendime kanıtlamak için kapının koluna uzandım. "Ellie..."

"Gelme!" diye bağırdı, daha önce hiç duymadığım bir şekilde. "Seni görmek istemiyorum! Git buradan, Logan. Her şey bitti –sadece *git*!"

Zorlukla soludum; acı sizi bir enkaza çevirdiğinde böyle olurdu. Sonra yutkunup omuzlarımı dikleştirdim ve arkamı dönüp koridorda uzaklaştım. Ondan. Tıpkı istediği gibi... Haykırdığı gibi...

Beynim daha hızlı hareket etmemi söylüyordu –oradan hızla uzaklaşıp yaralarımı sarmamı söylüyordu. Ve kalbim; o zavallı piç de hiçbir şey ifade edemeyecek kadar parçalanmıştı.

Ama sonra, koridorun tam ortasındayken, adımlarım tamamen duruncaya kadar yavaşladı.

Çünkü içgüdülerim... Hissettiğim acının arasından sıyrıldı. Başkaldırdı. Bunun doğru olmadığını haykırdı. Ellie'nin böyle bir şey yapmayacağını... Bir şeylerin yolunda olmadığını... Ve dahası... Bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu.

Başımı kaldırıp koridora baktım; görünürde ne bir hizmetçi ne de bir koruma vardı. Tekrar kapıya baktım. Kapalı, sessiz ve hareketsizdi.

Sonra arkamı dönüp tekrar ona doğru yürüdüm. Bu sefer ne kapıyı çaldım ne bekledim ne de izin istedim. Tek bir harekette kolu çevirip içeri girdim.

Gördüklerim donup kalmama neden oldu.

Çünkü beklediğim şey her neyse, kesinlikle bu değildi.

Hem de hiç...

Birinci Bölüm

Logan

Beş yıl önce

"Beni mi görmek istediniz, Prens Nicholas?"

Bir itirafta bulunayım: Kraliyet ailesinin güvenlik ekibinde olmam için iş teklif edildiğinde ilgilenmemiştim. Kendi seslerine ve kendi kıçlarının kokusuna âşık olan kendini beğenmiş aristokratların peşinde dolanma fikri bana çekici gelmemişti. Gördüğüm kadarıyla korumalar uşakların sadece bir kademe üstündeydi ve ben hiç kimsenin uşağı değildim.

Hareket istiyordum. Zafer kazanmak istiyordum. Bir amacım olsun istiyordum. Kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olmak istiyordum. Asil ve kalıcı bir şey.

"Evet, Logan, otur."

Orduda kendimi hızlı bir şekilde ön plana çıkarmıştım. Ve Saray Güvenliği'nin başı Winston fark etmişti. Prens Nicholas'ın kişisel ekibinde çok özel nitelikler aradıklarını söylemişti. Çevik, sadık ve gerektiğinde vahşi olan genç adamlar. Silahlı çatışmaya bıçak getirmekten korkmayan tipler; çünkü kazanmak için lanet olası bir bıçağa ya da silaha ihtiyaçları olmayacaktı.

Sadece birkaç hafta sonra, konumuma farklı bir gözle bakmaya başladım. Önemli insanlar bir şeyleri yoluna koyar ve işleri hallederlerdi; önemli olmayan insanlar için hayatı kolaylaştıracak güce sahiplerdi.

Tüm bunları yapabilmeleri için onları korumakla yükümlüydüm.

Ve bu lüks çatı katı süitinin kütüphanesindeki masanın ardında, karşımda oturan genç prens önemli bir adamdı.

"Kaç yaşındasın, Logan?"

"Dosyamda yirmi beş yazıyor."

Aziz Peter bir insan avcısıysa, ben de onların okuyucusuydum. Karşındakinin niyetinin ne olduğuna dair içgüdülere sahip olmak bu meslek için gerekli bir yetenekti; bir insanın gözlerini okuyabilme, neler yapabileceğini ve ne tür bir insan olduğunu anlayabilme yeteneği.

Nicholas Pembrook iyi bir adamdı. Hem de her şeyiyle.

Ve bu nadir bir şeydi.

Önemli adamların çoğu pislik olurdu.

Prensin dudakları seğirdi. "Dosyanda ne yazdığını biliyorum. Sorduğum şey bu değildi." Ayrıca aptal da değildi. Hayatında o kadar çok yalan duymuştu ki, doğru olmayan şeyleri anlayabilmek gibi bir yeteneği vardı.

"Gerçekten kaç yaşındasın?"

Bu soruyla nereye varmak istediğini merak ederek gözlerinin içine baktım. "Yirmi iki."

Yavaşça başını salladı ve başparmağıyla diğer elinin avcuna masaj yaparak düşündü. "Yani orduya kaç yaşında kaydoldun? On beş mi? Yaşınla ilgili yalan mı söyledin? Çok küçükmüşsün."

Omuz silktim. "Kayıt ofisindekiler çok da zeki değildi. Uzun boylu ve güçlüydüm, yumruklarım iyiydi."

"Yine de bir çocukmuşsun."

"Ben hiçbir zaman çocuk olmadım, Majesteleri. Sizin gibi."

Çocukluk bir şeyleri eline yüzüne bulaştırmanız, kim olduğunuzu ve ne olmak istediğinizi anlamanız gereken zamanlardı. Bir serseri olmanıza izin verilen zamanlardı. Ben bu ayrıcalığa sahip olmamıştım; Nicholas da öyle. Yollarımız biz doğmadan önce çizilmişti. Evet, zıt yollardı; ama ister kulübede isterse sarayda büyümüş olun, etrafınızdakilerin beklentileri ve talepleri masumiyetinizin hızla kaybolmasına neden olurdu.

"O kadar küçük bir yaşta neden evden ayrıldın?"

Şimdi sırıtma sırası bendeydi. Çünkü ben de aptal değildim. "Nedenini biliyorsunuz. Dosyamda o da yazıyor."

Pislikleri teşhis etme konusunda iyiydim, çünkü onların arasından geliyordum. Suçlular... Tehlikeli olacak kadar çaresiz olan, yüzünüze gülüp sırtınızı okşayacak ve sonrasında arkanızı döndüğünüz an sizi bıçaklayacak türde önemsiz suçlular.

Büyükbabam hapishanede ölmüştü –silahlı bir soygun sırasında işlediği bir cinayet yüzünden içerideydi. Babam da orada ölecekti; cinayet yüzünden içerideydi. Suç işlemek için hiçbir şeyden kaçınmayan amcalarım, sokak ortasında güpegündüz öldürülen kuzenlerim ve hiç tereddüt etmeden kızlarını satan halalarım vardı.

On beş yaşıma geldiğimde, eğer o bok çukurunda kalırsam kokuşmaya başlayacağımı biliyordum. O zaman

da önümde sadece iki seçenek olacaktı: Hapishane ya da mezarlık.

İkisi de bana uygun değildi.

"Tüm bunların sebebi nedir? Tüm bu soruların?"

Sadede gelmek her zaman çok daha iyiydi.

Gri-yeşil gözleri bana odaklandı; yüzü düşünceliydi ve sanki üzerine bir fil oturmuş gibi omuzları çökmüştü.

"Artık Henry'i bulduğuma göre, Kraliçe iki gün içinde Wessco'ya geri dönmemizi istiyor. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"Olivia'yı yazı benimle birlikte geçirmesi için eve götürmek istiyorum."

New Yorklu fırıncı konusunda bir süredir kararsızdım. Nicholas'ın aklına fikirler sokmuş ve onu pervasızlaştırmıştı. Ama iyi bir kızdı, çalışkan ve dürüsttü. Nicholas'a değer veriyordu. Unvanıyla ya da banka hesabıyla ilgilenmiyordu. Onlar umurunda bile değildi ve muhtemelen Nicholas'ın tüm bunlara sahip olmamasını tercih ederdi. Onu mutlu ediyordu.

Veliaht Prens ile çalıştığım iki yıl içinde, onu daha önce gerçekten mutlu gördüğümü hiç sanmıyordum.

"Bu akıllıca mı?" diye sordum.

Olivia Hammond tatlı bir kızdı. Ve Saray... Tatlıyı ekşiye çevirme konusunda son derece becerikliydi.

"Hayır. Ama yine de yapmak istiyorum."

Nicholas'ın yüzündeki ifade son derece açıktı. Arzu. Dışarıdan baktığınızda, bir prensin istediği her şeye sahip olacağını düşünürdünüz. Nicholas'ın özel uçakları, hizmetkârları, kaleleri ve bir ömür boyu harcayabileceğinden çok daha fazla parası vardı. Fakat istediği şeyi

yapabildiği ya da yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapmak için kendisine izin verdiği tek bir anı bile hatırlamıyordum.

Ona hayrandım, ama ona imrenmiyordum.

"Olivia gelmek istiyor, ama kız kardeşinin bütün yaz yalnız kalmasından endişeleniyor. Ellie hala genç, okula gidiyor ve... Toy."

Ayrıca vahşi bir tarafı da vardı. Sarı saçlarındaki pembe gölgeler kadar parlaktı, ki bu renge New York'ta olduğumuz iki ay içerisinde mavi ve sonrasında yeşil de eklenmişti.

"Belayı çektiğini görebiliyorum," diye yorum yaptım.

"Kesinlikle. Ayrıca Ellie, kahve dükkânını sadece Marty'nin yardımıyla kendi başına işletmek zorunda kalacak. Olivia'nın babası..."

"Ayyaş."

Onları teşhis etmek konusunda da iyiydim –bir mil öteden kokularını alabilirdim.

"Evet." Nicholas iç çekti. "Bak, Logan, hiç kimseye kolay kolay güvenmediğimi bilecek kadar uzun bir süredir yanımdasın. Ama sana güveniyorum." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve gözlerimin içine baktı. "Bu yüzden sana soruyorum. New York'ta kalır mısın? Ellie'ye yardım eder misin? Ona göz kulak olup... Güvende olmasını sağlar mısın?"

Ellie iyi bir kıza benziyordu, ama hiç kimsenin uşağı olmadığımı çoktan söylemiştim –ayrıca bir bakıcı da değildim. Kraliyet ailesini korumak kendi seçtiğim bir görevdi; Amerikalı bir genç kızı gözetlemek ise gerçekleşmesi muhtemel bir baş ağrısıydı.

Nicholas pencereden dışarı baktı. "Senden çok şey istediğimi biliyorum. Bu senin işin değil; hayır diyebilirsin. Ama bu iş için seçebileceğim... Güvenebileceğim başka hiç kimse yok. Yani eğer evet dersen benim için büyük bir iyilik yapmış olursun."

Ah... Lanet olsun.

Bir erkek kardeşim vardı. Keşke olmasaydı demek bile yetersiz kalırdı. Nicholas'ın küstah kardeşinin çocukluğu bırakmasını dilemesiyle ya da Bayan Olivia'nın kız kardeşi tarafından canının sıkılmasıyla aynı şey değildi. Kardeşimin içinde bulunmadığı bir dünya çok daha iyi bir yer olurdu –ve bunu düşünen tek kişi ben değildim.

Ama bir tercih hakkım olsaydı, kendime yeni bir erkek kardeş yaratabilseydim, bu şu an karşımda oturan adam olurdu.

İşte bu yüzden, pişmanlıktan ölecek olsam bile, ona cevabımı vermem sadece bir an sürdü.

"James'in bir oğlu var –yaklaşık bir yaşında, bu yüzden sizinle eve dönmek isteyecektir. Tommy kalmaktan mutlu olacaktır –Bronx onun özel haremi gibi. Tommy ile ben ve iki adam daha, belki Cory ve Liam olabilir, kızı beladan uzak tutup yaz boyunca işlerin yolunda gitmesini sağlayacağız."

Nicholas'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve gözleri aydınlandı. Ayağa kalkıp elimi sıktı ve minnettarlıkla omzuma vurdu.

"Teşekkürler, Logan. Gerçekten. Bunu unutmayacağım."

Hiç değilse, bu yaz... Çok farklı olacaktı.

İkinci Bölüm

Ellie

Konu müzik olunca yaşlı bir ruhtum. Bunun için annemi suçluyordum. Hatırladığım kadarıyla beni Led Zeppelin'in *All of My Love* şarkısını söyleyerek uyuturdu. Ailemizin kahve dükkânında bir şeyler pişirirken müzik setinde bangır bangır şarkılar dinlerdi. Bazen karışık şeyler dinlerdi; ama hoparlörlerden yükselip ablamla kulaklarımıza dolan, kadın sanatçıların boğuk, heyecan verici ve yüksek oktavlı sesleri olurdu. Bende büyük bir etki bırakmıştı.

Demek istediğim, Janis Joplin'in sesini bir kez duyduktan sonra bir daha geri dönemezdiniz.

Bu sabah, saat dörtten hemen sonra, Laura Branigan'ın *Gloria* şarkısını seçtim. Kulaklarımda çınlıyordu –neşeli ve canlı. Ve bugün biraz neşeye ihtiyacım vardı.

Olivia dün Wessco'ya gitti ve onun için çok mutluydum –gerçekten, hakikaten, delicesine mutluydum. Bunu, bir dediğinin iki edilmemesini ve muhteşem, edepsiz, altın kalpli bir prens tarafından şımartılmayı ve tapılmayı

hak ediyordu. Liv dünyaları hak ediyordu, sadece üç aylığına olsa bile.

Ama onu çok özleyecektim.

Ayrıca küçük bir detay da vardı... Yirmi dört saattir uyumamıştım. Gözümü bile kırpmamıştım. Ve eğer geçmiş bir başlangıç ise, geleceğimde bir sürü uykusuz gece olacaktı. Lise son sınıftaydım; çalışmam gereken sınavlar, tamamlamam gereken projeler, faaliyete geçirmem gereken okul dışı aktiviteler, biriktirmem gereken hatıralar –ve şimdi de yürütmem gereken bir iş vardı.

Uyumaya kimin vakti vardı ki?

Telefonumun sesini yükselttim ve bir çorba kaşığı hazır kahveyi ağzıma soktum –çıtır çıtır tanecikleri bir yudum soğuk kahve ile yuttum. Dükkânda hazır kahve servis etmezdik. Hazır kahve iğrençti.

Ama bir amaca hizmet ediyordu. Etkiliydi –verimliydi. Kafeini seviyordum. *Seviyordum*. Wonder Woman'ın kayıp kuzeniymişim ve yapamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissetmeme neden olan o muhteşem duyguya bayılıyordum.

Eğer sonunda çürüyen dişler, mahvolmuş bir hayat, en iyi ihtimalle aşırı dozdan ölüm olmasa, muhtemelen bir keş olurdum. Ama ben bir lise son sınıf öğrencisiydim, salak değil.

İğrenç kahvemi yudumladıktan sonra, şarkıya –kalçamı ve omuzlarımı sallamaya, renkli gölgelerle dolu sarı saçlarımı ileri geri savurmaya– geri döndüm. Dükkân açılmadan önce hazırlamam gereken iki düzine turtanın üst katmanı için hamur açıp, turtaları yeni kesilmiş lezzetli meyvelerle doldururken parmak uçlarımda döndüm,

popomu ve göğüslerimi salladım. Hatta bir balerin gibi havaya zıplamış bile olabilirim –ama bunu inkâr edeceğim.

Amelia'nın Yeri annemin turtalarıyla –onun tarifleriyle– tanınırdı ve yıllar önce iflas etmemiş olmamızın tek nedeni o turtalardı. Eskiden sadece bir düzine yeterli olurdu; ama ablamın Wessco'nun Veliaht Prensi ile yaşadığı aşk haberleri ayyuka çıkınca hayran kızlar, kraliyet meraklıları, yoldan geçerken merakı uyananlar ve psikopat takipçiler ortaya çıkıp... Kapımızdan içeri girmeye başladılar.

İş vızır vızır işliyordu ki bu iki yanı keskin bir bıçaktı. Para açısından biraz sıkışıktık, ama işler ikiye katlanmıştı ve ablamın gidişiyle birlikte işgücü yarıya inmişti. Hatta çeyreğe indi bile denebilirdi, çünkü gösteriyi yöneten kişi Olivia idi. Yakın zamana kadar tam bir tembeldim. Bu yüzden Wessco'ya gitmesi konusunda son derece kararlıydım; her şeyin üstesinden gelebileceğime ve o yokken işleri idare edebileceğime yemin etmiştim.

Ona borçluydum ve bunu biliyordum.

Eğer anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirecek sem, bu turtaları hazırlamak için kıçımı kaldırmam gerekiyordu.

Üstüne biraz un serptiğim hamuru merdaneyle açmaya başladım. Mükemmel boyuta ve kalınlığa geldiğinde, merdaneyi ters çevirdim ve mikrofon gibi kullanarak şarkı söylemeye başladım –*American Idol* tarzında.

"Calling Gloriaaaaaaaaaaaaaaaaaa..."

Ve sonra arkamı döndüm.

"AHHHHHHHHHHHH!"

Hiç düşünmeden kolumu büktüm ve elimdeki merdaneyi bir savaş baltası gibi fırlattım... Mutfak kapısının tam önünde duran adamın kafasına.

İçeri girdiğini duymadığım adamın...

Merdaneyi mükemmel yüzüne sadece bir santim kala hiç irkilmeden tek eliyle yakalayan adamın...

Kafası sola doğru eğilirken kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "İyi atış."

Logan St. James.

Koruma. Tam bir sert çocuk. Hayatımda gördüğüm en seksi adam. Tehlikeli derecede seksi ve tahrik edici derecede gizemli ile çocuksu yakışıklılığın mükemmel bir karışımı. Eğer Superman, James Dean, Jason Bourne ve mükemmel İngiliz aksanlı bir adam tek bir insanda birleşseydi, kahrolası Logan St. James'i meydana getirirlerdi.

Ve onu bir merdaneyle haklamaya çalışmıştım –hem de üzerimde Rick ve Morty pijama şortum, sekiz yaşından beri sahip olduğum Winnie-the-Pooh tişörtüm ve Sponge Bob Square Pants terliklerim varken.

Sutyensiz.

Üst kısımlarda pek de bir şey olduğu söylenemezdi, ama yine de...

"Yüce İsa'nın krakerleri!" Kalp pili olan yaşlı bir kadın gibi göğsümü tuttum.

Logan'ın kaşları çatıldı. "Bunu daha önce duymamıştım."

Ah, kahretsin –beni dans ederken görmüş müydü? Havaya zıpladığımı görmüş müydü? Tanrım, lütfen ölmeme izin ver.

Kulaklığımı çekip çıkardım. "Ne oluyor, ahbap? İçeri

girerken biraz ses yap –bir kıza yalnız olmadığını haber ver. Bana kalp krizi geçirtebilirdin. Ve seni harika ninja yeteneklerimle öldürebilirdim."

Logan'ın ağzının kenarı yukarı kalktı. "Hayır, yapamazdın." Merdaneyi tezgâhın üzerine bıraktı. "Seni korkutmamak için mutfak kapısını çaldım, ama meşguldün... Performansınla."

Yüzüme kan hücum etti. Ve yerin dibine geçmek istedim.

Logan, kahve dükkanının önünü işaret etti. "Kapı kilitli değildi. Marty'nin kırık kilidi değiştireceğini sanıyordum."

Ona bakmamak için bir bahanem olmasına şükrederek arkamı döndüm ve çekmeceden kilit setini çıkardım –hâlâ paketliydi. "Kilidi aldı, ama geçen gün çok yoğun olduğumuz için takmaya zaman bulamadı."

Logan kilidi alıp elinde çevirdi. "Ben ilgilenirim."

"Tornavidaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, arabada aletler var."

Dirseğimi tezgâha yaslayarak onu inceledim. Logan gerçekten çok uzun boyluydu. Ve bunun nedeni benim çok kısa olmam değildi. Gerçekten uzun boyluydu. Uzundu – seksi bir ağaç gibi. Ve sağlamdı –siya gömleğinin altında geniş bir göğüs vardı. Taş gibiydi.

"Tam bir izcisin, ha?"

Bu benim flört girişimimdi –muhtemelen *Dirty Dancing* filmindeki "Bir karpuz taşıdım," cümlesinden sadece biraz daha az etkiliydi.

Logan'ın ağzının kenarı bir kez daha yukarı kıvrıldı.

"Uzaktan yakından alakası yok."

Bunu söylerken takındığı kötü çocuk tarzı kalbimin gümbürdemesine ve ağzımın kocaman açılmasına neden oldu.

Tepkimi gizlemek için şiddetle başımı salladım.

"Evet, ben de öyle... Asla bir..."

Fazla şiddetli bir şekilde...

Öyle şiddetliydi ki tezgâhtaki un yüzünden dirseğim kaydı ve neredeyse yere düşüp bayılacaktım. Ancak Logan sadece iri ve kaslı değildi –aynı zamanda hızlıydı. Kafamı kesme tahtasına çarpmadan önce beni kolumdan ve belimden yakalayacak kadar hızlıydı.

"İyi misin, Ellie?"

Öne doğru eğilerek bana dikkatle baktı –bu bakışları bu gece rüyamda göreceğim kesindi... Uyuyabileceğimi düşünürsek. Ve vay canına... Logan'ın harika kirpikleri vardı. Gür, uzun ve gece karası. Uzun olan tek yerinin kirpikleri olmadığına bahse girerdim.

Gözlerim, pantolonunun şüphelerimi doğrulayacak kadar gerilmiş olduğu vaat edilmiş topraklarına kaydı –bu korumanın cebinde bir beylik tabancası olabilirdi, ama pantolonun içinde büyük bir magnum vardı.

Leziz.

"Evet, iyiyim." iç çektim. "Sadece... Bilirsin... Yorgunum. Ama iyiyim... Sorun yok."

Gerçekten iyiymiş gibi silkinip kendime geldim.

Logan başını sallayıp uzaklaştı. "Şimdi kilidi tamir edeceğim ve sonrasında anahtarı sana teslim edeceğim. Yanında tut, sakın kaybetme. Bundan sonra, yukarı çıkarken kapıyı arkandan kilitleyeceksin ve evde tek başınayken kapıyı kilitli tutacaksın. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım. Livvy onunla konuşuyor olmalıydı. Anahtarların beni terk etmesi benim hatam değildi. Daha sonra rahatça bulabilmek için onları belirli bir yere koymuştum. Ama yemin ederim, resmen ayaklanıp kaçmışlardı.

Kurnaz, küçük Houdini piçler.

Son turtayı fırından alıp soğuma rafına bıraktıktan sonra, üst kata fırlayıp okul için giyindim. Okulumdaki bazı kızların sahip olduğu zamana da kıyafetlere de sahip değildim, ama sahip olduklarımla elimden gelenin en iyisini yapardım: Koyu renk kot pantolon; kolsuz beyaz bir üst; açık pembe, şeffaf bir bluz; siyah düz ayakkabılar ve konsinye satış mağazasında bulmuş olduğum bir deri ceket giydim.

Mücevherleri severdim, yürürken çıkardıkları sese bayılırdım; ayaklı bir müzik kutusu gibi. Dolayısıyla ucuz yüzükler, daha da ucuz bilezikler ve sallantılı, gümüş bir kolye taktım.

Kylie Jenner gibi yüzüme kontür çekmedim ya da sarı kaşlarımı koyu kahverengi kalem ile doldurmadım –eğer yapsaydım o garip kadın seri katile benzerdim. Ama gözaltı kapatıcısı, biraz rimel ve açık pembe dudak parlatıcısı sürdüm.

Sabah saat altıdan birkaç dakika önce arka merdivenlerden aşağı zıpladığımda, Logan kilidi tamir etmişti ve mutfakta garsonumuz Marty ile konuşuyordu.

Marty McFly Ginsberg sadece çalışanımız değildi

–başka bir anneden olan abimizdi; eğer annesi siyahi, Yahudi, gay ve havalı olsaydı. Marty tam bir bombaydı.

"Selam, hatun." Bana sarıldı ve bu konuda hiç de cimri değildi. "N'aber? Liv'den haber aldın mı?"

Başımla onayladım. "Sana odasının resmini yolladı mı?"

Marty iç çekti. "Sanki ölmüş de Nate Berkus cennetine gitmiş gibi." Uçları yeşil olan saç tutamını geriye çekti. "Dün akşam işler nasıldı?"

"İyi." Esnedim. "Henüz uyumadım, ama bu yeni bir haber değil."

Marty kahve çekirdeklerini öğüttü ve filtreleri doldurup kahveleri demlemeye başladı. "Baban nasıl?"

"İyi, sanırım. Eve gelmedi."

Bu devamlı olan bir şey değildi, ama önemli olmayacak kadar sık yaşanıyordu. En azından benim için önemli değildi.

Logan yavaşça bana döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Hâlâ evde değil. Muhtemelen Liv'in gitmesine üzülüp kafayı çekmiş ve Mulligan'ın barında ya da orayla burası arasındaki banklardan birinde sızıp kalmıştır. Bazen oluyor."

Korumanın gözleri kıvılcımlar saçtı; sanki içinde bir ateş yanmış gibiydi. "Geceyi, lanet olası kapısı kilitlenmemiş bu dükkânın üst katındaki dairede kendi başına geçirdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ama Bosco benimle birlikteydi."

Bosco, Shihtzu-Chihuahua karışımı köpeğimizdi. Tam olarak bir bekçi köpeği sayılmazdı; tabii planı, sevimli görünmesine neden olan çirkin yüzüyle davetsiz misafirleri ölümüne korkutmak değilse. Ve eğer bir hır-

sız buzdolabındaki sosisli sandviçleri çalmaya çalışacak olsaydı, buradan asla canlı çıkamazdı. Bosco bir sosisli için adamın boğazını koparırdı.

"Abartacak bir şey yok, Logan."

Logan, Marty'e baktı ve aralarında gizli bir bakışma geçti. Tekrar bana döndüğünde yüzü ve sesi sertti. Kesinlikle öfkeliydi.

"Vardiyalı çalışacağız; ben ve çocuklar. Daireye girmemizden rahatsız olacaksan burada kalabiliriz; ancak bundan sonra birisi seninle birlikte olacak, gece gündüz. Bir daha yalnız kalmayacaksın. Tamam mı?"

Yavaşça başımı salladı; damarlarımda sıcak bir karıncalanma hissettim, sanki kanım kaynıyormuş gibiydi. "Tamam."

Demek birinin bana göz kulak olması böyle bir şeydi.

Beni yanlış anlamayın –ablam benim için kurşunların önüne atlar ve ateş eden adamı fena benzetirdi. Ama bu tamamen farklıydı.

Daha seksiydi. Daha rahatlatıcıydı. Ben, bu sert, yakışıklı adamın önceliğiydim. Benimle ilgilenecekti, beni koruyacaktı... Sanki kahrolası işiymiş gibi.

Çünkü öyleydi.

Liv'den bildiğim kadarıyla Nicholas sürekli koruma olayını boğucu buluyordu. Ama bana göre, bu... Gerçekten çok hoştu.

Arka sokaktan bir kamyonet gürültüsü geldi.

"Danimarkalı teslimata geldi," dedi Marty. "Ezilmiş boktan hamur işlerini bize yine kakalamaya çalışırsa kafatasını ezmek zorunda kalacağım." Parmaklarını çıtlattı. "Geri döneceğim."

Marty arka kapıdan çıkarken, arkadaşım Marlow içeri girdi.

"Hey, sürtük. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, beş dakika."

Marlow zengin bir aileden geliyordu. Babası koruma fonu yöneticisiydi ve tam bir pislikti. Annesi ise çok güzel ve üzgündü; onu elinde Pinot Grigio kadehi olmadan hiç görmemiştim. Parasını karşılayabilecek olmalarına rağmen Mar'ı özel okula göndermiyorlardı, çünkü "sebat etmesini" istiyorlardı.

Devlet okulu sisteminin bir sonucu muydu, yoksa genlerinde mi vardı bilmiyorum; ama dünyayı yönetmesi en muhtemel olan kızın kim olduğuna dair bahse girseydim, tüm paramı Marlow'a yatırırdım.

"Ön kapı kilitliydi. Ne alaka?"

"Logan kilidi tamir etti," diye açıkladım.

Kalp şeklindeki parlak kırmızı dudakları kıvrıldı. "İyi iş, Kevin Costner. Anahtarı Ellie'nin alnına yapıştırmalısın, yoksa yine kaybeder."

Diğer çocuklara da isim takmıştı ve en sevdiği koruma Tommy Sullivan birkaç dakika sonra içeri girdiğinde, Marlow onunkini de kullandı. "Selam, Nefis Şey." Bal rengi saçlarını parmağına dolayarak başını eğdi.

Eğlence-sever-flörtçü Tommy de göz kırptı. "Merhaba reşit olmayan, güzel kız." Sonra Logan'a başıyla selam verip bana gülümsedi. "Lo... Günaydın, Bayan Ellie."

"Selam, Tommy."

Marlow kıvırtarak öne doğru ilerledi. "Üç ay, Tommy. Bir yetişkin olmama sadece üç ay kaldı –sonra seni kullanacağım, senden faydalanacağım ve seni bir kenara fırlatacağım."

Koyu saçlı şeytan sırıttı. "İyi bir randevu böyle olur." Sonra arka kapıyı işaret etti. "Şimdi, eğlenceli bir öğrenim gününe hazır mıyız?"

Halk ve basın, Nicholas ve Olivia'nın teknik olarak hâlâ doğrulanmamış ilişkisinden sonra akıllarını kaybettiğinden beri, güvenlik görevlilerinden biri bana okula kadar eşlik ediyordu. Kimsenin benimle uğraşmamasını sağlıyorlardı ve yağmur yağdığı zamanlarda beni kurşun geçirmez bir SUV ile okula götürüyorlardı –oldukça iyi bir anlaşmaydı.

On bin kiloluk çantamı köşeden aldım.

"Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum. Elle, bu gece burada büyük bir parti vermeliyiz!" dedi Marlow.

Tommy ve Logan senkronize olmaya uğraşsalardı bu kadar beceremezlerdi: "Asla olmaz."

Marlow ellerini havaya kaldırdı. "Parti mi dedim?"

"*Büyük* bir parti," diye düzeltti Tommy.

"Hayır, imkânı yok. Demek istemiştim ki birkaç arkadaşımızı davet edip... Takılmalıyız. Çok az arkadaşla. Son derece olgun insanlarla. Sanki... Bir çalışma grubu gibi."

Kolyemle oynayıp, "Aslında bu iyi bir fikir gibi görünüyor," dedim.

Ebeveynleri yokken parti vermek liseliler için bir ayin gibiydi. Yaz bittikten sonra, Liv muhtemelen bir daha asla hiçbir yere gitmeyecekti. Ya şimdi ya da hiçti.

"Bu korkunç bir fikir." Logan kaşlarını çattı.

Kaşlarını çattığında çok korkutucu görünüyordu. Ama yine de çok seksiydi. Muhtemelen çok daha seksiydi.

Marlow öne doğru çıktı. "Onu durduramazsınız –bu sizin işiniz değil. Tıpkı sahte kimlikle bir barda yakalanan Bush ikizleri ya da Coachella'da ot içerken yakalanan Malia Obama gibi. Gizli Servis onları durduramadı; sadece öldürülmediklerinden emin olmak zorunda kaldılar."

Tommy ellerini ceplerine soktu; sert davranırken bile rahattı. "Ablasını arayabiliriz. Okyanusun ardında olsa bile onu durdurabileceğinden eminim."

"Hayır!" diyerek zıpladım. "Hayır, Liv'i rahatsız etmeyin. Endişelenmesini istemiyorum."

"Kapı ve pencerelerin üstüne tahta çakabiliriz," diye önerdi Logan.

Çünkü bu hiç de abartılı değildi.

İki korumanın önüne geçip kendimi açıklamaya çalıştım. "Neden endişelendiğinizi anlıyorum, tamam mı? Ama şöyle bir şey var; benim sloganım gibi: Limonu emmek istiyorum."

Tommy'nin gözleri yuvalarından dışarı fırladı. "*Ne* emmek istiyorsun?"

Gülerek başımı iki yana salladım. Erkekler aptaldı.

"Hani bir tabir var ya... 'Hayat size limon verirse, limonata yapın.' Eh, ben de limonu emip kökünü kurutmak istiyorum."

Hiçbiri etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Hayatı her yönüyle yaşamak, sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum; iyisiyle kötüsüyle."

Ayak bileğimi ve oraya çizdiğim küçük limonu göstermek için kotumu yukarı sıyırdım. "Gördünüz mü? On sekiz yaşındayım, bunun dövmesini yaptıracağım. Hayatın

kıymetini bilmeyi ve tadını çıkarmayı hatırlamak için. Ve bu gece arkadaşlarımı burada ağırlamak da bunun bir parçası."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Tommy yumuşuyordu; hissedebiliyordum. Logan ise hâlâ bir tuğla duvar gibiydi.

"Çok küçük olacak. Ve sessiz; yemin ederim. Her şey kontrol altında olacak. Ayrıca siz de burada benimle birlikte olacaksınız. Ne gibi bir terslik çıkabilir ki?"

Her türlü.

Her türlü terslik çıkabilirdi.

Saat on olduğunda, kahve dükkânının yemek salonu duvardan duvara insanlarla doluydu. Ve hiçbirini tanımıyordum. Masaların üzerinde boş içki şişeleri vardı ve mutfak ot kokuyordu.

Kendimi bu duruma nasıl sokabilmiştim? Bu neden benim başıma geliyordu? Peki ya Marlow hangi cehennemdeydi?

Bir denizci yanımdan geçip gitti.

Evet, beyazlar içinde gerçek bir denizciydi –Temel Reis gibi. Oysaki donanma haftasında bile değildik!

"Onu sen de görüyor musun?" diye sordum yanımda ateş püskürerek etrafa bakan Logan'a. Yüzü öfkeden donup kalmış gibiydi. Ve hâlâ çok seksiydi.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye hırladı Logan.

Ayağımı yere vurdum.

Çünkü ben bir yetişkindim. Neredeyse.

"Bunu söylememelisin! 'Sana söylemiştim,' dememelisin –bu kabalık!"

"Neyin kabalık olduğu umurumda bile değil; beni dinlemen gerek. Şu andan itibaren ben ne dersem onu yapacaksın, anlaşıldı mı?"

Eğer sözünü dinlemezsem ne yapacağını sormak dilimin ucuna kadar geldi. Şaplak mı atacaktı? Beni yanına mı kelepçeleyecekti? Özel Ajan Seksi Yüz'e itaatsizlik etmenin sonuçları bunlarsa, son derece yaramaz bir kız olmak üzereydim.

Soruyu sormama fırsat olmadan, mutfaktan gelen bir şangırtı sesi beni şehvetli fantezilerimden koparıp gerçekliğime geri döndürdü.

Müzik sesi çok yüksekti, ahşap sandalyeler titreşiyordu ve bir komşunun polisi araması an meselesiydi. Çok yorgundum –orospu çocukları– turtaları yiyorlardı! Üç –hayır dört– kişinin ayakta durmuş konuşurken yarının turtalarını elleriyle ağızlarına tıkıştırdığını fark ettim. *Sik kafalılar*!

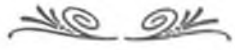
"Haklısın. Bu işe bir son veriyorum."

Logan'ın koyu kahverengi gözleri geriye doğru yuvarlandı. "Sonunda."

Ellerimi birleştirerek her şeyi planladım. "Belki de herkesin dikkatini çekmek için parmaklarını kullanarak ıslık çalmayı deneyebilirsin? Ve ben de bir sandalyenin üstüne çıkıp şöyle bir konuşma yapabilirim. 'Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu harikaydı. Umarım..."

İşte o zaman Logan'ın dinlemediğini fark ettim. Çünkü artık yanımda değildi. Ses sisteminin yanındaydı –müziği kapatıp ellerini ağzının etrafına koydu. "Defolup gidin!"

İnceliğin adı Logan St. James değildi.

"Yardım edebilirsin, hani."

Parti dağıldıktan sonra, Logan, Tommy'i eve gönderdi –gece vardiyasını alacağını ve diğer çocuklardan birinin sabah gelip işi devralacağını söyledi. Her şeyin *yoluna girdiğinden* emin olmak istediğini söyledi.

Logan'ın yetki devri konusunda çok da iyi olmadığı hissine kapıldım.

"Bunu neden yapayım?" diye sordu duvara yaslanıp başparmağını telefon ekranında kaydırarak. "Kahrolası bir parti vermemeni sana söylemiştim."

Zeus'a şükür okuldan döndükten hemen sonra ödevimi yapmıştım. Yarın sınavım vardı, ama öğle yemeğinde çalışabilirdim. Şu anda, ellerim ve dizlerim üzerinde yere yapışmış olan turta parçalarını kazımakla meşguldüm. Geri dönüşüm kutuları ağzına kadar dolmuştu, mutfak temizdi ve masalar silinmişti. Geriye kalan tek şey yerlerdi.

"Yapılacak en centilmence şey bu olurdu."

"Ben bir centilmen değilim ve kahrolası yerleri de süpürmüyorum."

"Güzel."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi başını yana eğdi, fakat o bir şey söyleyemeden babam içeri girdi.

Tam iki gün sonra.

Dümdüz ileriye bakarak yavaşça yürürken ayakları üzerinde hafifçe sallandı.

Logan gibi babam da uzun boylu ve yakışıklıydı. İşten önce değil de işten sonra duş alan tipte bir adamdı. En azından eskiden öyleydi.

Ama şimdi, âlemlere aktığı her geceden sonra olduğu gibi kamburlaşmıştı ve bu onun olduğundan çok daha ufak ve yaşlı görünmesine neden oluyordu. Gömleği kırışmış ve kirlenmişti, kır saçları gözlerinin önüne düşmüştü.

"Bu da ne Ellie?" diye sordu.

Ve garip olan şu ki bana bağırmasını umuyordum. Beni cezalandırmasını. Telefonumu elimden almasını. Çocuğunu gerçekten umursayan normal bir ebeveynin, düzgün bir babanın yapacağı gibi...

"Ben, eee, birilerini davet ettim. İşler biraz çığırından çıktı. Sabah olmadan önce her yeri temizleyeceğim."

Bana bakmadı bile. Sadece dikkatlice izlediğim için fark ettiğim küçük, kısa bir selam verdi.

"Yatmaya gidiyorum. Sen okula gittiğinde Marty'e yardımcı olmak için kalkarım."

Sonra masaların arasından yürüyerek sallanan mutfak kapısından geçti ve üst kattaki dairemize çıkan arka merdivenleri tırmandı.

Başımı eğip yerleri temizlemeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra kafamı kaldırmadan Logan'a, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Neyi?"

"Endişelenmeyi. Çok gerginsin; sanki babamın beni inciteceğini ya da bana zarar vereceğini düşünüyor gibisin. Benimle konuşacak enerjiyi bile zar zor buluyor; bana asla vurmaz."

Logan o derin ve koyu gözleriyle bana baktı; sanki içimi görebiliyormuş, aklımı okuyabiliyormuş gibiydi.

"Seni incitmek için yumruklarını kullanmak zorunda değil. İnsanları incitmenin bir sürü yolu var. Değil mi?"

Genellikle rahatsız olmazdım. Buna izin vermezdim. Fakat son birkaç gün olağandan çok farklıydı. Ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Benden nefret ediyor," dedim basitçe. Ama sonra göğsümden kopan bir hıçkırık omuzlarımın sarsılmasına neden oldu. "Babam benden nefret ediyor."

Logan kaşlarını çattı ve bir süre sonra derin bir nefes aldı. Ardından onun boyutundaki bir adama göre fazlasıyla zarif bir şekilde yanıma gelip yere oturdu ve kollarını dizlerine dayayıp sırtını duvara yasladı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp hafifçe fısıldadı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallayıp yanaklarımı sildim. "Anlamıyorsun. Hastaydım. Annemin öldüğü gece boğazım ağrıyordu ve öksürüyordum. Sürekli şikâyet edip durdum. Yakındaki eczane tadilat nedeniyle kapalıydı, bu yüzden metroya bindi."

Bir şehirde büyüdüğünüzde, aileniz küçük yaşta sizinle olası saldırılar hakkında konuşma yapmak zorunda kalır. Hiçbir paranın ya da mücevherin hayatınızı tehlikeye atmaya değmeyeceği hakkında. Yani eğer birileri bunları isterse, verin gitsin. Hepsi yerine konulabilir – ama sizden bir tane daha yoktur.

"Birkaç yıl önce bize hapishaneden bir mektup yazdı –onu öldüren adam. Üzgün olduğunu, onu vurmak istemediğini, silahın sadece... Patladığını söylüyordu."

Başımı kaldırdığımda Logan'ın dikkatle dinlediğin gördüm.

"Böyle şeylerin insanların daha iyi hissetmesini sağlayacağını nasıl düşünebildiklerini anlamıyorum. Üzgünmüş. Yaptığı şeyi yapmak istememiş. Bunları duymak iyi hissetmemizi sağlamadı. Aksine, annemin yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu kanıtladı. Ve... Ben olmasaydım, babamın hayatının aşkı hâlâ yaşıyor olurdu. Dramatikleşmiyorum; bu sadece bir gerçek. Bu yüzden benim yüzüme bile bakamıyor."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonra Logan boynunu ovup, "New Jersey'nin Amerika'nın koltuk altı olduğunu söylerler, bilir misin?"

"Bunun çok saçma olduğunu düşünmüşümdür. Jersey'i severim."

"Büyüdüğüm yer –East Amboy– Wessco'nun apış arası gibidir."

Ağzımdan yüksek sesli bir kahkaha çıktı.

"Bir adam vardı –Ayyaş Willie– herkes ona böyle seslenirdi. Tüm günü dilenerek, sokaklarda bozukluk arayarak geçirirdi. Sonra da bulabileceği en büyük ve ucuz içkiyi satın alırdı."

Logan'ın derin sesinin sakin tonu, kıvrak aksanı sakinleştiriciydi. Rahatlatıcıydı, karanlık bir ninni gibi.

"Ama o her zaman Ayyaş Willie değildi. Bir zamanlar William'dı. Ve William'ın güzel bir karısı ile üç küçük çocuğu vardı. Fakirlerdi, hepimiz fakirdik ve yıkık dökük bir binanın dördüncü katındaki tek yatak odalı minicik bir dairede yaşıyorlardı; ama mutlulardı."

Logan'ın sesi kısıldı.

"William bir süpermarketin gece vardiyasında çalışıyordu; kamyonları boşaltıyor ve rafları yerleştiriyordu. Bir gece, güzel karısına veda öpücüğü verip çocuklarını yatağa yatırdı ve işe gitti. Sabah işten eve geldiğinde... Sevdiği her şey, uğruna yaşadığı her şey küle dönmüştü."

Hafifçe inledim.

"Bir yangın çıkmıştı ve hepsi o küçük dairede kapana kısılıp ölmüştü. Biri hariç hepsi. En büyükleri Brady –benimle aynı yaştaydı. Dumanlar ona ulaşmadan önce pencereden atlayıp kaçmayı başarmıştı. Bacağı kırılmıştı, ama hayattaydı. Şimdi, diğer her şeyini kaybetmiş olan William'ın o çocuğa iki elle sarılması, gitmesine asla izin vermemesi ve onu gözünün önünden ayırmaması gerektiğini düşünürsün."

Logan omuz silkti. "Ama aksine, William, Brady hastaneden çıkar çıkmaz sosyal hizmetleri aradı ve tüm haklarından vazgeçip yaşayan tek çocuğundan vazgeçti."

Başını iki yana salladı, yaşananları hatırlarken sesi yumuşadı. "Onu almaya geldiklerinde olanlar gördüğüm en üzücü şeydi. Brady koltuk değneklerinden güç alarak hoplayıp zıplıyor, kalmasına izin vermesi için babasına yalvarıyordu. Willie arkasına bile bakmadı. Hoşça kal bile demedi. Sadece gitti... Ve bozukluk aramaya başladı."

"Neden?" diye sordum; hiç tanımadığım bir çocuk için kızıp üzülerek. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Logan gözlerimin içine baktı. "Kendisine ihtiyaç duyulduğu anda sevdiği insanların yanında olamadığı için kendisini cezalandırmak için. Onları yüzüstü bıraktığı, onları koruyamadığı için –bu, bir erkeğin işleyebileceği

en büyük günahtır. Bir erkek onun için değerli olanları güvende tutamazsa... Onları hak etmiyor demektir."

"Ama yaşananlar onun hatası değildi."

"Kendi bakış açısına göre öyleydi."

Logan'ın sesi yumuşaktı. Nazikti.

"Sen yakınlarındayken babanın yüzünü gördüm, Ellie. Senden nefret etmiyor. Doğru olsun ya da olmasın, kendisinden nefret ediyor. Ona güvende tutamadığı değerli şeyleri hatırlatıyorsun. Kendi acısı içinde öylesine boğulmuş durumda ki ne senin ne de ablanın acısını göremiyor. Zayıf, üzgün ve sadece kendisine odaklanmış durumda; ama bu onunla ilgili. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Hiçbir şey düzelmiyordu. Hiçbir şey daha iyiye gitmiyordu. Fakat bu sözleri bir başkasından, yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayan birinden duymak... Durumu çok da zorlaştırmıyordu.

Ve işte o zaman yorulduğumu hissettim. Sel suları gibi hızla çarparak beni yere serdi. Kemiklerim sanki on yedi değil de yetmiş yaşında gibiydi. En azından yetmiş yaşın nasıl hissettireceğini hayal ettiğim gibiydi.

Elimin tersiyle esnememi bastırdım.

"Yatağa git, kızım." Logan ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi ve süpürgeyi yerden kaldırdı. "Buraları ben hallederim."

Zar zor ayağa kalktım. "Kahrolası yerleri süpürmeyeceğini sanıyordum."

Logan göz kırptı. Ve orada, loş kahve dükkânında, kalbimin bir parçasını sonsuza dek çalmış oldu.

"Senin için kahrolası bir istisna yapacağım."

Yerleri süpürmeye başladı, ama mutfak kapısına var-

dığımda durakladım. "Teşekkür ederim, Logan. Her şey için."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Teşekküre gerek yok –sadece işimi yapıyorum."

Üçüncü Bölüm

Logan

İki hafta boyunca belli bir rutin oturttuk. Sabahın erken saatlerindeki vardiyayı alıp Ellie ile kahve dükkânında takıldım ve Tommy onunla birlikte okula gittikten sonra mutfakta Marty'e yardım ettim. Büyük bir iş değildi; ama yoğunluk sebebiyle zaman hızlı geçiyordu. Cory ya da Liam gece nöbeti için gelene kadar dükkânda kaldım.

Rutinleri severim –istikrarlı, tahmin edilebilir ve baş etmesi kolaydı. Her gün aynıydı.

Şarkılar hariç. Ellie'nin sabahın dördünde bir şeyler pişirirken çaldığı şarkılar... Onlar her zaman farklıydı, sanki sonsuz bir çalma listesi vardı. Sürekli tekrara aldığı bazılarını diğerlerinden daha çok seviyormuş gibi görünüyordu. Bugünkü favorisi, seksenlerdeki striptizci filminde çalan *What a Feeling* şarkısıydı. Dünkü *I Want You to Want Me* ve bir önceki günkü de *Son of a Preacher Man* idi.

Ve her zaman dans ediyordu. Bir aynadan yansıyan güneş ışığı gibi oradan oraya sekiyordu.

Bir keresinde, "Müzik gerekli mi?" diye sordum.

Sadece o tatlı gülümsemesiyle gülümseyip, "Müzik, turtaların daha lezzetli olmasını sağlıyor, aptal," diye cevap verdi.

Ancak bu sabah, Ellie, bebek mavisi gözlerinin etrafındaki koyu renk halkalar yüzünden son derece yorgun görünüyordu. Turta hamurlarını hazırlarken kendi kendine mırıldanarak baktığı tezgâhın üzeri kitaplar ve notlarla doluydu.

"Çok çalışıyorsun," dedim.

Ellie güldü. "Çalışmak zorundayım; artık son düzlükteyim. Bölüm birinciliği yarışında sadece ben ve Brenda Raven kaldı. Sonbaharda başlamak üzere New York Üniversitesi'ne kabul edildim, ancak bölüm birincisi olarak mezun olmak akademik pastamın üzerine lezzetli bir kiraz konduracak."

Ellie Hammond, ilk bakışta... Aptal gibi görünebilirdi. Aklı bir karış havada gibiydi. Ancak bunun gerçekle bir ilgisi yoktu. Ellie aptal biri değildi; sadece... Masumdu. İnançlıydı. Mutluydu. Muhtemelen tanıdığım en neşeli genç kadındı.

"Üniversiteye gittin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Dokuz yaşındayken, bir rehber öğretmen disleksik olduğumu söylemişti. Sadece aptal bir serseri olmadığımı öğrenmek rahatlatıcıydı. Bu durumla nasıl baş edebileceğimi bana göstermişti; ama şimdi bile okumak kolay olmuyordu.

"Okulda hiçbir zaman iyi değildim."

Tezgâha yanaşıp elimi Ellie'nin kullandığı merdanenin üzerine koydum.

Ellie, ışığa yakalanmış bir geyik gibi donup kaldı.

"Ben yaparım," dedim. "Böylece sen ders çalışabilirsin. Seni yeterince izledim."

Sanki ona dünyaları vermişim gibi baktı. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Omuz silkerek gözlerindeki tapınmayı görmezden geldim. "Burada boş boş duruyorum."

İşe yaramaz olmaktan hoşlanmıyordum.

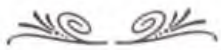
"Ah... Tamam. Teşekkürler." Bir çekmece açtı ve bana beyaz bir önlük verdi. "Ama bunu takmalısın."

Bana bir hamamböceği uzatsa daha iyiydi.

"Önlük takacak bir adama benziyor muyum?"

Ellie omuz silkti. "Sen bilirsin, Bay *Önlük Takmayacak Kadar Seksi*. Ama üzerindeki siyah gömlek unla kaplandığında hiç de haşin görünmeyeceksin."

Alayla güldüm. Ama önlüğü tezgâhın üzerinde bıraktım. Mümkünatı yoktu.

İki düzine turtanın sonuncusunu tezgâhın üstündeki soğutma rafına yerleştirirken, bir şeyler pişirmenin yüksek sesle asla itiraf etmeyeceğim tuhaf bir memnuniyet hissi verdiğini fark ettim. Güzel görünüyorlardı ve harika kokuyorlardı. Ellie ders kitabını kapattı ve yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme ile kâğıtlarını topladı.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Artık o sınavın hakkından gelebilirim."

Rahatlamıştı. Ve bu konuda da memnuniyet duydum.

Ön taraftaki yemek salonuna geçtik ve masaların üs-

tüne ters çevrilmiş olan sandalyeleri yerlerine koyduk. Ellie'nin bakışları her hareketimi takip ediyordu; bunu gizlice yapmaya çalışarak ona baktığımda bakışlarını kaçırıyordu. Fakat neler olup bittiğini anlayacak kadar çok kadın tarafından dikizlenmiştim. Ellie'nin ilgisi merak ve hayranlıkla doluydu; her baktığında sanki tenime yumuşak eller dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ellie panjurları açarak kaldırımda toplanmış olan kalabalığı gözler önüne serdi. Wessco'nun Veliaht Prensi binayı ve ülkeyi terk ettiği için kalabalık birkaç hafta öncesine göre azalmıştı.

Ellie mutfağa geri döndü... Ve çığlık atmaya başladı.

"Haaayıııır!"

Adrenalinle doldum ve savaşmaya hazır bir halde mutfağa daldım. Ta ki çığlık atmasına neden olan şeyi görene kadar.

"Bosco, hayııır!"

Kemirgene benzeyen köpeğiydi. Mutfağa girip bir şekilde tezgâhın üstüne çıkmayı başarmıştı ve dördüncü turtayı imha etme sürecindeydi.

Tanrı aşkına, onları bu kadar hızlı yemiş olması son derece etkileyiciydi. İzinsiz yediği turtalar yüzünden midesi şişmişti; maymun yutmuş bir yılan gibi görünüyordu.

"Hırsız piç!" diye bağırdım.

Ellie onu tezgâhtan alırken, parmağımı yüzüne doğru salladım. "Kötü köpek."

Küçük pislik sadece hırlayarak karşılık verdi.

Ellie, köpeği daireye çıkan merdivenlere fırlattıktan sonra kapıyı çarpıp kapattı. Mutfaktaki hasarı inceledik. İki elmalı ve bir tane de vişneli turta tamamen yok ol-

muştu; bir şeftalili ve bir elmalı turtayı dişlemişti ve iki limonlu turtanın kremasının üstünde minik pati izleri bırakmıştı.

"Yedi tanesini yeniden pişirmek zorundayız," dedi Ellie.

Kollarımı kavuşturdum. "Öyle görünüyor."

"Saatler sürecek," dedi.

"Evet."

"Ama bunu yapmak zorundayız. Başka bir seçenek yok."

Bu cümleyi sessizlik izledi. Ağır, anlamlı bir sessizlik.

Aynı anda, aynı şeyi düşünmüşüz gibi...

Ellie'ye yan gözle baktım ve onun da bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Yoksa... Var mı?" diye sordu sinsice.

Tüm seçenekleri gözden geçirerek hasar görmüş turtaların kalıntılarına baktım. "Çiğnenmiş kısımlarını kesip atarsak..."

"Ve kremayı düzeltirsek..."

"Yalanmış olanları kuruması için fırına atarsak..."

"Siz ikiniz lanet olası *aklınızı* mı kaçırdınız?"

Arkamı döndüğümde Marty'i kapının önünde dururken buldum. Söylediklerimize kulak misafiri olmuş ve dehşete düşmüştü. Ellie durumu kurtarmaya çalıştı. Ama bu konuda çok kötüydü.

"Marty! Ne zaman geldin? Yanlış bir şey yapmayacaktık."

Geleceğinde gizli operasyonlar olmayacağı kesindi.

"Yanlış bir şey," diye tekrar ederek odaya girdi Marty. "Kahrolası sağlık bakanlığı tarafından kapatılmak gibi mi? Ya da insanlara salyalı turtalar yedirmek gibi?"

"Sadece bir düşünceydi," diye yemin etti Ellie ve gülmeye başladı.

"Anlık alınan yanlış bir karardı," diyerek onu destekledim.

"Sadece gerçekten çok yorgunuz ve..."

"Ve çok uzun zamandır bu mutfaktasınız." Marty kapıyı işaret etti. "Çıkın dışarı."

Hareket etmediğimizi görünce süpürgeye uzandı.

"Devam edin, dışarı!"

Marty sanki birer haşaratmışız gibi süpürgeyle üzerimize çullanırken sırt çantasını alan Ellie'yi arka kapıdan dışarı çıkardım.

Dışarıya çıktığımızda yağmur başladı; hafif, can sıkıcı bir sis vardı. Göz ucuyla Ellie'nin kapüşonunu taktığını gördüm, ama bakışlarımı önümüzdeki yoldan ayırmadım. Eğer gözleriniz korumanız gereken kişi üzerindeyse, işinizi doğru yapmıyorsunuz demekti.

Sokaktaki diğer insanlara dikkat ettim –işe giden yayalar, köşede duran evsiz bir adam, sigara içip telefonuna bağıran bir iş adamı. Ellie'ye yakın durarak onu ulaşabileceğim bir yerde tuttum ve yanlış bir karar verip de yakınlaşmaya çalışabilecek potansiyel tehditler için etrafı taradım. Alışkanlık gereğiydi.

"Henüz değil. Final haftası geldi, bu yüzden ders çalışmak için ilk iki ders serbestiz."

Telefona bakmaya bile gerek duymadan Ellie'yi okula götüreceğimi söylemek için Tommy'e mesaj attım –bizimle orada buluşacaktı.

Yağmur biraz daha hızlandı ve gri gökyüzünde şimşek çaktı.

"Gitmek istediğin belli bir yer var mı?"

Yağmur yüzünden hastalanmasını istemiyordum.

"Bir yer biliyorum." Küçük elini bileğimin etrafına sardı. "Haydi."

Metropolitan Sanat Müzesi'nin taş kemerinden geçtiğimizde yağmur şiddetlenerek sağanağa döndü. Mermer zeminli fuaye ise sıcak ve kuruydu. Ellie kapüşonundaki suları silkeledi ve renkli, uzun saçlarının suyunu sıktı. O anda kokusunu yakaladım. Tatlıydı –şeftali, portakal çiçeği ve yağmur.

"Annem beni ve Olivia'yı her zaman buraya getirirdi."

Cüzdanıma uzandım, ama Ellie öğrenci kimliğini sallayıp biletçiye iki bilet uzattı. "Misafir kartım var ve ayrıca öğrencilere de erken saatlerde ücretsiz."

Daha önce müzeye hiç gitmemiştim –en azından ziyaretçi olarak. Kraliyet ailesi sayısız müze etkinliğine ve galaya katılmıştı; ancak dikkatim sergilenen eserlerde değildi. Bir odadan diğerine geçerken Ellie'nin yanında yürüdüm. Tüm bu süre boyunca hiç durmadan konuştu; sanki ağzı uzun süre kapalı kalamıyormuş gibiydi.

"Hep bir koruma mı olmak istemiştin?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Ne olmak istemiştin?"

"Yaparken iyi olduğum bir şey."

Ellie başını kaldırarak bana baktı. "Nasıl oldu da Nicholas'ın koruması oldun?"

"Ordudaydım. Çok iyiydim; özel eğitim için seçildim."

"James Bond ya da Deniz Komandosu tarzında mı?"

"Onun gibi şeyler, evet."

Düşünürken Ellie'nin başı sallandı. Altın rengi saçları kurumuştu ve hafifçe dalgalanmıştı. Mısır'a ait bir serginin önünde durdu ve lahde vuran ışığın yansıması yüz hatlarını sıcak bir tonla gölgeledi.

"Ordudayken birini öldürdün mü?"

Cevabımı dikkatli bir şekilde verdim. "Anayasanızdaki hangi madde, insanların kendi aleyhine tanıklık yapmalarını önler?"

"Beşinci ek madde."

Başımla onayladım. "O zaman anayasal hakkımı kullanıyorum. Nihai yanıtım bu."

Uzun, açık renk kirpikleri kırpıştı. "Yani bu bir evet. Kahretsin, Logan, korkunç bir katil gibisin."

Alayla güldüm. "Öyle bir şey söylemedim."

"Bir katil olmadığını da söylemedin."

Birkaç adım sonra ekledi. "Birisini öldürebileceğimi sanmıyorum."

"Bazı durumlarda neler yapabileceğini görsen şaşırırsın."

"Eğer birini öldürmüş olsaydın... Kötü hisseder miydin?"

Dilimi yanağımın iç kısmında gezdirdim ve nasıl görüneceğine bakmadan dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Hiç kötü hissetmezdim. Bazı insanların öldürülmesi gerek, Ellie."

Kapıyı onun için açtım ve baştan çıkarıcı kırmızı duvarları olan loş salona geçerken bir teşekkür mırıldandı.

"Peki ya koyu renk kıyafetlerin olayı ne?" diye sordu koridorda yürürken. "Size Koruma Okulu'nda öğrettikleri zorunlu kıyafet yönetmeliği falan mı var?"

Ona baktım. "Çok soru soruyorsun."

"Bir şeyleri bilmek hoşuma gidiyor." Omuz silkti. "Ben sosyal bir insanım. Eee, kıyafetlerin olayı ne?"

Boynumdaki lacivert kravata dokundum; onun hoşlandıklarından biriydi.

"Şövalyelerin zırhı var; bizim de koyu renk kıyafetlerimiz. Kalabalığın içine karışmamız gerekiyor."

"İnanılmaz! İnsanların içine karışamayacak kadar seksisin."

Gülümsememi sakladım. Cilveli, minik bir şeydi, cüretkârdı; duygularını nasıl gizleyeceğini bilmiyordu ve bilse bile gizleyemezdi. Ellie biraz daha büyük olsaydı, bizler farklı insanlar olsaydık; flörtlerine karşılık vermeyi ciddi bir şekilde düşünürdüm.

Merakla, "Sen ne olmak istiyorsun?" diye sordum. "Okul bittikten sonra."

Uzun ve derin bir iç çekti.

"On puanlık uzmanlık sorusu da bu, değil mi?" Başı ileri geri sallandı. "Finansal güvence isteseydim, muhasebe alanına yönelirdim. Yeminli mali müşavir olurdum. Rakamlarla aram iyidir; şirketlerin de her zaman denetçilere ihtiyacı olacak."

Bir sonraki sergiye ilerlemek için başka bir kapıdan daha geçtik. "Bunun ardından sanki bir 'ama' gelecekmiş gibi görünüyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Amaaaa muhasebe pek de bana göre değil."

"Ne sana göre, Ellie Hammond?"

"Psikolog olmak istiyorum. İnsanlarla konuşmak, sorunlarını aşmalarına yardımcı olmak. Bunun beni mutlu edeceğini düşünüyorum."

Ona bakarken göğsüm sıkıştı; iyi kalpli bir kızdı. Bunu onun için istiyordum; mutlu olmayı hak ediyordu.

Ellie yürümeyi kesti ve önündeki sergiye döndü. Dört direkli, süslü püslü, altın süslemeli, koyu mavi ve mor perdeleri olan bir yataktı. Duvardaki levhanın üzerinde yazan açıklamayı okudu. "*Majesteleri Kral İkinci Reginald ve Kraliçe Margaret Anastasia'nın yatağı.* Onlar Kraliçe Lenora'nın anne ve babası, değil mi?"

"Evet."

İç çekerek yatağa baktı. "Vay canına. Her gün böyle yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Hizmetçiler, kaleler, taçlar; ne kadar mükemmel olurdu?" Gösterişli yatağı işaret etti. "Kraliçe Lenora'nın tohumu bu yatakta, tam burada atılmış olmalı!"

Bu düşünce karşısında irkildim.

"Bundan bahsetmeyelim."

Ellie güldü. Bir sonraki sergiye doğru ilerlerken, "Wessco'nun havası nasıl?" diye sordu.

Yağmurun hızla dövmekte olduğu cam tavana baktım. "Bunun gibi. Çoğunlukla gri, serin; çok yağmurlu."

"Yağmuru severim," dedi bir nefeste. "Çok... Keyifli. Bana bir yağmur fırtınası, şöminede yanan sıcacık bir ateş, yumuşak bir battaniye ve küçük tuğla bir evde bir fincan çay verin; asla dışarı çıkmak istemem."

Çok güzel bir resim çiziyordu.

Ellie, Wessco Kraliyet Prensi Nicholas Arthur Frederick Edward Pembrook'un bir tablosunun önünde durdu. On sekiz yaşındayken askere yazıldığı zamanki resmi bir portresiydi. Askeri üniforması içinde muhteşem ve onurlu görünüyordu. Ama onu tanıdığım için

yüzündeki teslimiyeti ve gözlerindeki durgunluğu görebiliyordum.

Serbest bırakılma umudu olmayan bir rehine gibiydi.

Ellie portreye baktı ve kısık sesle konuşmaya başladı. "Ablamın kalbini paramparça edecek, değil mi?"

Cevap vermeden önce bir süre bekledim.

"Bilerek yapmayacak. Ve paramparça edeceği şey sadece kalbi olmayacak."

Dördüncü Bölüm

Ellie

Bir hafta sonra

Beynim ağrıyordu.

Ama buna değmişti. Geceler boyu inekleyip sabahlamak. Fazla kafein yüzünden güdük kalmak. Hepsine değmişti. Çünkü artık hepsi bitmişti.

Bitiş çizgisini geçmiştim. Bayrağımı dağın zirvesine dikmiştim. Son Lego parçasını yerine oturtmuştum.

Ama tek sorun... Tezahürat yapacak bir kalabalık olmamasıydı. Haberi paylaşacak kimsem yoktu. Liv dünyanın öbür ucunda uyuyordu; Marty bir randevudaydı; babam dışarıdaydı, yani bir barda kafa çekiyordu ve bu geceki korumam Cory de kahve dükkânındaki masalardan birinde horulduyordu.

İnsanlar muhtemelen tahmin edemezdi, ama ben bir paylaşımcıydım. Suya, havaya ya da mikrodalgada patlamış mısıra ihtiyaç duyduğum gibi haberleri yaymaya ihtiyacım vardı.

Ki bu yüzden şu anda aptalca bir şey yapıyordum. Marlow'a bile söylememiştim, ama yapacağım şeyi kesinlikle onaylardı.

Logan'ın dairesine gidiyordum. Aptalca olduğunu biliyordum, ama bir mıknatısın zıt kutba kayışını durduramadığı gibi kendime engel olamıyordum.

Birkaç gün önce, müzede, bir şeyler hissettiğime yemin edebilirdim. Bir bağlantı. Logan en sevdiğim kravatı takmıştı –bu bir anlama gelmeliydi, değil mi?

Logan, ihtiyacım olursa diye diğer güvenlik görevlileriyle paylaştığı dairenin adresini vermişti. Ve şimdi orada duruyordum. Düzgün bir binaydı –kapıcı yoktu, çok süslü de değildi; ama bir çöplüğe de benzemiyordu. 409 numaralı dairenin kapısını çaldım. Kafamda Fleetwood Mac'ten *Silver Springs* çalarken koridorda sağıma soluma baktım.

Sonra kapı açıldı ve gördüğüm kişi Logan değil, Tommy Sullivan'dı –hem de onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde. Üstünde düşük belli bir kot pantolon dışında hiçbir şey yoktu ve dudaklarının arasında bir sigara vardı.

Tommy çok çekiciydi. Logan gibi Adonis mükemmelliğinde değildi, ama yine de iyi görünümlü bir çocuktu.

"Ellie!" diyerek gülümsedi, beni gördüğüne mutlu olmuş gibi. Tommy her zaman mutluydu. Sigarayı ağzından çekti. "Burada ne yapıyorsun, tatlım? Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, her şey yolunda. Logan evde mi?"

Tommy'nin kaşları merakla havaya kalktı, ama hiçbir şey sormadı. Bunun yerine kafasını dairenin içine doğru çevirerek, "Lo!" diye bağırdı.

Ardından kapıya yaslanarak, "Seni içeri davet ederdim, ama burası senin gibi bir kıza göre değil. Hepimiz uygunsuz durumdayız," dedi.

Yanaklarım yanmaya ve hayal gücüm fazla mesai yapmaya başladı.

Sonra Logan kapıya geldi, şaşırmış görünüyordu.

Ama yüzündeki ifadeyi zar zor fark edebildim.

Çünkü Logan da yarı çıplaktı. Ve Joey Lawrence'ın ölümsüz sözleriyle... *Oha*.

Geniş göğsünü kaplayan cildi pürüzsüzdü, omzundan başlayarak kolundan aşağı uzanan renkli dövmelerinin dışında bronz bir teni vardı.

Kolları kaslı ve iriydi. Sadece egzersiz programlarındaki adamlarda görmüş olduğum gibi semsert karın kasları vardı.

Güzel bir vücuttu. Bir erkeğin vücuduydu.

Logan koridora baktı. "Sorun nedir?"

"Hayır, ben..."

"Kendi başına mı geldin?"

Sinirlenmiş gibi görünüyordu. Bunun sadece aptalca bir fikir olmadığını, aynı zamanda şimdiye kadar bulmuş olduğum en aptalca fikir olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Evet, ben..."

"Cory nerede?" Cory uyanık olsaydı bile haberimi paylaşmak istediğim kişi o değildi. Ayrıca benimle buraya gelmesini istememiştim. Çünkü Logan ile konuşmak istiyordum –yalnız.

"Kahve dükkânında."

"Onu atlattın mı?" diye sordu Logan, sanki buna inanamıyormuş gibi.

"Tam olarak öyle değil."

Logan kollarını kavuşturdu. "Öyleyse buraya o olmadan nasıl geldin? *Tam olarak*?"

Cory'nin iyiliği için iyi bir bahane bulmaya çalıştım... Ama yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremezmiştim.

"Uyuyakaldı."

Yanlış cevaptı. Logan'ın gözleri öfkeyle doldu.

"Çok yorgun görünüyordu. Kızma, Logan."

Elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve bir an için saçlarının yumuşak ve gür görüntüsüne dalıp gittim. Parmaklarımın arasında nasıl hissettireceğini hayal ettim.

Ve o anda dairenin içinden bir ses geldi; çocuklardan birine ait olmayan bir ses.

"Hadi, Logan. Dağıtma sırası sende."

Kadın görüş alanıma girdi. Sadece *balıketli* demek yetmezdi; bu kelime resmen onun için *icat edilmişti*. Parlak kızıl saçları, pürüzsüz bir cildi, benim boyum kadar uzun bacakları, incecik bir beli ve iri göğüsleri vardı.

Erkek cenneti Hooters'ın genel müdürü gibi görünüyordu.

Yeşil gözleri Logan ile benim aramda gidip geldi. "Ah, üzgünüm; bir ziyaretçin olduğunu bilmiyordum." Gülümsedi. "Küçük kız kardeşin mi geldi?"

Sönen bir balonun çıkardığı sesi bilir misiniz?

İşte, o anda kalbimden öyle bir ses çıkıyordu.

Logan elini kadının çıplak koluna koydu ve içimi hüzün ile şiddet duygularının garip bir karışımı kapladı. Ağlamak ve... Öfkeli bir şempanze gibi elini ısırıp koparmak istiyordum.

"İçeri gir. Tommy'e dağıtmasını söyle."

Dağıtmak mı? Strip poker mi oynuyorlardı? *Öldür beni, öldür beni, öl, öl, öl...*

Kadın içeriye döndükten sonra hafifçe kıpırdandım. "Eğlencenizi böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil. Neye ihtiyacın var, Ellie?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

"Hiçbir şeye. Boş ver. Geri dönmelisin... Arkadaşının yanına."

Logan başını iki yana salladı. "Tommy'nin arkadaşı."

Peki, ama onun için neydi? Bir arkadaştan öte miydi? Yatak arkadaşı mıydı? Bir sevgili miydi?

Midem bulanıyordu. Ben tam bir aptaldım.

"Çok iyi. Arkadaşlar iyidir." Başparmağımla arkamı işaret ettim. "Ben artık gideyim. Sıvışayım."

Çünkü *sıvışmak* kelimesini olgun ve sofistike kadınlar kullanırdı. *Tanrım, birisi dilimi duvara çivilemeliydi.*

"Ellie..."

Ama ben, Logan'ın o kadına dokunuşunu aklımdan silerken, onurlu görünmeye çalışarak çoktan arkamı dönmüş, asansörü es geçip merdivenlere doğru yönelmiştim bile.

"Sonra görüşürüz, Logan."

"Kahretsin..."

Kapının çarpma sesi beni merdivenlerden aşağı kadar takip etti.

Sokağa çıktığımda hava nemliydi ve korna çalan arabaların gürültüsüyle kaplıydı. Saat on biri geçmişti, bu yüzden kaldırımlar çok kalabalık değildi; ama Logan beni takip etmeye kalkışırsa gözden kaybolabileceğim kadar hareketliydi.

Tabii ortalama bir erkekle uğraşıyor olsaydım.

"Ellie! Bekle!"

Logan St. James'in ortalama hiçbir tarafı yoktu.

Karşıma geçip önümü kesmeden önce sadece bir blok ilerleyebilmiştim. Üzerine gömlek giymişti, ama düğmeleri yarı ilikliydi.

"Neden hızla kaçıp gittin?"

Omuz silkerek parmaklarımla bacağımda tempo tuttum. "Nasıl olduğunu bilirsin; gidilecek yerler, görülecek insanlar var."

Logan başını eğerek gözlerimin içine baktı. "Buraya neden geldin? Bana doğruyu söyle."

"Önemli değil..." Kendimi toy ve aptal hissederek iç çektim.

"Sen yine de söyle."

Çatlamış kaldırım taşlarına baktım. "Geçen günü, çalıştığım son sınavı hatırlıyor musun?"

Logan alayla güldü. "Evet; fizikti, değil mi?"

"Notum belli oldu." Cebimdeki kâğıdı çıkarıp havaya kaldırdım. "Yüz aldım."

Ve ilk defa yüksek sesle, "Bölüm birincisiyim," dedim.

Logan uzun bir süre boyunca kâğıda baktı. Sonunda kâğıdı elimden alırken parmaklarının benimkilere değdiğini hissettim.

"Şuna bak," dedi hayranlıkla. "Bu mükemmel. Zeki kız." Büyük eliyle omzumu sıktı. Ve bunu her yerimde hissederek tepeden tırnağa titredim.

"Tebrikler, Ellie."

Dudaklarımda kocaman bir sırıtış belirdi ve gözlerime yaşlar doldu. "Teşekkürler. Ben sadece... Birine söylemek istedim."

Ona. *Ona* söylemek istemiştim.

Çünkü o muhteşemdi, ama dahası; istendiğimi hissetmemi sağlıyordu. Korunmaya değer biriymişim gibi, değerli ve önemli hissetmemi sağlıyordu. Bu adamın beni korumak için canını vereceğini; beni acıdan ya da tehlikeden koruyacağını bilmek... Sarhoş ediciydi. Baştan çıkarıcı, heyecan verici bir şeydi.

Bekâretimi, geçen seneki kış balosundan sonra Aaron Myers'a vermiştim. Aaron'u çocukluğumdan beri tanıyordum; iyi biriydi. Ama gerçek aşk değildi; öylesine yaptığımız bir şeydi ve güzeldi. Güzel bir hatıraydı.

Ama şimdi beklemiş olmayı diliyordum. Logan için. Bunun aptalca olduğunu ve asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum; ama alternatif bir evrende olsaydık, dünyamı yerinden oynatırdı. Sadece yanında dururken bile kendimi başkalarının yanında olduğumdan çok daha canlı hissediyordum. Kollarının arasında olmayı, bedeninden yayılan gücü, beni saran tutkusunu ve hassasiyetini hissetmeyi sadece hayal edebilirdim.

"Benimle paylaşmana sevindim." Omzumu bir kez daha sıktı. "Hadi seni eve götürelim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Logan'ın yanında olmayı ne kadar sevsem de onun için bir baş ağrısı olmak istemiyordum. Ona sıkıntı vermek istemiyordum.

"Evet, zorundayım. Güvenli değil."

Gözlerimi devirdim. "Ben New York'ta büyüdüm –burası benim şehrim– burayı senden daha iyi biliyorum. Tribeca'dayız, Tanrı aşkında... Tehlikeli falan değil."

"Sen genç ve güzel bir kızsın, Ellie. Tüm dünya senin için tehlikeli."

Ve elbette, ağzından çıkan bütün kelimeler arasında takıldığım tek kelime... *Güzel* oldu.

Çünkü ben hâlâ bir aptaldım.

Yarım saat sonra, Cory'nin sarı kafasının hâlâ masanın üzerindeki kollarına yaslanmış bir halde durduğu kahve dükkânına girdik. Logan direk onun yanına gidip sandalyenin bacağını tekmeleyerek, neredeyse yere devrilmesine neden oldu.

Cory sıçrayarak uyandı ve "Ne?.. Kim?.." diye bağırdı. Sonra gözlerini ovuşturdu. "Neler oluyor, Lo?"

"Olan şu ki," dedi Logan, beni titreten ölümcül bir sakinlikle. "Kıçını kaldırıp daireye gideceksin ve eşyalarını toplayıp eve döneceksin. Sen bittin."

Ah, kahretsin.

"Hayır, Cory –bunu yapmak zorunda değilsin– senin suçun değil." Logan'a dönüp, "Onun suçu değil," diye tekrarladım.

Ama Logan bana bakmadı bile. Zavallı Cory'e gözlerinden hançerler fırlatıyordu.

"Bir an önce harekete geçmek isteyebilirsin dostum, aksi halde seni nasıl harekete geçireceğimi görmekten hoşlanmayacaksın."

Cory kaşlarını çatarak masaya baktı. Ardından sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Logan onun arkasından kapıyı kilitledi.

"Bunu neden yaptın? Kaçıp giden bendim. Bu benim hatam."

Logan kapıyı işaret etti. "Onun kafasına mı vurdun? Çayına ilaç mı koydun?"

"Hayır."

"Bu onun hatası ve o da bunu biliyor."

"Ona ikinci bir şans veremez miydin?"

"Hayır. Bu işte olmaz." Yanıma yaklaştı. "Dikkatli ve hazır olmalıyız; her zaman. Birinin incinmesi ya da öldürülmesi için tek bir hata yeter. Ablan ve Prens buradayken uyuyakalmış olsaydı ne olacaktı?" Logan'ın sesinde keskinlik vardı. "Ya sana bir şey olsaydı?"

Ve işte yine oradaydı. Tüm bedenimi kaplayan o harika sıcaklık. Logan, söylediği her sözle ve aldığı her nefesle kendimi değerli hissetmemi sağlıyordu.

Beşinci Bölüm

Logan

Ellie'nin lise mezuniyeti günü güneşliydi –gökyüzünün bir nar bülbülünün yumurtası kadar mavi ve parlak; havanın da hem serin hem de sıcak olduğu o günlerden biriydi. Marty'i, Ellie'yi ve babasını almak için siyah SUV ile Amelia'nın Yeri'ne doğru gidiyordum. Tommy yan koltuktaydı. Yola çıktıktan yaklaşık on dakika sonra, gözünün ucuyla, kuşkuyla bana baktı.

"Bu REO Speedwagon mu?"

Sinyal verip sola döndüm. "Ne?"

"Eğer yanılmıyorsam, REO Speedwagon'dan *Can't Fight This Feeling* şarkısını mırıldanıyorsun."

Hah. Farkında bile değildim.

Omuz silkerken ellerim direksiyonun üzerinde kaydı. "Ellie bu şarkı listesini benim için yaptı... Aslında çok da kötü değil."

Tommy güneş gözlüğünü burnunun üzerine indirdi ve çerçevenin üstünden bana baktı.

"Sen de *kimsin*?"

Kaşlarımı çatarak bakışlarına sertçe karşılık verdim. Sonra orta parmağımı kaldırarak hareket çektim.

Tommy gülerek güneş gözlüğünü tekrar yerine itti. Bir dakika sonra, serseri herif başını geriye atıp, *Keep on Loving You* şarkısını yüksek sesle söylemeye başladı.

Ve ben de onu bagaja tıkabilmek için arabayı park edebilecek bir yer aramaya başladım.

On dakika sonra kahve dükkânının arkasındaki sokağa park ettim ve Tommy ile birlikte arka kapıdan mutfağa girdik.

Ve Ellie'nin çığlığıyla karşılandık...

"İşte şimdi siki tuttuk!"

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. "Az önce ne dedin sen?"

Lavabonun önünde durduğu yerden arkasına döndü; gözleri kocaman açılmıştı. "Ben... Öyle demek istemedim..."

Kaşlarım havaya fırladı.

"Bu sadece bir deyim!"

Tommy, "Amerikalı kızların çok tuhaf deyimleri var," diye mırıldandı.

Ellie bantlı beyaz bir ayakkabıyı havaya kaldırdı. "Topuğum kırıldı. Ve elbiseme uyacak başka bir ayakkabım yok! Gerçekten hapı yuttum."

Ayakkabıyı işaret ettim. "Bana ver." Elimde evirip çevirdim. "Arabada yapıştırıcı var; tamir edebilirim."

Ellie sevgiyle bana baktı. "Sen benim kahramanımsın, Logan. Şu anda seni öpebilirim."

Bunu söyleme şekline bakılacak olursa –nefes nefese ve şevkle– sadece bir deyim kullandığını sanmıyordum.

Ben aptal değildim; Ellie'nin bana vurulduğunu biliyordum. Ona bakmadığımı sandığı zamanlarda bana nasıl baktığının farkındaydım. Beni öyle ilahlaştırmıştı ki sanki elli metre uzunluğundaki bir kaidenin üstündeymiş gibi hissediyordum. Diğer zamanlarda bakışları öylesine arzuyla dolu oluyordu ki mideme bir yumruk gibi vuruyordu.

Çünkü Ellie çekici olduğu kadar... Genç ve yasaktı.

Sadece yaz için burada olduğumuza göre, bundan bahsederek onu utandırmaya gerek yoktu; neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya devam edecektim.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Ellie," dedi Tommy.

Gerçekten güzeldi. Sade, açık pembe elbisesiyle; uçlardan kıvrılan uzun, renkli saçlarıyla tam bir... Prenses gibi görünüyordu. İhtiyacı olan tek şey bir taçtı.

"Teşekkürler, Tommy."

Marty yemek odasının sallanan kapısından içeri girerken elindeki gümüşi ve koyu mavi balonlar çılgınca sallandı.

"Yeterince balon var mı?" diye sordum.

Ellie kıkırdadı. "Olivia'dan geldi. Sanırım burada olmadığı için kendini kötü hissediyor; ama hissetmemeli."

Tommy saatini kontrol etti. "Yola çıkmamız gerek. Kendi mezuniyetine geç kalamazsın."

"Ve ben de konuşmayı dinlerken en önde oturmalıyım," diye ekledi Marty.

Ellie son üç gündür mezuniyet konuşmasına hazırlanıyordu. Beyaz cüppesini giydikten sonra vitrinin kapısını

ayna olarak kullanarak kepini başına sabitledi. Lanet olsun, çok güzeldi.

"Baban nerede?" diye sordu Tommy.

Ve Ellie'nin iri mavi gözleri içinde dans eden eğlenceli kıvılcım... Birdenbire yok oldu.

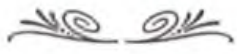
"Uyuyor. Bizimle gelmeyecek."

Marty boğazını temizleyerek canı sıkılmış bir şekilde bana baktı, ama çenesini kapalı tuttu. Ardından hepimiz arabaya doğru ilerledik.

Hemen bagaja gidip Ellie'nin topuğunu hızlıca tamir ettim ve ayakkabıyı arka koltuk penceresinden ona uzattım. "Tommy sizi götürecek; ben sonra yetişirim." Kahve dükkânı gün boyu kapalı olacaktı. "Her şeyin sıkı bir şekilde kilitlendiğinden emin olmak için etrafı son kez kontrol edeceğim."

Ellie kalp şeklindeki güneş gözlüğünü yüzüne yerleştirdi. "Tamam –ama geç kalma. Sahip olduğum tek tezahürat grubu sizsiniz. Ciddi çığlıklar ve ıslıklar duymayı bekliyorum."

Başımı salladım. "Hiçbir şey bana engel olamaz."

"Kalk."

Eric Hammond, dün geceki gri tişörtü ve pantolonu içinde yatağında sırtüstü yatıyordu ve bir barın zemini gibi kokuyordu. Bir kez daha seslenmeme rağmen yerinden kımıldamadı. Oyalanmaya ne vaktim ne de sabrım vardı.

"Hey." Yanağını tokatladım; ağzının ortasına yumru-

ğumu geçirmemek için kendimi zor tuttum, çünkü onu bayıltmak işleri hızlandırmayacaktı.

"Hey! Hadi gidelim, kalk."

"Ne?" diyerek soludu ve gözlerini yavaşça açarak bana baktı. "Sen burada ne halt ediyorsun?"

Dolabına gidip bir takım elbise aramaya başladım.

"Kızın bugün mezun oluyor. Olman gereken yere ulaştığından emin oluyorum."

"Ellie mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ah, bir kızın olduğunun farkında mısın? Bildiğinden emin değildim."

"O bugün müydü?" diye sordu yüzünü ovuşturarak.

Hâlâ kuru temizleme poşeti içinde duran koyu gri bir takım elbise ve beyaz bir gömlek buldum.

"Bugün. Törende konuşma yapacak."

Çenesindeki kır sakalları ovuşturdu. Ve başını öne eğdi. "Lanet olsun. *Lanet olsun.*" Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Logan, değil mi?" diye sordu fısıltıyla.

Başımla onayladım.

"Benim ciğeri beş para etmez bir aşağılık olduğumu düşünüyor olmalısın."

Çenemi sıktım. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Anlamıyorsun." Komodinin çekmecesini açtı ve içinden bir çerçeve çıkardı. Benden çok onunla konuşuyordu.

Eric Hammond'a baktım ve eskiden olduğu adamı gördüm. Güçlü, düzgün, soylu... Hayatın yükü onu paramparça etmeden, onu şimdi olduğu gibi üzgün bir kemik çuvalına döndürmeden önceki halini...

"Yanılıyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Anlıyorum."

Sonra sesim sertleşti. "Sadece umursamıyorum. Sen umurumda değilsin." Kapıyı işaret ettim. "Son altı hafta boyunca her gün o kızın kalbini kırmanı izledim ve artık durup izlemeye niyetim yok."

Ellie Hammond'ı güvende tutmak benim işimdi. Her şeyiyle. Bedeninin yanı sıra tatlı, küçük ruhunu da. Yaptığım işte çok iyiydim; ama dahası, onu korumak *istiyordum*. Çünkü o kibar, zeki ve değerli biriydi... *Kahretsin*... Birileri onu güvende tutacak kadar önem vermeliydi.

"Bu yüzden o yataktan çıkıp kendine çeki düzen vereceksin ve önümüzdeki birkaç saat boyunca kızın senin için çok önemliymiş gibi davranacaksın."

Eric başını salladı ve fotoğrafı çerçeveyi komodinin üstüne bıraktığında görebildim. Bir aile fotoğrafıydı – çarpık dişleri ve dağınık saçlarıyla küçük Olivia öndeydi; kollarında tombul yanaklı ve sarı saçlı kız kardeşini tutan ayık ve mutlu babası ise arkasında duruyordu. Adama gülümseyerek bakan, yanlarındaki kadını gördüğümde ise mideme yumruk yemiş gibi oldum. Kısa sarı saçlara ve... Ellie'nin güzel yüzüne sahip olan bir kadındı. Neredeyse birebir aynı görünüyorlardı.

"Önemli," diye fısıldadı Eric Hammond, başparmağını bir zamanlar sahip olduğu her şeyin hatırası üzerinde gezdirerek.

Ellie'nin mezuniyetinde fotoğrafçılar vardı. Çok büyük bir grup değildi; sadece üç kişi vardı, ama oradaydılar. Bay Hammond'ı, gönüllü bir öğrencinin biletlerimizi top-

lamak için beklediği spor salonunun kapısına doğru yönlendirdim.

Yanlarından geçtiğimiz gazetecilerin sorularına maruz kaldık:

"Bay Hammond, Prens Nicholas törene geliyor mu?"

"Olivia'nın hamileliği hakkında ne düşünüyorsunuz? Bebek prensten mi?"

"Bay Hammond, düğün ne zaman?"

Eric bu konuda iyiydi. Ne tepki verdi ne de kafasını çevirdi. Onu yerine oturturken, "Olivia gerçekten hamile değil, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

"Her zaman böyleler midir? Gazeteciler?"

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. "Genellikle yüz kat daha kötüdürler."

Tören esnasında arka tarafta durup kalabalığı gözledim. Gelip giden insanları takip ettim. Ellie'nin, konuşmasını yaparken, Marty'nin yanında oturan babasını fark ettiği anı gördüm. Biraz durakladı ve bir an için yüzünde şaşkınlık belirdi. Sonra gülümsedi. Mutlulukla.

İçeride olsak bile günüm aydınlandı.

Marty törenden sonra eve yürüyerek döneceğini söyledi ve okulun dışında herkesle vedalaştı. Tommy ara-

bayı almak için gittiğinde Ellie'nin babası da yürümeyi tercih ettiğini söyledi.

Bu yüzden Tommy'e bizimle evde buluşması için mesaj attım ve sonra Ellie ile Bay Hammond'u makul bir mesafeden –onlara mahremiyet sağlayacak kadar uzaktan, ama gerekirse onlara ulaşacak kadar yakından– takip ettim.

Ellie cüppesini çıkarıp koluna astı, diğer eliyle de diplomasıyla kepini tutuyordu. Evin yolunu yarılamışken, etraf biraz sakinlediğinde, Bay Hammond'un en küçük kızıyla alçak ve ciddi bir sesle konuştuğunu duydum.

"Bugün orada çok güzel görünüyordun, bebeğim."

Ellie utanç dolu kısa bir kahkaha attı. "Teşekkürler, baba."

Bay Hammond'un gözleri gitgide netleşiyor ve yaşlanıyordu. "Her gün güzel görünüyorsun. Tıpkı annen gibi."

Ellie başını eğdi. "Özür dilerim. Bunun seni üzdüğünü biliyorum."

Ve bunu duymak babasını daha çok üzmüş gibi görünüyordu. Bay Hammond, bir sonraki sokağa bağlanan bir patikayla birkaç bankın bulunduğu, küçük bir parkta durdu. Ellie'yi bir banka yönlendirip oturdu. Sonra ona anlatması gereken bir şeyler olduğunu söylediğini duydum.

Bundan sonrasını dinlemedim. Çevreye dikkat ederek tetikte bekledim. Onları gözümün önünden ayırmadım, ama konuşmayı zihnimden uzaklaştırdım. Çünkü bu da işimin bir parçasıydı.

İnsanlara yakın durmamız gerekse de, bazı şeyler bizi ilgilendirmezdi.

Bir süre sonra, Ellie ayağa kalkarken Bay Hammond oturmaya devam etti.

"Ablanı çoktan kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum," dedi kederle.

Babasına sarılan Ellie'nin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ağlama, baba. Olivia'yı kaybetmedin ve beni de kaybetmeyeceksin. Seni seviyoruz ve ne kadar zor olduğunu biliyoruz... Ne kadar üzgün olduğunu."

Ardından, yüzünü bir peçeteyle silip Ellie'nin koluna dokunmak için ileri uzanan Eric Hammond'un derin sesini duydum. "Deneyeceğim, bebeğim. Söz veriyorum, bundan sonra her şey daha farklı olacak."

Boşuna umutlanmayacaktım. Bu sıkça verilen, ama çoğunlukla tutulamayan bir sözdü.

Yan yana kaldırıma doğru ilerlediler ve peşlerine takılmam için gereken işaret buydu. Eve doğru yürürlerken Ellie arkasına dönüp bana baktı; ama göz teması kurmadım, başımı caddeye doğru çevirdim. Çünkü babasıyla arasında geçenleri bildiğimi ya da önemsediğimi düşünmesini istemiyordum; utanmasını istemiyordum.

Amelia'nın Yeri'nin önüne geldiklerinde, Ellie'nin arkadaşı Marlow'un kullandığı kırmızı bir Volkswagen Beetle caddesin ortasına park etti. Marlow kornayı çaldı ve ellerini arabayla aynı renkteki kırmızı dudaklarının etrafına koyup, "Hadi gidelim!" diye bağırdı.

Duyduğum kadarıyla, sınıf arkadaşları Bernie Folger, ailesinin New Jersey'nin Wildwood şehrindeki sahil evinde mezuniyet partisi veriyordu. Ellie daha ağzını bile açmadan, "Yalnız gidemezsin," dedim.

O anda Tommy restoranın kapısından dışarı çıktı.

"Tommy bizimle gelebilir!" diye bağırdı Marlow. "Hatta arabayı onun kullanmasına izin bile vereceğim, çünkü işte böyle iyi biriyim."

Tommy gözlerimle buluştu ve ikimiz de aynı anda kafa salladık. Ellie babasına sarılıp onunla vedalaştı ve beyaz topuklu ayakkabıları üstünde utangaç bir şekilde bana döndü.

"Şey... Yarın görüşürüz, Logan."

Ardından arabaya koşarak arka koltuğa yerleşti. Tommy yanımdan geçip arabaya giderken koluma vurdu. "Bay Hammond'un bir ziyaretçisi var. İçeride."

Sürücü koltuğuna geçti ve bir süre sonra üçü hızla uzaklaştı.

Bay Hammond için kapıyı açtım ve onu içeriye kadar takip ettim. İşte o zaman Tommy'nin bahsettiği kızıl saçlı ziyaretçiyi gördüm.

Ellington'ın 4. Kont'u sandalyesinden kalktı.

Elini uzatırken içtenlikle gülümsedi. "Bay Hammond, benim adım Simon Barrister. Sizinle tanışmak bir şeref. Sizinle ikimiz için de kazançlı olabilecek bir iş girişimi hakkında konuşmak istiyorum."

Eric Hammond, Kont'un elini sıktı. "Ne iş yapıyorsun, Simon?"

Ve Lord Ellington'ın mavi gözleri parladı. "Umuyorum ki... Turtalarla ilgili olacak."

Altıncı Bölüm

Logan

On ay sonra

Bir kraliyet düğünü her zaman için büyük bir olaydı; fakat evlenen kişi, onsuz yaşayamayacağı Amerikalı bir kız uğruna tahtı bırakan eski Veliaht Prens olduğunda... Bu tam bir çılgınlıktı.

Benim gibi adamlar için bu son derece hareketli bir etkinlikti –duyu organlarım keskin ve tetikteydi. Mekân basınla, aristokratlarla, yüksek rütbelilerle ve ünlülerle doluydu. Bizim işimiz buydu –eğitimlerimizin ve stratejilerimizin bizi hazırladığı an buydu.

Güvenlik aylar öncesinden planlanıyordu; tıpkı bir savaşa hazırlanır gibi. Herkes görevini biliyordu; herkesin bir konumu vardı. Bu akşam, odak noktam Prens Nicholas'tı. Olivia'nın yanından hiçbir zaman ayrılamamasına rağmen, Olivia'ya atanmış başka bir adam vardı –Tommy. Artık bir prenses ve düşes olan Olivia, güzel bir disko topu gibi parıldıyordu; beyaz ipek ve mücevherler içindeydi. Nicholas'ın gülümsemesi ise Olivia'nın başındaki taçtan daha parlaktı.

"Mutlu" kelimesi binayı terk etmişti; bu gece, kraliyet evliliğinin kutlama yemeğinde, prens mest olmuş durumdaydı.

Gözlerim sürekli odayı tarıyor olmasına rağmen, çiftin nerede olduğunu her zaman biliyordum. Bu nedenle Nicholas elini kaldırıp parmaklarıyla beni çağırdığında hemen tepki verdim.

"Efendim?" diyerek önünde eğildim.

"Kısa bir süre sonra odamıza çekileceğiz; ancak Olivia, Ellie için endişeleniyor."

Gözüm onun da üzerindeydi –bütün gece.

Şu anda bardaydı; mükemmel hatlarını saran şampanya rengi ipek elbisesi içinde inkâr edilemeyecek kadar nefisti.

Ona içki ısmarlayan, onu dansa kaldıran ya da azametli soyağaçlarıyla etkilemeye çalışan havalı delikanlıların ardı arkası kesilmiyordu.

Aşağılık herifler.

Ve Ellie de Wessco'daki yasal içki içme yaşını sonuna kadar değerlendiriyordu. Marty yanındaydı, birlikte gülüp eğleniyorlardı. Babası da oradaydı, ancak kafa çekmiyordu. Tüm şüphelerimin aksine, on aydır ağzına bir damla bile sürmemişti. Ayık kalmak için programlara katılıyor, Wessco'daki toplantılara bile gidiyordu. Onun için iyiydi –hepsi için iyiydi.

"Ellie'nin koruması var; iyi olduğundan emin olacaklardır."

Gece boyunca onu koruyacak kişiyi bizzat kendim seçmiştim.

Olivia kardeşine baktı. "Ama sen onu daha iyi tanıyor-

sun; seni dinler. Babam yatmaya gittikten sonra dışarı çıkacak olursa, yanında senin olduğunu bilirsem kendimi daha iyi hissederim."

Nicholas'ın gözleriyle buluştum. "Bu akşam için odamızdan bir daha çıkmayacağız," diyerek gelinine göz kırptı. "Hatta muhtemelen günlerce. Ellie'nin yanında sen olursan içimiz çok daha rahat eder."

Elimi kaldırdım. "Ben ilgilenirim. Dert etmeyin."

"Söylesene, Ellie Hammond," dedi Henry. "Artık yetişkin miyiz?"

Ellie sırıtarak martini kadehini havaya kaldırdı. "On sekiz, resmen."

Prens Henry, Nicholas'ın kardeşi ve Wessco'nun yeni Veliaht Prens'i, kaşını havaya kaldırdı. "Yüce Tanrım, artık bir panter sayılırsın." Sonra Ellie'ye bakarak iç çekti. "Yazık ki aynı zamanda benim de kardeşim sayılırsın. Bu durum atalarımın çoğunu yavaşlatamamış olsa da ensest ilişki bana göre değil."

Ellie başını salladı. "Hay aksi."

"Fakat," diye ekledi Henry parmağını havaya kaldırarak. "Bu, harika zaman geçiremeyeceğimiz anlamına gelmez. Sana Wessco'nun en iyi parçalarını göstereceğim. İyiyi, müstehceni ve ikisi arasındaki her şeyi. Ne diyorsun?"

Ellie heyecanla fıkırdıyordu. "Derim ki ben..."

"Yoksun." Aralarına girdim. "Ablan doğruca odana gitmeni istiyor," diye ekledim.

"*Benimle* birlikte olacak," dedi Henry.

Sanki bunun kulağa daha kötü geldiğini fark etmemiş gibiydi.

"Abiniz, Ellie'yi sizinle bırakmamamı özellikle tembihledi."

Henry kırılmış gibi göründü ve abisini bulmak için etrafa bakındı. "O aptal... Artık bana güvenmiyor." Başını iki yana salladı. "Şanslıyız ki abimle ablan gece boyu kendi eğlenceleriyle meşgul olacaklar. Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

Bu riskli bir durumdu. Bir yandan, Prens Henry benim patronumdu –artık Nicholas'tan rütbece üstündü. Diğer yandan pervasız, kendi kendine zarar veren ve sorumsuz biriydi –ve yeni unvanı bu özelliklerini henüz silememişti. Dolayısıyla tatlı Ellie'yi onun ellerine bırakmam mümkün değildi.

"Maalesef sizinle aynı görüşte değilim, Majesteleri."

Henry'nin yüzüne bir bakış yerleşti; kendisine meydan okunması karşısındaki hafif şaşkınlıkla saygı karışımı bir bakıştı. Çünkü Henry'nin ahlaki açıdan birçok eksikliği olsa da kendisini ve kendi kusurlarını görememek bunlardan biri değildi.

Tam bir baş belasıydı, ama bunun farkındaydı.

"Onu Horny Goat'a götürüyorum, Ajan St. James. Bize eşlik etmekte özgürsünüz. Birkaç kadeh bir şeyler içip şarkılar söyleyeceğiz. Hepsi bu kadar."

"Ah, bu çok eğlenceli görünüyor!" Ellie ellerini çırptı. Ve o yürek burkan gözlerini bana doğru çevirdi. "Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Cevabımı beklerken, Prens Henry'nin yüzünde şaşır-

tıcı bir keyif belirdi. Çünkü aynı zamanda ortalığı karıştırmayı seven biriydi. Yaptığı şey buydu –bunun için yaşıyordu; ortalığı sıçıp batırdıktan sonra bir kenara geçip herkesin kayıp düşmesini izlemek.

"Hadi, Logan," diye yalvardı Ellie.

Henry alaycı bir sırıtışla kolunu Ellie'nin omzuna sardı. "Evet, *hadi, Logan*."

Piç.

İki saat sonra, yeni Fairstone Düşesi'nin kız kardeşi Ellie Hammond ve gelecekteki Wessco Kralı, Horny Goat'taki bir karaoke sahnesindeydi. Birlikte. Hoplayıp zıplayarak Ramones'un *Wanna Be Sedated* şarkısını söylüyorlardı.

Şükürler olsun ki Goat'un sahibi Evan Macalister basını uzak tutmayı başarmıştı. Şarkı bittikten sonra, çift, Henry'nin arkadaşlarının çığlıkları arasında bara döndü. Uzun boylu bir esmer bütün gece Prens'in kalçasına yapışmış bir haldeydi.

Ellie'nin tükettiği alkolün çetelesini tutmuştum –akşam yemeğinde üç kadeh martini ve barda ise dört kadeh viski. Şimdi de beşincisini su gibi kafasına dikmişti.

Henry, "Sen bir Viking'sin!" diyerek onu teşvik ediyordu.

"Vikingler!!" diye bağırdı Ellie.

Prens başka bir kadeh için barmene seslendiğinde, kalabalığın arasından geçip Henry'nin yanına gittim.

"Yeterince içti," dedim sessizce.

"O iyi." Henry elini havada salladı.

"O sadece genç bir kız," diye ısrar ettim.

Ellie parmağıyla kolumu dürtüp itiraz etti. "Hey! Güceniyorum ama. Ben çeşit bir yetişkinim. Re-*şit*." Başını eğip soluk soluğa konuştu. "Aman Tanrım, az önce reşit ve çeşit kelimelerinin tek bir harf dışında aynı olduğunu fark ettim! Bu çok tuhaf."

Kaşlarımı kaldırarak Prens Henry'e döndüm.

"Dediğim gibi... Yeterinden fazla."

Henry barın üstünden Ellie'ye doğru uzanarak iki parmağını havaya kaldırdı. "Ellie, kaç parmak görüyorsun?"

Ellie gözlerini kısarak baktı ve sonunda Henry'nin elini yakalayıp sabit tuttu. "Dört."

"Mükemmel cevap!"

"Bildim mi?" diye sordu Ellie umutla.

"Hayır, eğer bilmiş olsaydın gerçekten endişelenirdim." Sonra avcuyla bara vurdu. "Bir tur daha!"

İşte o anda Ellie taburesinden aşağıya kaydı. Yere düşmeden önce onu yakaladım. Ve öfkeyle Henry'e baktım.

"Mmm... Belki de bu akşamki kotamızı doldurmuşuzdur." Elini Ellie'nin koluna koydu ve çenesini havaya kaldırarak, "Bardan kendi ayaklarımız üstünde onurlu bir şekilde çıkabilmek çok önemlidir," dedi.

Ellie'nin başı düşerek omzuma yaslandı. "Tamam," derken nefesi boynumu yalıyordu.

Üçlü –Henry, Ellie ve Henry'nin kız arkadaşı– kıkırdayarak Ellie'nin odasına giden koridorda ilerlerken saray sessizdi. Kapıyı onlar için açtım ve her biri oturma odasındaki sandalye ve koltukların üzerine yığıldı.

Henry, Ellie'ye baktı. Gözleri barda olduğundan çok daha net görünüyordu. "Kim kart oynamak ister?" diye sordu, ceplerini kontrol ederken. "Buralarda bir yerde bir deste olması lazım."

Esmer arkadaşı mutsuz bir şekilde somurttu. "Yoruldum, Henry."

Görünüşe göre bu geceki yatak eğlencesi tehlikedeydi.

Henry, Ellie'yi işaret etti. "Onu yalnız bırakamam. Uykusunda Janis Joplin'lik yapabilir! Sonunda Nicholas beni öldürmek zorunda kalır ve ona izin vermekten başka seçeneğim olmaz."

Ellie kederle başını salladı. "Janis Joplin... Ne ses ama..."

Ve ağlamaya başladı.

"Bu çok üzücü." Yüzünü elleri ile kapatıp hıçkırarak ağladı. "Bobby McGee'yi çok sevmişti!"

Kahretsin.

Henry ile işim bittiğinde, Nicholas'ın öldürmesi için pek fazla bir şey kalmayacaktı.

Kendimi idamlık bir suç işlemekten alıkoymak için gönüllü oldum. "Ben onunla ilgilenirim, Majesteleri. Bütün gece çalışıyor olacağım, ayrıca Prens Nicholas özellikle Ellie ile ilgilendiğimden emin olmak istedi."

Henry'nin gözleri Ellie ile benim aramda gidip geldi.

"Bilmiyorum..."

Ellie başını kaldırdı; ağlama krizi şimdilik sona ermişti. Tökezleyerek yanıma geldi ve koluma dolandı –kolumu kokluyor ve resmen ona sürtünüyordu.

"Beni Logan ile bırakabilirsin, Henry. O benim kahramanım."

Henry kuşkuyla başını eğdi. "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Ellie kolumu okşayarak iç çekti. "Benim çekici, sinirli koruyucu meleğim."

Yüce Tanrım.

Sarışın prens gözlerimin içine baktı; her erkek gibi beni ölçüp biçiyordu. Gözlerimi kaçırmadım; gözümü bile kırpmadım. Bir süre sonra, Henry başıyla onayladı ve avuçlarını kanepenin koluna vurup ayağa kalktı.

"Bu benim için yeterli."

Ellie ellerini çırptı. "Yuppi!"

Ve neredeyse şöminenin içine düşüyordu.

Onu antika bir sandalyeye doğru yönlendirdim.

Henry, Ellie'nin önünde eğilerek elini tuttu ve eline bir öpücük kondurdu.

Ellie kıkırdayarak, "Bu gece için teşekkürler," dedi.

Henry dizinin üstüne çöktü. "Eğlendin mi? Hayatının en güzel anlarını yaşadın mı? Korumam gereken bir itibarım var, biliyorsun."

Ellie kıkırdayarak başını salladı. "En iyisiydi! Burayı çok seviyorum ve sen harika bir kral olacaksın."

Henry'nin yüzüne garip bir ifade yerleşti. Hüzünlü. Efkârlı. "Sen iyi kalpli bir kızsın, Ellie. Burayı en kısa sürede terk etmelisin."

Bir an sonra alaycı gülümsemesi geri gelen Henry yumruğunu uzattı. "Aileye hoş geldin, tatlım."

Ellie yumruğuyla karşılık vermeye çalıştı... Ancak hedefi şaşırdı ve neredeyse Henry'nin burnuna vuruyordu.

Henry gülerek Ellie'nin bileğini tuttu ve yumruklarını tokuşturdu.

Ardından ayağa kalkıp bana doğru başını salladı ve

kolunu esmer arkadaşının beline sarıp odadan dışarı çıktı.

"Hey Logan?"

"Evet?"

"Doğum günün ne zaman?"

"Yedi Haziran."

"Ah."

"Hey Logan?"

"Mmm?"

"Kaç yaşındasın?"

Düşünmeden cevap verdim. "Yirmi üç."

"Hah. Hey Logan?"

Yarım saattir böyle devam ediyordu. Desenli antika koltukta oturan Ellie boş şömineye bakıyordu. Bir süre önce ayakkabılarını çıkarmıştım, ama yatağa geçmek için herhangi bir hamlede bulunmamıştı. Zaten şu anda dimdik oturması daha iyiydi.

"En sevdiğin renk hangisi?"

"Yok."

"Herkesin bir tane vardır."

"Mavi."

"Açık mı, koyu mu?"

Yine, düşünmeden cevap verdim. "Açık mavi."

Ellie uykulu bir halde başını bana çevirdi; uzun kirpikleri yavaşça titreşiyordu.

"Benim gözlerim açık mavi."

Beynim bir an için durdu.

"Öyleler."

Ellie Hammond'ı tanıdığım, onun yanında olduğum onca zaman boyunca onun dışında her yere bakmakla meşguldüm; işim buydu. Ama şu anda, onun dışında görülecek başka bir şey yoktu.

Bu yüzden ben de baktım.

Boynu zarif ve omuzları dikti. Teni pürüzsüz ve yumuşacıktı; yanaklarında doğal bir pembelik vardı. Kaşları açık renk ve kavisliydi, gözleri yuvarlak ve derindi –içlerinde afacanlıkla karışık bir zekâ vardı. Yüzünde çilleri vardı: Zarif burnunun kemerini öpen açık renkli sevimli çiller...

"Hey Logan?"

"Evet?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Ve işte gelmişti. Bunu bekliyordum.

"Evet. Endişelenme. Kustuğun an kendini daha iyi hissedeceksin."

Minik suratını buruşturdu. "Kulağa eğlenceli gelmiyor."

"Hayır."

Birkaç dakika boyunca, odadaki tek ses Ellie'nin hızlı ve sert nefesleriydi.

Ve sonra, "Hey Logan?" diye seslendi.

"Evet?"

"Banyo nerede?"

Ellie ağzını kapattı ve tüm bedeni şiddetle sarsılmaya başladı. Çabucak kollarının altından tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu banyoya götürdüm. Eşiğin üstünden geçer geçmez kapağı açık olan tuvalete doğru atıldı ve midesindeki fazla alkol dışarı fırladı.

Saçlarını tutarak geriye çektim ve sırtını hafifçe ovarak rahatlatıcı kelimeler fısıldadım. Bunu bir alışkanlık haline getirmemiş olsam da bir zamanlar ben de onun olduğu hallere düşerdim ve bu çok berbattı.

Birkaç defa daha öğürdükten sonra midesi nihayet boşalmış gibi görünüyordu. Ellie uzattığım peçeteleri alıp ağzını sildi ve duvara yaslandı.

Sifonu çekmek için uzandığımı gördüğünde, "Yapma; bu çok iğrenç. Ben çok iğrencim," diye inledi.

"Sus," diye azarladım; çünkü saçmalıyordu.

Bir süre sonra ağzını peçeteyle kapatarak başını bana doğru eğdi. "Diş fırçamla diş macunumu bana verebilir misin, lütfen? Ve bir bardak su."

Başımı sallayarak istediğini yaptım. Ellie'nin diş fırçası açık pembeydi; el ve ayak parmaklarındaki ojeyle aynı renkti. Dişlerini fırçalayıp ağzını çalkaladıktan sonra, eşyaları lavabonun yan tarafına koydum.

"Yatağa kadar yürüyebilecek misin, yoksa seni taşımamı ister misin?"

Ellie yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı.

"Kendim gidebilirim."

Yerden kalkmasına yardım ederek yatağına doğru götürdüm. "Çok sıcak," diye inledi. "Yanıyorum."

Ardından geri çekilip ipek elbisesinin içinden çıktı ve krem rengi dantel çamaşırlarıyla karşıma dikildi. Gözlerimi kaçırdım; fakat düzgün bacakları, düz karnı, kalp şeklindeki poposu ve mükemmel göğüsleri kalıcı bir şekilde beynime kazındıktan hemen sonra.

Ellie'nin meme uçları koyu pembeydi –ve bir parçam bunu bildiğim için bir pislik gibi hissetmeme neden oluyordu.

Diğer parçam ise... Tamamen farklı bir şey hissediyordu.

Zorlukla yutkundum, çünkü Ellie Hammond ilk defa gözlerime genç bir kız gibi görünmüyordu.

Ellie güzel kıçını havaya kaldırarak yatağa tırmandı ve yatağın ortasına devrildi. Ayakucunda duran battaniyeni çekip üzerine örttüm –ikimizin iyiliği için.

"Hey Logan?"

"Evet?"

"Benimle uzanır mısın?"

Bana yalamak için sabırsızlandığı bir dondurma külahıymışım gibi bakan yarı çıplak bir kadınla birlikte uzanmak mı? Ne yanlış gidebilirdi ki?

Henry'nin lanet olası gözleri zihnimde ateş saçıyordu. "Sanmıyorum..."

"Lütfen, sadece elimi tut," diye yalvardı kısık bir sesle. "Beni tutarsan, dönen dünyayı durdurabilirsin."

Sanki ikiye bölünmüş gibiydim; iki farklı yöne çekiliyordum. Uyuşmuş, sertleşmiş, hissizleşmiş tarafım hayır dememi, bunun tehlikeli ve saçma bir hareket olduğunu söylüyordu. Ancak daha genç ve hassas olan diğer tarafım bu kıza istediği her şeyi vermek istiyordu.

Ellie hafifçe inliyor ve öyle güzel görünüyordu ki onu reddedemedim.

Yatağa girip sırtüstü uzandım; üzerimizdeki sayvanın altın rengi desenlerine bakarak koyunları saydım ve bir tüfeği birleştirmek için izlenmesi gereken adımları tekrar ettim –beni yanımdaki yasak meyveden uzaklaştıracak her şeyi yaptım.

Ellie kolunu örtünün altından çıkarıp bana doğru

uzandı ve ben de bana uzanan o küçük, yumuşak eli tutmak için bir an bile tereddüt etmedim.

"Teşekkürler," diyerek iç çekti; gözkapakları kapanmak üzereydi.

Yanıma yanaşarak, birleşmiş ellerimizi karnımın üzerine koydu ve yumuşak bedenini benimkine yasladı. Penisim uyanarak sertleşti.

Sakin ol, evlat, dedim vahşi canavara.

"Hadi uyu, aşkım," dedim sessizce. "İyi olacaksın. Ben yanındayım."

"Ve bana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak bir kez daha yutkundum –göğsümü sıkıştıran yabancı ve isimsiz bir şey hissettim. "Asla."

Fakat bir dakika sonra Ellie'ye baktığımda, gözleri açık bir halde beni izlediğini gördüm –irislerinin mavisi çok daha koyuydu.

"Her zaman bunu yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Beni kurtarıyorsun."

Gülümsedim, sadece birazcık. "Benim için bir sakıncası yok."

"İşin olduğu için mi?" diye sordu.

"Evet."

"Belki de biraz da olsa benden hoşlandığın için mi?"

Ağzımdan minik bir kahkaha çıktı. "Sadece biraz."

Ellie dudaklarını ıslatarak gözlerimin içine baktı.

"Ve belki de beni kurtardığın zaman... Sana aitmişim gibi hissettirdiği için mi? Sadece birazcık."

Ne söylemem gerektiğini biliyordum, ama bunu yapa-

madım. Ne de olsa bunu asla hatırlamayacaktı. Bu yüzden parmağımın ucunun güzel yüzünde yavaşça dolaşmasına izin verdim. Sanki ona dokunmaya hakkım varmış gibi. Sanki o bana aitmiş gibi.

"Bu doğru, Ellie."

İç çekerek gözlerini kapattı. Uzun bir süre kapalı kaldıklarında uyuyakaldığını düşündüm. Ta ki tatlı sesi bir kez daha bana seslenene kadar.

"Hey Logan?"

"Evet?"

"Bir gün... Ben de seni kurtaracağım."

Yedinci Bölüm

Logan

Yedi ay sonra

SUV'u Ellie'nin verdiği adresin –yeni dairesinin– önüne park ettim. *Yeni dönem, yeni ev*, demişti.

Düğünden sonra, Prens Nicholas ve Olivia'nın şöhreti Ellie Hammond'a da bulaşmıştı. Artık kendine ait sadık bir erkek hayran grubu vardı ve göğüsleri de kendi Twitter hesabına sahipti: @Elliesweettits –çok da yaratıcı olduğunu söylenemezdi. Fırsatçı magazinciler ise mümkün olan her durumda o belirli bölgeye zum yapmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bu beni kızdırdı –hem de çok. Objektifleri o fotoğrafçıların götlerine sokmamak için kendimi birçok kez tutmak zorunda kaldım.

Ellie düğünden bu yana ablası ve eniştesi ile yaşamaya başlamıştı –güvenliği çok daha kolaylaştıran özel, yüksek bir binanın çatı katında. Oradan neden taşınmak istediğini bir türlü anlamıyordum ve kasım ayında taşınmak istemesinin nedeni de tam bir gizemdi.

Tommy sanki aklımı okuyormuş gibi konuşmaya başladı. "Prens Nicholas ve ablanın yaşadığı yer yeterince

havalıydı. Neden taşınmak istediğini bana tekrar söylesene."

Ellie iç çekti. "İster inan ister inanma, ama Nicholas ve Olivia ile birlikte yaşamak hiç de kolay değil. İğrenç bir şekilde delicesine âşık olan yeni evliler. Onların aşkı tam bir peri masalı gibi, tıpkı Pamuk Prenses ve yakışıklı prensinki gibi. Ben ise yalnız öleceğim. Bu çok moral bozucu."

"Öyleyse biz de bu hikâyedeki cüceler miyiz?" diye sordu Tommy.

Elimi kaldırdım. "Kibirli olan benim."

Ellie kıkırdadı ve benim gelmemi beklemeden kendi kapısını açtı. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Onunla kaldırımda buluştum ve Tommy de arabadan inip diğer tarafına geçti. Üçümüz, Ellie'nin yeni yuvası olacak olan büyük, kare binaya baktık. Ürkütücüydü. İğrençti. Tam bir çöplüktü. Biran önce kapatılması gerekiyordu.

"Burası olduğundan emin misin?" diye sordum.

Ellie heyecanla bağırdı. "İşte burası! Kendimi bulmak için mükemmel bir yer!"

"Kendini asmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Ellie elini salladı. "Ah, dalga geçmeyi bırak. Hadi, kutuları alın."

Kutuları bagajdan aldık ve içeri girdik. İçerisi daha da kötüydü. Koridor ıslak köpek gibi kokuyordu ve daire, boyası dökülmüş beton duvarlarıyla kasvetli bir odaydı. Zemin çürümüştü ve mutfaktaki dolapların büyük bir kısmında kapak yoktu. Beyaz eşyalar eskiydi ve yağla kaplıydı; ani bir yangın çıkması sadece an meselesiydi.

Ve Ellie'nin mumlar konusunda çok da dikkatli olduğu söylenemezdi.

Kutuyu yere bıraktım ve sessizce Tommy'e, "Gidip prens ile konuşacağım," dedim.

Tommy başını salladı. "Kelimeleri ağzımdan aldın."

Ellie'yi işaret ettim. "Onu yalnız bırakma."

Tommy güldü. "Bu mahallede mi? Kardeşim, gözümü bile kırpmayacağım."

Bir süre sonra, çatı katındaki kütüphanede Nicholas'ın karşısında oturuyordum. "Ellie'nin yeni dairesi hakkında konuşmaya geldim. Orayı gördünüz mü?"

Nicholas sırıttı. "Dün akşam yemekte sürekli oradan bahsedip duruyordu. Kendi ayakları üzerinde duracağı ve özgür olacağı için çok heyecanlı görünüyordu."

"Yani daireyi kendi gözlerinizle görmediniz mi?" diye ısrar ettim.

Prensin elleri önündeki kâğıtları karıştırmayı bıraktı. "Hayır. Ama ses tonuna bakılacak olursa görmem gerektiğini sanıyorum."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Nicholas koltuğundan kalktı ve onu, Olivia'nın yeni hayırseverlik girişimleriyle ilgili evrakları incelediği oturma odasına kadar takip ettim. Lord Ellington, Ellie'nin annesinin turta tariflerini alıp onları olabildiğince hızlı bir şekilde sattığından beri restoranda turta servis edilmiyordu. Bunun yerine, içeri giren herkese sıcak yemekler, soğuk sandviçler ve kahve servis ediyorlardı. Müşterilerden ise sadece ödeyebilecekleri kadarını alıyorlardı.

Nicholas elini uzattı. "Gezintiye çıkıyoruz."

Olivia ayağa kalkıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ellie bugün yeni evine taşındı. Hadi, ziyaret edelim."

"Düzenini kuruncaya kadar beklememizi istediğini söylemişti."

Nicholas, karısının sevimli, koyu renkli başının üzerinden gözlerimle buluştu. "Ona sürpriz yapalım. Kız kardeşin sürprizlere bayılır."

Olivia kocaman açılmış gözlerle dairenin kapısından içeri girdiğinde, şaşıran tek kişinin Ellie olmadığı son derece belliydi.

Dışarıdan, birkaç blok öteden bir patlama sesi geldi.

"Hey millet!" diye karşıladı Ellie, ablasıyla eniştesini. "Her şey hazır olana kadar gelmenizi istemiyordum. Ne düşünüyorsunuz? Harika değil mi?"

Kelimelerle arası her zaman iyi olmuş olan Nicholas bile söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. "Onun gibi... Bir şey."

Ve Olivia da sadece, "Vay canına," diyebildi.

Bir patlama sesi daha geldi. Ben herhangi bir yorum yapamadan önce, Nicholas, "Bu?.." diye sordu.

"Silah sesi mi?" diye bitirdi Tommy. "Evet. Her yirmi dakikada bir patlıyor."

Üzerinde pis, yıpranmış bir trençkot dışında hiçbir şey olmayan kirli sakallı, çıplak bir evsiz pencereden içeri bakıp el salladı.

Adamı göstererek, "Komşular arkadaş canlısı görünüyor," dedim.

Olivia pencereye gidip perdeyi kapattı ve perde askısıyla birlikte yere düştü.

Mekânın kapatılması gerektiğini mi söylemiştim? Bombalanmalıydı.

"Neden bu kadar soğuk?" diye sordu Nicholas.

Ellie yüzünü buruşturdu. "Evet, ısıyla ilgili ufak bir sorun var."

"Ne gibi bir sorun?"

"Isı kaynağı yok." Ellie parmağını kaldırdı. "Ama sorun değil; bir planım var."

Nicholas alnını kaşıdı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ayaklı bahçe şöminelerinden alıp pencerenin önüne koyacağım, böylece duman dışarıya çıkabilir."

"Bahçe şöminesi mi?" diye tekrarladı Nicholas.

"Evet," diye devam etti Ellie. "Biliyorsunuz ki Kızılderililer çadırları içinde ateş yakıyorlardı ve duman da çadırın tepesinden dışarı çıkıyordu," diye açıkladı.

"Çadır mı?" diye tekrarladı Tommy.

"Tamam." Nicholas başını salladı. "Peki. Ah, Tommy, şu kutuları alabilir misin, lütfen? Logan, sen o taraftakileri al ve ben de bunları taşıyacağım," dedi, ayağının yanındaki iki büyük kutuyu kaldırarak.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ellie.

"Burada kalmıyorsun," diye cevap verdi Nicholas.

"Mükemmel olmadığını biliyorum... Ama ben seviyorum," diye hayıflandı Ellie.

"Sana seveceğin yeni bir yer bulacağız. Seni mutlu edecekse, biraz sızıntı yapması için boruları gevşetsin diye ev sahibiyle bile konuşacağım, ama burada kalamazsın. Kesinlikle olmaz."

"Ama..."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Olivia. Ve havaya zıpladı. "Burada bir sıçan var! Kocaman bir sıçan!"

"Ona zarar vermeyin!" diye bağırdı Ellie. "Onu daha önce gördüm. Onu beslemeyi deneyecektim. Ona isim bile verdim; Remy –*Ratatouille* filminden– çok tatlı."

"Sen uyurken ayak parmaklarını kemirdiğinde pek de tatlı olmayacak," dedim.

Ellie sevimli ve öfkeli bir şekilde parmağını bana doğru uzattı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Olivia kutuları yeniden paketlemeye başladı.

Ellie ona doğru atıldı. "Bekle, Liv! Bana destek çık – kardeşlik kuralı."

"Burada kalamazsın, Ellie. Hayatta olmaz."

"Ama buranın bir karakteri var," diye mızmızlandı Ellie.

"Bence karakteri, bir seri katilin cesetleri buraya attıktan sonra duvara kanla yazdığı mesajla karıştırıyorsun."

Ellie, ablasına kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Bir prensle evlenmek seni yumuşatmış, Liv."

Olivia kahkaha attı. "Remy için hiçbir zaman yeterince sert olmadım. *Asla.*" Yeni prenses parmaklarını şaklattı. "Hadi, gidelim." Sonra kapıdan çıkan kocasıyla Tommy'i takip etti.

Ayağımın dibindeki kutuyu kapatıp kaldırırken, Elli odanın ortasında durup kendi etrafında daire çizdi. Sessizdi ve... Boş dairenin içinde minicik görünüyordu. Kederli.

Arkasına geçtim. "Başka yerler de var, Ellie."

Kafasını sallarken mor uçlu sarı saçları dalgalandı. "Böylesi yok."

"Evet, daha iyileri var. Daha güzel, daha güvenli yerler. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Büyük bir enerji patlamasıyla arkasını döndü. Öfkeden küçük kulaklarının uçları pembeleşmiş ve yanakları kızarmıştı.

"Beni Nicholas'a ispiyonladın," diye tısladı.

İçimde, sırf ne tepki vereceğini görmek için onu kızdırmak, onunla oynamak isteyen bir şeytan vardı.

"Evet, ispiyonladım."

Ellie o sevimli öfkesiyle kollarını kavuşturdu –pençelerini yeni keşfetmiş sevimli bir kedicik gibiydi. "Senin bir ispiyoncu olduğunu bilmiyordum, Logan."

Omuz silktim. "Artık biliyorsun."

Parmağıyla göğsümü dürttü. "Kalıcı olarak kara listeme girdin, dostum. Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Asla."

Öne doğru eğilerek sesimi kıstım. "Beni affetmemekle meşgul olacağın tüm o yıllar boyunca gerçekten hayatta kalacağına göre kendimi kazanmış olarak görüyorum."

Dilini çıkarıp arkasını döndü ve odadan dışarı çıktı.

Yüce İsa, dili bile tatlıydı.

Biri beni yumruklasın.

Sekizinci Bölüm

Logan

Altı ay sonra

Sonraki birkaç ay boyunca, Ellie, Prens Nicholas ve Olivia ile birlikte iyi korunan çatı katında oturmaya devam etti. Hayatları devam ediyordu –sosyal etkinlikler, duyurular ve kraliyet görevleri. Zamanlarının geri kalanını ise Amelia'nın Yeri'ndeki hayırsever yemekleri genişletmek için çaba harcayarak geçirdiler. Neredeyse iki yıldır ayık olan Eric Hammond, kendini bu işe verdi ve restoranların sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlamak için her gün yapılması gerekenleri yaparak –yemek pişirerek, bulaşık yıkayarak, çalışanlarla ve müşterilerle iletişim kurarak– üç mekândan birinde çalıştı.

Basın hâlâ kraliyet çiftinin etrafını sinir bozucu bitler gibi sarıyor, aslı olmayan haberler yapıyordu. Ancak Nicholas, evlilik hayatına ve çoğunlukla sivil olan Amerikan yaşantısına mutlu bir şekilde alışmıştı. Leydi Olivia, babası ve Ellie de statüyle birlikte gelen şöhrete tamamen uyum sağlamışlardı.

Ellie ara sıra... Randevuya çıkıyordu.

Bu hassas bir konuydu. Çoğunlukla canımı sıkıyordu.

Cılız, kendini beğenmiş, değersiz, küçük ahmakları tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Ellie Hammond, sunacak çok şeyi olan narin bir ödüldü ve kendini çok ucuza satıyordu.

Sahneye ne zaman yeni birisi çıksa ruhum kararıyordu. Tommy her seferinde muayyen günümde olup olmadığımı soruyordu ve ben de ona defolup gitmesini söylüyordum.

Maskaralık yapmaya bayılıyordu, ancak zekiydi; bir şeylerin farkındaydı.

Sonra, bir gece, Ellie en son kuklasıyla çıktığı randevudan eve döndü ve tek bir saniye içinde karamsarlıktan çıkıp öfkeden deliye döndüm.

"Orospu çocuğu!"

Ve yalnız değildim.

Nicholas, Tommy ve ben, Olivia'nın öfkeli bir sesle uşağa seslendiği oturma odasına koştuk.

"Beyzbol sopam nerede?" diye bağırdı elbise dolabının kapısını açmadan önce. "Kahrolası beyzbol sopam nerede?"

"Olivia?" Nicholas onun yanına gitti. "Ne oluyor?.."

"Yüce İsa," diye tısladı Tommy.

Çünkü Ellie'nin yüzüne bakıyordu. Sağ yanağının pürüzsüz teni üzerinde yeni oluşmaya başlayan morluğa. Neye baktığımı bilecek kadar kavgaya girmiştim.

Birisi onu tokatlamıştı.

Ellie'yi.

Birisi ona ellerini sürmüştü ve şimdi o kahrolası ellerini kaybedecekti. Sessizce yemin ettim –bildiğim her azizin üstüne.

"Olivia, lütfen sakin ol," diye yalvardı Ellie.

"David," dedi Nicholas, uşağa, "soğuk kompres getir, lütfen."

Gözlerim Ellie'nin hemen arkasında duran Liam'a kaydı –bu akşamki koruması oydu. "Ne oldu?"

"Koridordaydım, kapının hemen önünde –Bayan Hammond koşarak dışarı çıktı," diye açıkladı Liam. "Adam onu takip ediyordu. Adamı geri ittim ve Bayan Hammond'ı arabaya bindirip buraya getirdim. Yola çıkana kadar yüzündeki izi görmedim."

Nicholas, Ellie'nin yanına giderek yavaşça ellerini kaldırdı. "İzin verir misin?"

Ellie başıyla onayladı ve Nicholas, kemiklerinin kırılıp kırılmadığını anlamak için başparmaklarını Ellie'nin yanağının üzerine bastırıp yarayı nazikçe inceledi.

"Ben iyiyim," dedi Ellie sakince. "Mitchell birkaç bira içti. Maç izliyorduk –Mets'e para yatırmıştı. Ve ben de Mets'ten nefret ediyordum. Cardinals sayı vuruşu yaptığında kahkaha attım –sadece şaka yapıyordum. Ve o..." Kolunu geriye doğru savurarak hareketi taklit etti ve midem gerildi.

"Beni tokatladı."

Gözyaşları boğazına doğru süzülerek sesini boğdu. "Ben sadece... Afalladım, bilirsiniz. Ama sadece bir saniye bekledim, sonra telefonumu kapıp oradan defolup gittim. Onunla işim bitti. Sanırım hepsiyle işim bitti."

Olivia küçük kardeşini kollarına çekip uçları gökkuşağı renkleriyle bezeli saçlarını okşadı.

"Herhangi bir kırık yok gibi görünüyor," dedi Nicholas. Öfke, sesinin gergin bir gitar teli gibi çıkmasına neden olmuştu. "Ama yine de bir doktora görünmelisin, Ellie."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim."

"Doktoru buraya getirtelim," diye önerdi Nicholas.

"Hayır. Ben sadece... Banyo yapmak ve olanları unutmak istiyorum." Burnunu çekti. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Peki ya polis?" diye sordu Olivia sertçe. "Bu bir saldırı ve o pislik hapse girmeli."

Ellie ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, Liv. Eğer polise gidersek olay gazetelere düşer. İnternete yayılır..."

"İnterneti boş ver!" diye tısladı Olivia.

Ama Ellie ablasının gözlerinin içine baktı. "Bunu ardımda bırakmak istiyorum. Ve senden de aynısını istiyorum. Lütfen."

Olivia'nın öfkesi biraz dindi. Mutsuz ama kabullenmiş bir şekilde başını salladı. "Eğer istediğin buysa..."

"Bu." Ellie saçlarını geriye doğru iterek derin bir iç çekti. "Şimdi yatmaya gidiyorum, tamam mı?"

Ablasının gözleri endişeyle doldu. "Tamam. Sana bir fincan çay getirmemi ister misin?"

Ellie hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Çünkü Olivia kocasına her gün biraz daha fazla benziyordu. "Hayır. Çay istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum."

Sonra odadan çıkıp koridorda ilerledi.

Liam, Tommy ile konuşurken ve Nicholas da Olivia ile kısık sesle bir şeyler tartışırken Ellie'nin peşinden gittim. Tam kapısının dışında ona yetiştim.

"İyi misin?" diye sordum.

Sesimde ıstıraplı bir ton vardı –acı dolu ve kederli.

Ellie, elini kapı kolundan çekmeden sırtını dikleştirip arkasını döndü. Mavi gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

"Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye fısıldadı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Öyle düşünmüyorum. Bunu asla düşünmem."

Gözlerini kırpıştırdı ve tek bir damla yaş yanağındaki yara izinin üzerinden kayıp geçti. "Kötü seçimler yapıyorum. Büyümem gerek. Çünkü böyle şeyler..."

Çoktan başımı iki yana sallamaya başlamıştım. "Beni dinle, Ellie. Bu gece seni inciten herif gibi piçler, onlar zararsız renklerin arkasına saklanmış zehirli yılanlar gibidir. Hayatta böyle kalırlar. Bu senin hatan değil. Bilemezdin."

"*Sen* bilirdin."

Çenemi havaya kaldırdım. "Herkesi sevmemek gibi bir kuralım var, dolayısıyla beni örnek olarak alamazsın."

Ellie burnunu çekerken gülümsedi. Ve bu kahrolası kalbimi sızlattı.

Çünkü o sadece, aşağıya bakmaya zahmet etmeden uçurumdan atlayacak bir kız değildi; o uçuruma koşarak gider ve başını geriye atıp kollarını iki yana açarak kendini aşağıya bırakırdı. Özgürce.

Bunu ondan kimse alamayacaktı; buna izin vermeyecektim.

"İnsanların içindeki iyiyi görüyorsun, Ellie. Güveniyorsun. Bu çok iyi ve cesurca. Bundan sonra daha dikkatli olacağım; bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olacağım. Sen sadece kendin ol. Gerisini bana bırak."

Ellie gözlerini kuruladı. "Yani bu... Sen atlarsan, ben de atlarım durumu gibi mi olacak? Jack ve Rose gibi?"

"Hayır." Elini avcuma alıp başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdirdim. "Sen atlarsan... Seni yakalamak için orada olacağım."

Yavaşça öne doğru eğildim ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Portakal çiçeği ve yasemin kokusunu içime çekerek dudaklarımın yumuşak teninde oyalanmasına izin verdim.

Sonra arkamı döndüm ve geldiğim yere geri döndüm.

Bir sonraki koruma vardiyası her zamanki gibi akşam on birde başladı. Tommy ile birlikte nöbeti devredip asansörle aşağı indik. Ancak her zamanki gibi yola çıkmak yerine binanın etrafında tur atıp arka kapının bulunduğu sokakta bekledik. Tommy bir sigara yakıp duvara yaslandı.

Saatimi kontrol edip saymaya başladım, *dört, üç, iki...*

Kapı açıldı ve Nicholas Pembrook ortaya çıktı. Tommy sigarasını ağzından çekerken ben de tasvip etmeyerek kollarımı kavuşturdum.

"Hayır."

"Asla olmaz, Majesteleri."

Nicholas'ın yüzü ifadesizleşti. "Siz ikinizin neden bahsettiğini bilmiyorum. Sadece yürüyüşe çıkacaktım."

"Tabii," diyerek güldü Tommy. "Ellerini Ellie'ye süren puştun suratında bir yürüyüş."

Prens çenesini sıktı.

Tommy ile kendimi işaret ederek, "Biz bunun için buradayız," dedim.

"Sizi beladan uzak tutmak için," diye ekledi Tommy. "Kimse bizi dava etmeyecek –ikimiz de çulsuzuz."

Omuz silktim. "Bu kıyafetler içinde hepimiz aynı görünüyoruz zaten –kimse bizi ayırt edemez."

Nicholas itiraz etmeye çalıştı ama devam ettim. "Ayrıca sizin uğraşmanız gereken daha büyük işler var."

"Ne gibi işler?"

Binanın kapısı açıldı ve birkaç saniye sonra Leydi Olivia dışarı çıktı.

Elinde beyzbol sopası taşıyordu.

"Düşesinizin bir yere gitmediğinden emin olmak gibi."

Prens karısına çileden çıkmış bir bakış attı. Ama Olivia pişman değildi.

"Sanki sen de aynı şeyi düşünmüyordun."

"Görünüşe göre hepiniz aynı şeyi düşünüyorsunuz," diye bir ses geldi üst kattan. Ellie'nin sesi. Merdivenlerden hızla inerek kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak kız kardeşine yaklaştı.

"Gidelim... Negan, Lucille'i kocana ver."*

Olivia gözlerini devirdi ve cinayet silahını teslim etti.

"Yaşananları geride bırakmanızı istediğimi söylemiştim. Şimdi bunu yapacağınıza dair söz vermenizi istiyorum, hemen." Önce ablasına baktı. "Liv?"

Olivia mutlu değildi ama pes etti. "İyi. Söz veriyorum."

Ardından Ellie eniştesine döndü. Bir adam kazanamayacağı bir savaşa asla girmezdi. "Sana söz veriyorum, Ellie."

Beni ya da Tommy'i dışarıda bırakmadı.

* Burada Walking Dead dizisine gönderme yapılıyor. Dizide Negan karakterinin kullandığı ucu dikenli telle sarılı beyzbol sopasının adı Lucille. (ç.n.)

"Söz veriyorum, kızım," dedi Tommy, haç işareti yapıp öptüğü parmağını Tanrı'ya doğru kaldırarak.

Ellie'nin yüzüne baktım. "Geride bırakacağım."

"Söz ver," diye ısrar etti Ellie.

"Söz veriyorum."

Bazen yalan söylerdim.

Prens Nicholas, Leydi Olivia ve Ellie'nin güvenle içeri girdiğinden kaldığından emin olduktan sonra Tommy ile birlikte yollara düştük. İkimiz de tam olarak nereye gittiğimizi biliyorduk.

Kapıyı çaldım, sonra gözetleme deliğinden bizi görmemesi için duvara yaslandım. Tommy, *Tommy Boy* filmini birçok defa izlediği için tiz bir sesle, "Oda servisi," diye seslendi.

Ve aptal serseri kapıyı açtı; sadece aralanmıştı ama bu bile yeterdi. Beni fark ettiğinin gözleri kocamanı açıldı ve kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı. Fakat içeri dalıp adamı boynundan kavradığım gibi duvara yapıştırdım. Nabzı, bir kurt tarafından parçalanmak üzere olan minik bir tavşanınki gibi titreşiyordu.

"Ellerini sürmek için yanlış kız seçtin."

"Bekle! Ben... Bunu yapamazsın. Seni ihbar edeceğim. Seni kovacaklar, işinden olacaksın."

Boğazını biraz daha sıkarken, kendi kulaklarımın bile muhtemelen gelen bir kahkaha attım. "Sen... Sen mi beni işimden edeceksin?"

Sonra kahkahaya bir son verdim. "Çıktını koparıp boğazına tıkacağım. Sonra seni parça parça domuzlara

yedireceğim, ta ki geriye kalan tek şey üzerinde dumanı tüten bir bok yığını olana kadar."

Adam neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

Tommy kapıyı kilitledi ve televizyonu açıp sesi yükseltti. Şikâyet gelmesine neden olacak kadar yüksek değildi, ama bu pisliğin çıkarmak üzere olduğu iniltileri bastırmaya yetecek kadardı.

Adamı boğazından tutarak Tommy'e fırlattım ve o da tekrar bana doğru itti. Serserinin gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. "Hadi ama çocuklar, bu bir hataydı. Bu adil değil, bire karşı iki. Hiç şansım yok."

"Bu adil değil," diye mızmızlandı Tommy. "Kraliyet ailesini korumak için neden bizi seçtiklerini biliyor musun? Hiçbir yerden gelen ve hiç kimse olan iki genci?"

"Neden?"

Tommy neredeyse acıyarak başını iki yana salladı. "Çünkü göründüğümüz kadar medeni değiliz."

Adam neredeyse altına yapacaktı ki bu hiç de hoş olmazdı; dolayısıyla ona minik bir umut ışığı verdim. "İlk vuruşu yapmanın izin vereceğim."

Gözbebekleri kocamandı; tıpkı bir avın gözleri gibi. Ne ellerini kaldırdı ne de yumruk salladı.

Sabır güçlü yönlerimden biri değildi. "Teklifimin bir vadesi var. Şu andan itibaren üç saniye. Üç... İki..."

Panikleyerek yumruğunu salladı ve çeneme isabet ettirdi. Ancak başım yerinden bile oynamadı.

Güldüm. "Lanet olsun, küçük kızlara vurmaktan hoşlanmanın şaşmamalı. Bir korkak gibi vuruyorsun." Tommy'e baktım. "Senin kız kardeşin bile daha sert yumruk atıyor."

Tommy alayla güldü. "Bu hiç de adil değil. Janey sert bir kızdır."

Bok çuvalına geri döndüm.

"Yanlış yapıyorsun. Yumruk atarken kalçandan ve omuzlarından güç almalısın. Tüm bedenini kullan. Sadece parmaklarınla itme."

Anlattıklarımı yüzünde uyguladım. Hızlı. Sert. Acımasız.

Ve dişlerinden biri zemine düştü.

"İşte böyle. Nasıl yaptığımı gördün mü?"

İki büklüm olarak elleriyle ağzını tuttu. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Fakat benim görebildiğim tek şey, Ellie'nin bu piçin elinin sebep olduğu morlukla lekelenen güzel yüzüydü.

"Anladığını sanmıyorum, Lo," dedi Tommy. "Bir kez daha göstersen iyi olur."

Onunla aynı fikirdeydim.

On beş dakika sonra kanlı giysiler, çürükler ve kırılmış kemiklerden ibaret, inleyen bir yığından başka bir şey değildi.

"Lanet olsun," diye küfretti Tommy, açık gri gömleğinin önündeki kan lekesine dokunarak. "Evde soda var mı?" diye sordu yerdeki yığına.

Herhangi bir cevap alamayınca adamı ayağıyla dürtükledi. "Hey! Evde soda var mı dedim!"

Adam olumsuz anlamda inledi ve Tommy iğrenerek başını iki yana salladı. "İşe yaramaz pislik." Sonra adamın üzerine tükürdü.

"Ciddi misin?" diye sordum Tommy'e.

"Ne? Bu benim en sevdiği gömleğim."

Tommy'nin içinde bir sosyopat olabilirdi.

Yere çömeldim ve pislik herifi yakasından tutup havaya kaldırdım. Ses tonum yumuşak ve ciddiydi. "Eğer Ellie Hammond'a bir daha yaklaşırsan, eğer seni sokakta bile görürse... Seni çıplak ellerimle öldürürüm."

Daha sonra eve doğru giden yolda ilerlerken Tommy gözlerini lekeli gömleğinden ayırıp bana baktı. "Sona doğru biraz fazla abarttın."

"Ne demek istiyorsun?"

Metroya giden merdivenlerden indik.

"Eğer Ellie'ye bir daha yaklaşacak kadar aptalsa onu elbette mahvederiz, ama onu nefes alırken bırakırız, değil mi?"

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Evet. Tabii ki. Sadece durumun önemini anlaması için dikkatini çekiyordum."

Dediğim gibi... Bazen yalan söylerdim.

Dokuzuncu Bölüm

Ellie

Logan beni izliyordu.

Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Onu bakarken yakalayamadığım zamanlarda bile hissediyordum; tenime değen bir elin dokunuşu gibi. Bu beni ısıtıyordu... Tenimi karıncalandırıyordu. O gece beni alnımdan öptüğü noktada ise... O öpücüğü de hâlâ hissedebiliyordum.

Olivia ile hayatımızı değiştiren anlar hakkında konuştum. Yaşandıkları anda fark etmemizin çok zor olduğu, ancak bizim için ne kadar önemli oldukları hakkında. Bizi sonsuza dek değiştiren şeyler hakkında. Logan, Mitchell'ın yaptığı şeyin beni değiştireceğinden endişeleniyordu. Ama bu olmadı.

Ancak o, diğer insanlar hakkındaki düşüncelerimi değiştirdi. Buna engel olamıyordum. Hiçbir belirtisi olmadan birdenbire ortaya çıkmıştı. Ama belki de belirtiler vardı ve ben onları fark etmemiştim.

Artık yüzeyin altına bakmam, daha akıllı olmam gerektiğini biliyordum –insanların yaptıkları ve söyledikle-

ri şeylerin, aslında gerçeklerden tamamen farklı olabileceğini sorgulamam gerektiğini biliyordum.

Birkaç gün sonra bunu Logan'la da konuştum. Yalan söyleyen ve çeşitli nedenlerden ötürü yanlış şeyler yapan insanlar hakkında.

Sağ elindeki iki parmağını havaya kaldırdı ve o güçlü sesiyle bana şunu söyledi: "Yalanın iki kesin belirtisi vardır: Ya kıpır kıpır ederler ya da dondurup bırakırlar. Yalan söyleyenler ya çok fazla hareket eder ya da hiç hareket etmemek için delicesine çaba sarf ederler. Eğer dikkat edersen bunu fark edersin; bakışları anormaldir... Cansızdır. Birisi bir şeyler söylemek için çaba sarf etmek zorunda kalıyorsa, bil ki söyleyeceği şeyler saçmalıktan başka bir şey değildir."

Fırçamı boya kutusuna daldırdıktan sonra duvara sürterken telefonumda Mazzy Star'dan *Fade Into You* çalıyordu. Badana yapmak için harika bir şarkıydı. Yavaş ve ritmik.

Amelia's restoranlarının en yenisindeydim. Olivia ve Nicholas, kahve dükkânını "ödeyebildiğin kadar öde" temasıyla bir restoran zincirine dönüştürmüşlerdi. Bu üçüncüsü olacaktı ve büyük açılış birkaç hafta içindeydi; bu yüzden yardım ediyordum. Nicholas ve Livvy mutfaktaki işleri hallediyorlardı –ve her zamanki gibi cilveleşiyorlardı.

Logan arkamdaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak dikkatle beni izledi. Duvarın ilk kat boyası bittikten sonra fırçayı yerde duran bir bezin üstüne bıraktım ve ona döndüm.

"Ne?"

Gözlerini, bir saniye önce bakmıyor olduğu pencereden bana doğru çevirdi.

"Ne, ne?"

"Saçımda boya mı var?" İki büklüm olup kıçıma baktım. "Bir şeyin üzerine mi oturmuşum?"

Logan dudak büktü. "Hayır."

"O zaman o düşünceli bakışların sebebi nedir? Düşündüğünü buradan bile duyabiliyorum."

Başını yana eğip çenesini kaşıdı. "Nasıl dövüşüleceğini öğrenmelisin."

"Ronda Rousey gibi mi? Eğer Tanrı bir karma dövüş sanatçısı olmamı isteseydi, sence de beni daha iri biri yapmaz mıydı?"

"Ronda Rousey gibi değil," dedi Logan kafasını sallayarak. "Savunma sanatları gibi. Kendini nasıl koruyacağını bilmelisin."

"Beni korumanın senin işin olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ve bu da o işin bir parçası."

Logan pazularını şişirerek kollarını kavuşturdu ve cevap vermemi bekledi.

"Tamam."

"Güzel." Bana doğru yürüyerek kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Her zaman çok güzel kokuyordu... Soğuk hava, taze kesilmiş odun ve sonbahar yaprakları gibi.

Avcunu havaya kaldırdı. "Elime yumruk at. Neyle uğraştığımızı görelim bakalım."

Geri adım atıp ayaklarımı iki yana açtım ve yumruklarımı havaya kaldırdım. Sonra tüm gücümle vurdum – yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde Logan'ın açık avcuna indirdim.

Bence son derece havalıydı.

"Bu çok acınasıydı," dedi Logan.

Suratımı buruşturdum.

"Daha önce biriyle kavga ettin mi?"

"Yedi yaşımdayken Liv'in saçını çektim. Annemin dekoratif kek tabağını kırdığım için beni ispiyonlayacaktı ve intikamını almaya çalıştığında, babam eve gelene kadar kendimi banyoya kilitledim."

"Vay canına." Logan tek kaşını havaya kaldırdı. "Tamam." Büyük ellerini çırparak birbirine sürttü. Sonra geriye doğru bir adım atıp ayaklarını iki yana açtı ve yüzüme baktı. "Gözler ve hayalar."

"Efendim?"

"Bir erkeğin en savunmasız noktası gözleri ve penisidir."

Gözlerim derhal Logan'ın... Söylediği ikinci şeye doğru kaydı.

Bedenini mükemmel bir şekilde saran pantolonun içindeki o ikinci şey... Muhteşemdi. Kayda değerdi. Daha önce gizlice göz atmıştım ve şahsen bir boğa görmemiş olmama rağmen, Logan'ın aşağılık kompleksi yaratabileceğinden emindim.

Logan nereye baktığımı gördü ve göğsünden derin bir kahkaha koptu.

"Şimdilik gözler üzerinde çalışmaya devam edelim," dedi, neredeyse alay edercesine. "Penise biraz sonra geçeriz."

Penise biraz sonra geçeriz... Burası sıcak mı olmuştu?

Sonraki yarım saat boyunca, Logan, başparmaklarımı nasıl tehlikeli ve göz oyucu birer silaha döndüreceğimi

gösterdi. Nasıl eğilip siper alacağımı, bir saldırgandan uzaklaşmak için vücut ağırlığımdan nasıl faydalanacağımı, vücudumun en güçlü kısmı olan bacaklarımı saldırganı sersemletmek ve kaçmak için nasıl kullanacağımı gösterdi. Yumruklarımı birer kaya parçasına dönüştürmek için nasıl sıkacağımı –başparmaklar dışarıda kalacak millet– ve bir adamın boğazına nasıl yumruk atacağımı gösterdi.

İşimiz bittiğinde omuzları biraz daha gevşemişti, yüzündeki somurtma silinmişti ve sesinde gurur vardı. "Bu çok iyi, Ellie," dedi sessizce, yüzümü korumak için kolumu havaya kaldırdığımda. "Aferin."

"Teşekkürler," diyerek başımı salladım.

Ama sonra hava bir anda değişti; sanki biraz daha ağırlaşmış... Şehvetli bir hale gelmiş gibiydi.

Çünkü Logan gözlerimin içine bakarak yavaşça tek dizinin üstüne çöktü. Bu haldeyken omuzlarına dokunabilir, parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirebilirdim. Öne eğilip dudaklarından öpmem için muhteşem pozisyondaydı –onun da öpücüğüme karşılık vermesi için muhteşem bir pozisyonda.

Nefesim kesildi. Ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Bir cırtcırtın açılma sesi geldi ve Logan ayak bileğinden bir şey çıkardı –içinde küçük, gümüş bir bıçak bulunan bir kılıf. Tek dizinin üstünde durarak bıçağı çıkardı ve bıçaktan yansıyan güneş ışığı etrafta parıldadı.

"Bunu yanından sakın ayırma," dedi ciddiyetle. "Her ihtimale karşı. Eğer etek giyersen, kayışın uzunluğu uyluğuna kaar uzanacaktır."

Neredeyse gülecektim. Kızların çoğu, dizlerinin üstünde duran bir erkekten yüzük alırdı. Bense bir cinayet silahı alıyordum. Ama yine de bu kendimi güvende hissettirdi. Sanki korunmayı hak eden değerli bir şeymişim gibi.

Bıçağı ondan aldım ve şaşırtıcı derecede sağlam olan ağırlığını elimle test ettim. İşaret parmağımla ucuna dokundum.

Logan bileğimi sıkıca tuttu. "Dikkat et. Çok keskindir."

Parmağımın ucunda minik bir çentik ve kan damlası belirdi; bu yüzden parmağımı ağzıma sokup emdim.

Logan yine beni izliyordu.

Dudaklarıma bakıyordu.

Göğsü biraz daha hızlı bir şekilde yükselip alçalıyordu ve yutkunurken boğazı titreşiyordu. Başını eğdi ve sonra ellerini ayak bileğimin üstünde hissettim. Kılıfı bileğime bağlıyordu. Dokunuşu sıcak ve kendinden emindi. Zaten her zaman bu şekilde hareket ediyordu –kendinden emin ve deneyimli. Logan bedenini çok iyi tanıyordu ve onu mümkün olan her şekilde nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Neredeyse inleyecektim. Ses ağzımdan kaçmak üzereydi ama engel oldum. Ayak bileğinin erojen bir bölge olduğunu hiç bilmiyordum, ama şimdi öyle olduğundan kesinlikle emindim. Logan'ın parmaklarından çıplak tenime ve uyluklarımdan yukarıya doğru sıcak bir zevk dalgası aktı.

Ellerini üzerimde tutmaya devam ederken bacak'
mın arası zonkladı.

Anlamış mıydı? Biliyor muydu? Her zaman, he

öyle farkındaydı ki tahrik olduğumu anlayıp anlamadığını... Kokusunu alıp almadığını merak ettim.

Logan, pantolonumun paçasını aşağı çekerek artık içeriye gizlenmiş olan bıçağa bastırdı. Ayağa kalktığında büyü bozuldu. Hava yoğunluğunu ve derinliğini kaybedip... Normale döndü.

Biz de normale döndük –sadık koruma ve prensesin kız kardeşi.

Yirminci yaş günüm olmasına ve artık resmen bir yetişkin olmama rağmen, Livvy bana kek yapmakta ısrar etti. Hatta çatı katı dairesinin süslü yemek salonunda kutlama yapmak için babamı ve aileden sayılan tüm güvenlik görevlilerini de davet etti. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım bu tür şeyleri sevdiğimi biliyordu.

Renkli şeritler, balonlar, çiçekler ve dileğimi tuttuktan sonra tek bir nefeste söndürmem gereken yirmi adet mum –iyi şans için ekstradan bir mum daha vardı. Mumları üflemeden hemen önce hep birlikte "İyi ki doğdun" şarkısını söylediler. En yüksek sesle söyleyen kişi Tommy idi, çünkü o böyle biriydi.

Sonra, uşak David tabakları toplarken babam hediyemi vermek istedi. Ama bir bityeniği vardı.

"Gözlerini kapamak zorundasın," dedi. "Bakmak yok."

Yüzünde yıllardır görmediğim bir canlılık, memnuniyet ve heyecan vardı. Hediyesinin ne olduğunu hayal bile edemiyordum –üç yıldır ağzına içki sürmemiş olması bile halihazırda bana verebileceği en harika hediyeydi.

Fakat... Başka bir hediye daha vermek istiyorsa, ben kimim de hayır diyecektim.

Babam elleriyle gözlerimi kapatıp beni daireden dışarı çıkartırken tüm ekip peşimizden geldi. Bakmadan, asansöre bindiğimizi anlamıştım. Asansörden indiğimizde hava daha soğuktu ve sesler yankı yapıyordu.

Sonunda durduk ve babam ellerini çekti. Gözlerimi açtım. Tepesinde kocaman kırmızı bir fiyonk bulunan, düğünçiçeği sarısı, üstü açık bir BMW'ye bakıyordum. Modelini, beygirgücünü ya da onun gibi herhangi bir şeyi bilmiyordum –sadece çok güzel olduğunu biliyordum.

Çığlık attım.

Sesim öyle yüksek çıktı ki kendi kulaklarım bile acıdı. Ama hayır, umurumda değildi.

Babamın boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

"Baba..." Olivia, bu hediyeden haberi olmadığını belli eden endişeli bir ses tonuyla babama döndü. Ve yine benim için endişeleniyordu. Her zamanki gibi.

Babam yanağımdan öpüp beni yere indirdi. "Simon'la yaptığımız anlaşma sonucunda aldığım patent ücreti çok iyiydi. O artık yirmi yaşında, Liv. Okulu harika gidiyor; bunu hak ediyor." Sonra tekrar bana döndüğünde ablamınkiyle aynı olan koyu mavi gözleri ışıldıyordu.

"Araba benden, ama özel park yeri Nicholas'ın sayesinde."

Eniştemin yanına gidip onu da kucakladım.

"Ehliyetin hâlâ geçerli mi, Ellie?" diye sordu Olivia.

"Bundan emin olabilirsin, Liv." Çişim gelmiş gibi dans ettim. "Peki, onu kullanabilir miyim? Şimdi?"

"Elbette," dedi babam gülümseyerek ve sonra parlak

anahtarı uzattı. "Bu senin, tatlım." Yanağımı öptü. "Seni seviyorum, Ellie."

Ona tekrar sarıldım. "Ben de seni seviyorum, baba."

Sürücü koltuğuna oturmak için arabanın etrafından dolaşırken, eniştem, "Ah, belki de çocuklardan birini yanına almalısın," diye önerdi. "Herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı. Logan, bir sakıncası var mı?"

Logan başını salladı. "Elbette yok."

"Bu harika olacak!"

Logan hasta gibi görünüyordu.

"Evet. Harika." Yumruğunu havaya kaldırdı ve acınası bir şekilde, "Yuppi!" dedi.

Gözlerimi devirip sürücü koltuğuna geçtim. Bir eldiven gibi mükemmel uydu.

Tommy, Logan'ın önünde haç çıkararak onu kutsadı.

Latince.

Logan ise şakacı bir şekilde onu itti. "Ahmak."

Sonra yolcu koltuğuna geçti ve bir korna sesiyle yola çıktık.

Garajdan çıkıp dar, tek yönlü sokağa daldım. Ve Midtown'a doğru ilerledim.

Yavaşça.

Çünkü trafik doğum gününüz olup olmadığını umursamıyordu.

Tünelden geçip otoyola çıktıktan sonra trafik açıldı. Cüzdanımdan bir çeyreklik çıkarıp Logan'a verdim.

"Bu ne?" diye sordu.

Rüzgâr saçlarımı çılgınca savuruyordu. Hoparlörler-

den Tracy Chapman'ın *Fast Car* şarkısı yükselirken, başımı havaya kaldırıp yüzümdeki esintinin ve sıcaklığın keyfini çıkardım; güneşli havanın kokusunu içime çektim. Aktif ezberleme teknikleri olmasa, insanlar yaşamlarının yaklaşık yüzde yetmişini unuturlardı. Bu, beynin kapasitesiyle alakalıydı.

Ama bugünü –bu anı– hatırlamak istiyordum.

"Bu bizim GPS'miz. Havaya fırlat. Tura gelirse sola, yazı gelirse sağa gideceğiz."

Logan kafasını salladı. "Sen çok garip bir kızsın."

"Hayır, ben özgür bir kızım. Dövmemi yaptırırken yanımdaydın; limonu emip kökünü kurutmak istiyorum. Hadi fırlat, çabuk."

Logan gözlerini devirdi ve sonra parayı havaya fırlattı. Yazı gelmişti.

Sağdaki çıkışa hızlı bir şekilde ulaşmak için, arkamdan gelen öfkeli korna seslerine aldırmadan gazı kökleyip üç şerit değiştirdim.

Jersey'deki açık hava paintball sahasında durduk. Muhtemelen sivrisinek ve Lyme hastalığıyla dolup taşan ağaçlıklı, kırsal bir yerdi. Logan'ın daha önce hiç paintball oynamadığını öğrendiğimde ikimizi de kaydettirdim.

Gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Ve zamanlamamız mükemmeldi –yeni bir savaş oyunu başlamak üzereydi. Tüm oyuncuları bir alanda topladılar ve bizi iki takıma bölerek dostu düşmandan ayırmak için hepimize mavi ve sarı yelek dağıttılar.

Logan ve ben en yaşlı oyuncular olduğumuzdan, ikimiz de takım kaptanı olduk. Logan'ın takımındaki şaşkın bakışlı küçük yüzler, Logan önlerinde modern bir Winston Churchill gibi taktik vererek volta atarken onu takip etti.

"Tepelerde onlarla savaşacağız. Ağaçların arasında onlarla savaşacağız. Nehre inecek ve onları keskin nişancı tarzıyla gafil avlayacağız. Cephanenizi idareli kullanın –sadece gözlerindeki beyazları gördüğünüz zaman ateş edin. Kafanızı kullanın."

Kendi ekibime döndüm.

"Kalbinizin sesini dinleyin. Onlara her şeyimizle saldıracağız. Savaşı neyin kazandırdığını biliyor musunuz? İstek! Cesaret! Bugün, hepimiz Rudy'iz!"

Sarışın bir çocuk arkadaşına fısıldadı. "Rudy kim?"

Çocuk omuz silkti.

Ve bir diğeri elini kaldırdı. "Artık başlayabilir miyiz? Bugün benim doğum günüm ve gerçekten pasta yemek istiyorum."

"Benim de doğum günüm," diyerek çocuğa bir beşlik çaktım.

Sonra silahımı havaya kaldırdım. "Ve evet, doğum günü pastası bizim savaş ganimetimiz olacak! Bakın şimdi şöyle yapacağız." Arazinin karşı tarafındaki devi gösterdim. "Şu koca adamı görüyor musunuz? Önce ona saldıracağız. Onu alaşağı etmek için birlikte çalışın. Kellesini uçurun," sanki kendi kellemi kesiyormuş gibi parmağımı boynuma sürttüm, "ve yaşlı köpek ölsün."

Gözlüklü sıska bir çocuk iğrenmiş gibi baktı. "Neden bir köpeği öldüreceksin? Neden kafasını keseceksin?"

Ve saçları örgülü olan küçük bir kız çığlık atmaya başladı. "Anne! Anne, artık oynamak istemiyorum."

"Hayır," diye duraksadım, "demek istediğim..."

Ama küçük kız çoktan annesinin kollarına koşmuştu. Kadın çocuğunu kucağına aldı ve bana bir şeytanmışım gibi bakarak oradan uzaklaştı.

"Lanet olsun."

Sonra yumuşak bir ses kulağıma fısıldadı.

"Şimdiden kaçıyorlar mı, güzelim? Sen bittin."

Cesur, sert Wesscolu ile yüzleşmek için döndüm... O kadar yakındı ki sert bedenindeki sıcaklığı hissedebiliyor, o mükemmel çenesinde yeni çıkmaya başlayan kirli sakalı görebiliyordum. Beynim tekledi, ama onunla alay edecek gücü bulabildim.

"Tanrım, Logan, gülümsüyor musun? Dikkatli ol, yüzündeki kasları incitebilirsin."

Ve sonra Logan içimi eriten ve dizlerimi titreten bir şey yaptı.

Kahkaha attı.

Çok güzeldi.

Bunu daha sık yapmaması bir suçtu. Ya da belki de bir lütuftu. Çünkü Logan St. James her zaman seksi ve çarpıcı bir adamdı. Ama güldüğünde?..

Yürek hoplatıyordu.

O güvenle kendi tarafına dönerken arkasından dudak büktüm. Üniformalı görevli bir düdük çaldı ve kuralları açıkladı. Öncelikle saklanmak için yedi dakikamız vardı. Paintball tüfeğimi tek elimle havaya kaldırdım –*Fury Road* filmindeki Charlize Theron gibi– ve takımımı vahşi doğaya doğru yönlendirdim.

"Hadi, çocuklar. Gidip kahraman olalım."

Tam bir katliamdı.

Hiç sansımız yoktu.

Onları geri püskürtmeye ve onlara boyun eğdirmeye çalışmıştık ama her şey, mavi boyayla kaplanmış bir halde kaçmamızla sonuçlandı.

Ama denemiştik –Rudy ve Charlize'in gurur duyacağını düşünüyordum.

Doğum günü annelerden biri bana ve Logan'a birer dilim pizza verdi; böylece birlikte yemek için bir piknik masasına oturduk.

"Hile yaptığını düşünüyorum," dedim somurtkan bir şekilde.

"Hile yapmama gerek yoktu." Logan tekrar gülümsedi; gülerken çok daha genç ve çocuksu görünüyordu. Başımın tepesinde çizgi film kalpleri uçuşuyor olsaydı şaşırmazdım. "Ama gerektiğinde kirli oynamaktan kaçınmam."

Logan'ın o muhteşem aksanıyla "kirli" dediğini duymak midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Pizzamın geri kalanını kâğıt tabağa bıraktım. "Kazanmayı seviyorsun."

Başıyla onayladı. "Evet. Ama beni şaşırttın, Ellie. Çok iyi iş çıkardın. Sen bir savaşçısın –bu iyi bir şey."

Garip bir şekilde utanarak piknik masasındaki yeşil boyayı kazıdım. "Teşekkür ederim."

Logan'ın sesi alçaldı, boğuklaştı. Neredeyse... Sevgi doluydu.

"Eğlendin mi, Ellie? Güzel bir doğum günü müydü?"

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Mükemmeldi. Asla unutmayacağım."

Kara gözlerinin beni dikkatle incelediğini hissettim. "Buna sevindim."

Bir an sonra kendi yanağını işaret etti. "Yüzünde çamur var."

Elimle yanağımı sildim. "Geçti mi?"

"Hayır."

İkinci kez denedim, ama yine beceremememiş olmalıydım; çünkü Logan yavaşça uzanıp parmaklarını yanağımda gezdirerek şakağıma doğru çıktı ve sonra nazikçe çeneme doğru indirdi. Hissettirdiği şeyler karşısında gözlerim kapandı. Sanki bir okşama gibiydi.

Belki de sadece hayal ediyordum, ama –siktir et, bugün benim doğum günümdü; bu yüzden hayal etmeye iznim vardı— dokunuşu gerektiğinden biraz daha uzun sürmüş gibi hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda, hayal *etmediğimden* emin olduğum bir sıcaklıkla, yoğunlukla, dalgınlıkla bana bakıyordu.

Şimdiye kadarki. En iyi. Doğum günümdü.

Onuncu Bölüm

Logan

İki yıl sonra

Mahvolmuştum.

Bir süredir şüpheleniyordum... Ama artık emindim.

"Beş santim! Aptalca bir karardı; ne düşünüyordum ki?"

Ellie artık Ellie değildi. Gözünde kıvılcım ve gülüşünde çınlama olan o tanıdığım kız değildi. Bir şeyler anlatırken dikkati dağıldığı için trafiğe dalmaması adına dikkatle izlediğim kız değildi.

"Ne düşünüyorsun, Liv?"

Belki de hiçbir zaman o kız olmamıştı. Belki de ondan uzak durmak için bu sadece kendime söylediğim bir şeydi.

Olivia gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu günlerde, başka şeylere odaklanmama engel olamıyordum: Kalçasının hoş kıvrımına, göğüslerinin tatlı kabartısına, güzel poposuna ve beni çılgına çeviren kokusuna.

Ellie dudak büktü. "On iki yaşımdayken, her gün öğle yemeğinde aralarına ekmek kırıntıları dolan diş telleri taktığımda da güzel göründüğümü söylüyordun."

"O zaman da güzeldin; ekmeğe rağmen."

Ellie gözlerini devirdi.

Onu rüyalarımda görüyordum. Bazen benim odamdaydık; yatağa uzanmış üzerinde hareket ediyordum. Diğer zamanlarda deniz kıyısındaydık; dalgaların arasında birbirimize dolanmış haldeydik. Ve bir keresinde de saraydaki kahrolası taht odasındaydık. Ama çoğu zaman, yirminci yaş günündeki o piknik masasını hayal ediyordum. Rüyamda onu istediğim gibi öpüyordum. Onun da istediğini bildiğim gibi. Sonra onu kucağıma alıp piknik masasının üstüne yerleştiriyordum ve üzerindeki her bir kıyafeti yavaş yavaş çıkarıp onu öpmekten çok daha fazlasını yapıyordum.

"Nicholas, sen ne düşünüyorsun?"

Ama bu olamazdı. Her şeyi değiştirirdi. Kendim için inşa ettiğim her şeyi. Arkadaşlarımı, işimi, tüm hayatımı. Her zaman daha büyük bir şeyin –asil ve kalıcı bir şeyin– parçası olmak istemiştim ve şimdi öyleydim. Ellie'ye bulaşmak bunu mahvederdi.

Kız maymun iştahlıydı. Hâlâ çok gençti. Bir nilüfer yaprağından diğerine zıplayan bir kurbağa gibi, bir çocuktan ötekine koşuyordu.

"Çarpıcı görünüyorsun. Çok şirin."

Aramızda bir şey olsaydı, asla sonsuza dek sürmezdi; ancak yaratacağı kaos ömür boyu peşimizi bırakmazdı.

"Tatlı mı? Aman Tanrım!" Ellie yüzünü elleriyle kapattı.

İçgüdülerim bu riske girmeye değmeyeceğini söylüyordu.

Nicholas, karısının kulağına fısıldadı. "Şirin görünmesi kötü mü?"

Bu yüzden beni aşan bir kadına karşı hissettiğim bu çekimi durdurmaya kararlıydım.

"Elbette kötü!" diye bağırdı Ellie. "Fareler şirindir." Olivia'nın kucağında oturan küçük köpeği gösterdi. "Bosco şirin!"

Her zaman içgüdülerimle hareket ederdim ve asla yanılmazdım.

Nicholas maymun iştahlı köpeğe baktı. "Hayır. Hayır, değil."

Olivia köpeğin kulaklarını kapattı ve kocasına sert bir bakış attı. Nicholas ise karısına göz kırparak karşılık verdi.

Ve bu plan sorunsuz ilerlemişti; bugüne kadar. Şu ana kadar. Ellie, parktaki güvercinlere bağıran deli bir kadın gibi kendi kendine mırıldanarak kapıdan içeriye girene kadar.

Olivia, Bosco'ya banyo yaptırmaktan bahsetti ve kocasıyla birlikte odadan çıktı.

Ellie, Tommy'e baktı. "Eee? Ne düşünüyorsun?"

Saçından bahsediyordu. Büyük günü için saçını yaptırmıştı; üniversite mezuniyeti için baştan yaratıldım demişti.

Tommy göz kırptı. "Seni yatağa atardım."

Bu gece onu uykusunda boğmak zorunda kalabilirdim.

Ellie'nin sarı saçlarını süsleyen parlak renkler gitmiş, yerini bal ve altın rengine bırakmıştı. Saçları gür ve yumuşacık görünüyordu. Dokunulmak için yaratılmış türde saçlar... Avuçlanmak ve sertçe çekmek için.

Ellie dilini şaklattı. "Bu pek bir şey ifade etmiyor; sen bir cesedi bile yatağa atarsın."

Omuzlarının hemen altına kadar uzanan saçları yüzünü açığa çıkarıyor ve daha kadınsı görünmesini sağlı-

yordu –çarpıcı görünüyordu. Teni daha bronz, omuzları daha narin, göğüsleri daha dolgun ve gözleri daha tatlı bir mavi görünüyordu.

Tommy parmağını salladı. "Sadece güzel bir cesetse. Benim de standartlarım var."

Ve sonra, en sonunda, bana döndü; narin yüzünde umutlu, fakat kuşkulu bir ifade vardı. Pembe dili ortaya çıkıp alt dudağını yaladı. Ve o dilin dokunuşunu penisimde hissettim; sızlayan sertliğimde gezinen ıslak dudakların çekişini hissettim.

Rüyalarımdaki piknik masasında bunu da yapıyorduk *–sık sık.*

"Logan?"

Düşüncelerimde öyle kaybolmuştum ki adımı söylediğini son anda duydum ve bir süre boyunca hiçbir şey söylemedim.

"Ah, tamam, tekrar uzayacak," dedi. Utançtan yanakları kızarmıştı. "Önümüzdeki altı ay boyunca şapka takmak o kadar da kötü olmayacaktır."

Boğazımı temizledim. "Güzel."

Ellie'nin gözleri tekrar bana döndü. "Ne?"

Gözlerinin içine bakarak kendimden emin bir sesle konuştum. "Çok güzel görünüyorsun, Ellie."

Gülüşü minik ve umut doluydu. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. Bunu yapamazdım – elimden gelse bile.

"Şimdiye dek gördüğün en güzel kızsın."

Fena, çok fena hapı yutmuştum.

Mezuniyet partisi çatı katının teras bahçesindeydi – garsonlar, şampanyalar, müzisyenler vardı. Güneş gözlüğüm gözümde, bir duvara yaslanarak tüm grubu dikkatle izledim. Küçük bir gruptu; Ellie'nin arkadaşları, babası ve birkaç aile dostunun yanı sıra Ellie'nin de yıllar içinde tanımış olduğu, Nicholas ve Olivia'nın yardım derneğinden birkaç iş arkadaşı.

Ellie'nin hâlâ çılgının teki olan lise arkadaşı Marlow, kiraz dudaklarında duran pipetle portakal kokteylini içerek yanıma geldi. Gözleri önce Ellie'nin olduğu yere kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Parmağını sallayarak, "İyisin, Costner. Çok iyisin. Ama seni görüyorum," dedi.

Ensem ısındı, ancak yüzüm ifadesizliğini korudu.

"Git başımdan, Marlow."

Kötü biri değildi, ama ortalığı karıştırmayı severdi; eğer Prens Henry bekar olsaydı, onunla çok iyi anlaşırlardı.

Patisiyle sulu bir fare yakalamış bir kedi gibi yavaşça gülümsedi ve yanıma sokuldu. "Seni deli ediyor olmalı."

Sanki hipnotize olmuşum ya da lanetlenmişim gibi, bakışlarım onunkileri takip etti... Ellie'ye doğru.

Birinin söylediği bir şeye kahkahalarla gülerken başını geriye doğru attı; gözleri yukarıdaki gökyüzü kadar parlaktı. Güneş ışığı saçlarını öperek altın rengi bir parıltı veriyordu. Bir hale gibi.

"Ona sahip olabilirsin," diye fısıldadı Marlow kulağıma.

Ellie, o pürüzsüz bacakların üzerine minik, beyaz bir etek giymişti; eğer hızlı hareket ederse poposunun bir kısmı bir anlığına görünüyordu ve birileri –mesela ben– bakıyordu. Güzel göğüsleri siyah bluzunun altından alay

ediyordu –dudaklarımı etrafına sarmayı, dilimi üzerinde gezdirmeyi, meme uçları sertleşene ve adımı inlemekten sesi kısılana kadar emmeyi hayal ettiğim göğüsleri.

"Ama bunca zamandan sonra, bunca yıldan sonra," dedi Marlow, "sonunda, yapabilirsin."

Boğazım sanki kumla dolmuş gibi sesimin çatallaşmasına neden oldu. "Ona söyleme."

Bu bir emirdi, istek değildi.

Marlow şehvetli bir kahkaha attı. "Ona söylemek mi? Ah, Costner, söylesem bile bana inanmazdı."

Partinin sonuna doğru, güneş New York semalarında batarken, Olivia büyük haberi ağzından kaçırdı. Babası kadeh kaldırmak için şampanyayı eline tutuşturduğunda, "İçemem, baba," dedi.

İki aydır biliyorlardı. Bu tür şeyleri bilmek işin bir parçası olduğundan ve onları ilk doktor randevusuna götüren kişi ben olduğumdan, ben de biliyordum. Ellie henüz bilmiyordu, ama tepkisini merak ediyordum.

Bu haberi olabildiğince gizli tutmaya çalıştılar. Çünkü duyulduğu anda tüm dünyaya yayılacaktı.

"Elbette içebilirsin," dedi Ellie gülümseyerek. "Bugün şampanya günü; iyi zamanlarımızı kutluyoruz, haydi!"

Olivia'nın parlayan gözleri Nicholas'ınkilerle buluştu; yüzünde öyle büyük bir gülümseme vardı ki neredeyse patlayacaktı. İntikam soğuk yenen bir yemekse, mutlu bir haber de sevdiklerinle paylaşarak yediğin bir yemekti. Prens yavaşça başını salladı.

Olivia küçük kız kardeşine baktı, sonra babasının koyu mavi gözlerine bakarak elini karnının üzerine koydu. "Hayır... *İçemem.*"

Sonunda anladılar. Ve sonrasında sadece neşe vardı. Kızını kucaklayan yaşlı adamın gözleri yaşardı. Ve Ellie de beni hayal kırıklığına uğratmadı; öyle çok çığlık atıp atlayıp zıpladı ki gülmeden edemedim. Sonra kollarını iki yana açarak ablasıyla eniştesini aynı anda kucaklamaya çalıştı.

Çok güzel bir sahneydi. Bir aile sahnesiydi.

Üç ay sonra her şey boka sardı.

Her yerde kaos vardı. Çatı katı binasının dışında, Amelia restoranlarının çevresinde –Nicholas ve Olivia'nın olduğu ya da olabileceği her yerde– gazeteciler, paparazziler ve çılgın hayranlar vardı. Amerika'da kraliyet ailesi yoktu, ama bizimkiler için koruyucu aileyi oynamaktan son derece mutluydular. Kraliyet bebeği haberleri yüzünden meraktan deliye dönmüşlerdi.

Bu nedenle güvenliği iki katına çıkardık.

Olivia'nın ikiz bebek taşıdığını öğrendikten sonra üçe katladık. Ama her şey hâlâ kontrolden çıkmış durumdaydı. Tehlikeliydi.

Çünkü bir ya da iki kişi elinizi sıkmak istediğinde, bu bir iyi niyet göstergesiydi. Ama on binlerce kişi elinizi sıkmak istediğinde; bu bir izdihamdı. Ve şu anda, lanet olası dünyanın tümü Olivia ile Nicholas'ın elini sıkmaya kararlıydı –sonunda ezilecek olsalar bile.

Bu yüzden bir gece geç bir saatte, Nicholas'ın içeride olduğunu bilerek kütüphanenin kapısını çaldım.

"Girin."

Karşısına oturdum ve bir an için sadece birbirimize baktık. Çünkü ne söyleyeceğimi biliyordu; duymak istemiyordu ama biliyordu.

"Onu burada güvende tutamam. İstediğim kadarını yapamam. Gerekeni yapamam. Her şey çok ulu orta, çok açıktayız. İnsanların onunla aynı asansöre binmesini engelleyebilirim, ama onları lobiden uzak tutamam. Çevreyi kontrol altına alamayız; caddeyi kapatmamıza izin vermezler. Ve karnı büyüdükçe her şey daha da kötüleşecek."

Prens arkasına yaslanarak iç çekti. "Ne öneriyorsun."

"Şehir dışında bir mülke taşının. Güvenliği sağlayabileceğimiz bir yer. Leydi Olivia evden çıkmaz; giriş ve çıkışlar bilgimiz dâhilinde olur. Gazeteciler, fotoğrafçılar ve deliler onun yakınına bile gelemez."

Nicholas kalemini masaya vurarak yüksek sesle düşündü. "Her şeyden soyutlanmış olacak."

"Güvende olacak," diye karşılık verdim.

"Ve çok mutsuz olacak."

"Birkaç ay boyunca ayağını uzatıp dinlenebilecek. Netflix izleyip rahatlarsınız; birlikte."

Nicholas güldü. "Bu gerçekten harika olurdu, birkaç gün boyunca... Ama sonra yavaşça aklımızı kaybederdik. Bana başka bir seçenek sun."

Omuz silktim. "Tamam... Cevap apaçık ortada. Yani, saray sadece lüks görünmek için inşa edilmedi; orası bir kale. Sizin eviniz –kraliyet ailesinin yaşayıp büyümesi gereken bir yer. En azından siz bu geleneği yerle bir ede-

ne kadar öyleydi. Muhafızlar eğitimli; şehirdeki insanlar kraliyet ailesinin etrafında olmaya alışık. Sizi, Leydi Olivia'yı ve yavrunuzu mutlulukla karşılayacaklar."

"Olivia'nın sarayı pek de sevdiği söylenemez. 'Yavru' onu normalden daha duygusal yaptı. Üzülmesini istemiyorum."

Bunu anlıyordum. Saray gezegendeki en zavallı, en züppe şerefsizlerle doluydu ve Olivia bir keresinde kapıları için altın kafes demişti.

"Sonsuza dek orada kalmak zorunda değilsiniz," dedim. "Ama şimdilik orada kalmanız gerek."

Nicholas yavaşça başını salladı. "Bunu dikkate alacağım. Teşekkürler, Logan."

Başımı eğerek selamladım. "İyi geceler, efendim."

Düşünmesi iki hafta sürdü; kendilerinin ve doğmamış çocuklarının iyiliği için yapılması gereken şeye güzel ve hamile karısını ikna etmesi iki hafta daha aldı.

Sonunda eşyalarımızı topladık... Ve Wessco'ya, eve gidiyorduk.

On Birinci Bölüm

Logan

Wessco'nun başkentine geri dönmek, Prens Nicholas ile birlikte sarayda olmak eski ve yıpranmış bir çift botu tekrar giymek gibiydi. Prosedürler, insanlar ve sokaklar... Tanıdıktı, rahattı; iyi hissettiriyordu.

"Kardan adam yapmak ister misin?.."

Tek bir ek ile. Botun içinde bana imkânsız düşünceler ve edepsiz fanteziler veren sarışın, *şarkı söyleyen* bir çakıl taşı vardı ve ismi de Ellie Hammond idi.

Nicholas, Olivia'nın hamileliği süresince eve dönmeye karar verdiğinde, Bay Hammond, Amelia restoranlarını yürütmeye devam etmek için geride kalmayı seçti. Ellie'nin ne yapacağını bilmiyordum. Ama onsuz gitme düşüncesi... Üzücüydü.

Ona asılmayacaktım; ama gözümün önünde olması çok daha iyi hissettiriyordu. Yakınımda olması. Kendi iyiliği için elbette.

Son derece zeki bir kadın olan Olivia, Ellie psikoloji yüksek lisansına başlamadan önce onun için mükemmel

bir ara tatil olacağını söyledi. Böylece Ellie de bizimle geldi, bir sonraki yılı Wessco'da geçirecekti.

"Kardan adam yapmak ister misin?.."

Şimdi ise Prens Nicholas'ın özel dairesindeki yemek odasındaydık. O ve Olivia, Prens Henry ile kahvaltı yapıyorlardı. Kapının yanında duruyordum ve Ellie'nin odaya kadar ulaşan enerjik sesi yüzümdeki sırıtışı güçlükle bastırmama neden oluyordu.

"Dün akşam *Karlar Ülkesi* filmini izledi," diye açıkladı Olivia, kızarmış ekmeğini kemirirken. "Kendini her zaman Anna ile özdeşleştirmiştir, ki sanırım bu da beni Elsa yapıyor." Kaşları çatıldı. "Bunun iyi bir şey olup olmadığını gerçekten bilmiyorum."

Tam da o anda "Anna" kapıdan içeri daldı. Gözlerim tüm bedeninin üzerinde gezindi –sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı; dudaklarında bir parıltı vardı; tatlı vücudu, belini sarıp yan tarafta bağlanan basit, koyu mavi bir elbiseyle kaplıydı.

Bu gece rüyama girecekti. Çünkü tek bir çekişle düğüm çözülecek ve elbise üzerinden kayıp her yerini ortaya çıkaracaktı. Çırılçıplak kalacaktı. Rüyalarımdaki Ellie'nin iç çamaşırı giymesi yasaktı.

"Günaydın, millet!" Olivia'yı yanağından öptü ve sonra masaya oturup kendine bir fincan çay koydu. "Dün gece nasıl geçti? Ben hayatımdaki en iyi uykuyu uyudum!"

Bahse girerim öyleydi. Sarayın bahçelerinde ve koridorlarında gezmekten yorulmuş olmalıydı. Ellie düğünden beri buraya gelmemişti ve o zaman hazırlıklarla o kadar meşgullerdi ki gezmeye fırsatı olmamıştı. Şimdi ise her yere gitmek ve her şeyi görmek istiyordu.

"Bu eski yataklar bir harika," diye yorum yaptı, kruvasanından bir ısırık alırken. "Artık böyle yapmıyorlar."

Henry'nin gözünde pervasız, çocuksu bir parıltı vardı. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Gerçekten harika bir şey denemek ister misin?"

"Henry..." diye uyardı Nicholas.

"Elbette!" diye kabul etti Ellie.

Bu kötüydü. İçimde kötü bir his vardı.

Nicholas kardeşinin ne önerdiğini tahmin ediyormuş gibi göründüğünde, içimdeki his biraz daha büyüdü. "On yaşındayken de güvenli değildi; muhtemelen şimdi daha tehlikeli. Boynunu kırabilir."

Henry omuz silkti. "Sadece düşerse." Elini Ellie'ye doğru uzattı. "Hadi, bu taraftan!"

Odadan dışarı çıktılar. Bedenimdeki her bir kas onları takip etmek için gerilse de Nicholas'ı beklemek zorundaydım.

"Neler oluyor?" diye sordu Olivia.

Nicholas elini karısınınkinin üzerine koydu. "İzlemesen daha iyi olur."

Ellie'nin keskin ama mutlu çığlığı odayı doldurdu.

Siktir et beklemeyi. Olivia ve prensin peşinden koşarak odadan çıktım.

Uzun, yüksek, kıvrımlı çift merdivenin başında dehşet içinde durduk. Ellie, koyu renkli ahşap korkuluğun üstüne oturmuş fırlamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Olivia.

Nicholas başını iki yana salladı. "Sana izlememeni söylemiştim."

Ellie kendini itti ve ona ulaşamayacağım bir hızla kaymaya başladı. Dengesini kaybederse on beş metre aşağıya düşerdi. Ağırlığı biraz yana kayarsa tepetaklak olurdu.

Kalp krizi böyle hissettiriyor olmalıydı.

Ellie bir kedi gibi uçarak ayakları üstünde yere indi. Ellerimi kollarına koyarak dik durmasına yardım ettim.

Kahkaha atıyordu. "Bu... Müthişti!"

"Sana söylemiştim!" Henry gururla sırıttı.

"Ne muhteşemdi?" diye sordu, Prens Henry'nin yanına gelen nişanlısı Leydi Sarah Von Titebottum.

Henry kolunu nişanlısının omzuna attı ve onu çabucak öptü. "Ellie'ye saraydaki en iyi gezintiyi gösteriyordum."

"Sen de denemelisin, Sarah," dedi Ellie.

"Hayır." Henry kaşlarını çatarak Sarah'nın uzun saçlarını okşadı. "Hayır, deneyemez. Kesinlikle hayır."

Sarah siyah çerçeveli gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Neden olmasın?"

"Kahrolası boynunu kıra..."

Ne yaptığını anlayarak cümlenin ortasında durdu. Parmaklarını şaklatıp Nicholas'ı gösterdi ve sonra başına vurdu. "Ahhh... Şimdi anlıyorum. Sen haklıydın."

"Her zaman öyleyim," diye cevapladı Nicholas.

Henry çenesini kaldırdı ve bir öğretmen edasıyla konuşarak Ellie'ye baktı. "Sana bunu göstermemeliydim. Bunu bir daha asla, ama asla yapmamalısın."

"Ama..." Ellie tartışmaya başladı.

"Hayır, hayır, bir kez yeter. Ölüme meydan okuyup diğer taraftan geri döndün... Sadece aptal bir insan şansını zorlar. Aptallık etme." Sarah'nın elinden tuttu.

"Kısa bir süre sonra balkon selamlamasına çıkmamız gerek; hadi gidelim. Eğer geç kalırsak büyükannem canımıza okur."

"Bunu yapamam."

Sarayın kuzey tarafındaki ana balkona bitişik, kırmızı ve krem renklerin hâkim olduğu büyük balo salonunda bekliyorduk. Kraliyet ailesinin bütün kilit üyeleri –Kraliçe, Prens Henry, Prens Nicholas ve Prenses Olivia– şu an burada olduğu için, halkla ilişkiler ofisi bir fotoğraf çekiminin uygun olacağını düşünüyordu. Hepsi birlikte balkona çıkacak ve dışarıda toplanan muazzam kalabalığa el sallayacaklardı.

Ve Leydi Sarah'nın mermer gibi bembeyaz kesilmesine neden olan şey de bu kalabalıktı. Bazıları onun biraz... Utangaç olduğunu söyleyebilirdi.

Henry antika bir koltuğa oturmuş, gazete okuyordu. "Tamam." Sayfayı çevirirken konuyu da değiştirdi. "Vin Diesel'ın yeni filmini izlemek için sinemaya gitmek ister misin? Bu akşam ilk gösterimi var ve ben de davetliyim. Fena görünmüyor."

Leydi Sarah kollarını kavuşturdu. "*Tamam* mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? Bu senin görevlerinden biri, Henry." Lady Sarah kendini işaret etti. "Evlendiğimiz zaman benim de görevlerimden biri olacak."

Henry gazetesini katlayıp ayağa kalktı. "Evlenmemize daha dört koca ay var. Ve bugün hazır değilsin; *sorun değil*."

Leydi Sarah dudağını ısırdı. "Ya hiçbir zaman hazır olamazsam?"

"Bırak da anı yaşayalım." Henry ellerini nişanlısının omuzlarına koydu. "Nişan duyurusunda harika bir iş çıkardın, röportajlarda da..."

"Tek seferde *bir* röportaj. Çünkü bir grup gazetecinin karşısına bayılmadan çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum."

Sarah'nın paniği arttıkça Henry sakinleşti; üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Ama üstesinden geldin. Hem de hepsinin; ayrıca büyüleyici ve mükemmeldin. Bugün hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi görücüye çıkacak olanlar biziz; büyükannem, Nicholas, Olivia ve ben. Sen burada kalıp... Ellie'ye eşlik edeceksin." Henry, Ellie'ye bakınca Ellie hemen yanlarına geldi.

"Buna minnettar kalırım, Sarah. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum. Bu çok garip olur."

Yalancı. Yalnız da olsa, bir stadyumu dolusu insanın karşısında da dursa kendinden son derece emindi; Ellie böyle biriydi. Fakat yardım etmeye çalışması çok iyiydi.

Leydi Sarah, Henry'nin parlak ayakkabılarına baktı ve yüzü kederle doldu. "Hiç düşünüyor musun?.. Belki de birlikte olman gereken kişi..."

"O kahrolası cümleyi bitirmeyi aklından bile *geçirme*," diye uyardı Henry.

"Neden?" diye sordu Sarah çenesini kaldırarak. "Gerçek bu."

"Gerçek mi?" diye alay etti Henry. "Gerçek şu ki eğer sen olmasaydın, ben burada bile olmazdım. Nerede olur-

dum ya da ne yapardım bilmiyorum, ama iyi bir şeyler olmayacağından eminim."

"Henry haklı, biliyorsun Sarah." Prens Nicholas onlara doğru ilerledi. "Henry senden önce tam bir felaketti. Pervasız, şımarık, kendi kendine zarar veren..."

"Teşekkür ederim, Nicholas," dedi Henry. "Sanırım durumu anladı."

Nicholas kardeşinin sırtına vurup arsızca sırıttı. "Yardım edebildiğime sevindim."

Henry ellerini ceplerine soktu ve topukları üzerinde sallanarak Sarah ile konuştu. "Biliyor musun, ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Gündelik hayatı seni panik ataga sokmayacak biriyle beraber olmanın daha iyi olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sarah kafasını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Asla başkasıyla daha iyi olamam. Bunu asla istemem. Sen benimsin Henry ve seni asla bırakmıyorum."

Bu kadar içten olmasalardı izlemek çok iğrenç olurdu.

Sarah parmağındaki elmas nişan yüzüğüyle oynadı. "Sadece kendimi küçük düşürmekten korkuyorum. Hepinizi utandırmaktan korkuyorum."

Prens Nicholas geri döndü. "Hâlâ anlamıyorsun. Henry'nin bizi utandırmak için henüz yapmadığı hiçbir şey yapamazsın." Omuz silkti. "Biz ölümsüzüz; dokunulmazız."

Henry, abisine baktı. "Bundan aşırı zevk alıyorsun."

Nicholas'ın yeşil gözleri resmen dans etti. "Hem de nasıl. Biliyorum, kendimi durdurmayı denemeliyim, ama yapamam."

"Tamam, bak," dedi Ellie, koyu kırmızı perdeyi bir

kenara çekip balkonu göstererek. "Şu köşedeki saksı bitkisini görüyor musun? Eğer kusacaksan, onun içine kus. Sonra Liv o sürekli büyüyen muhteşem karnıyla senin önünü kapatacak ve hiç kimse bir şey fark etmeyecek."

"Ya da büyük olasılıkla," dedi Olivia, puantiyeli uzun eteğini yukarı kaldırıp Ellie ve Sarah'ya yaklaşırken, "seninle birlikte ben de kusacağım. Sabah bulantısı ismini kim bulduysa hiçbir şey bilmiyormuş, çünkü beni bütün gün mahvediyor. Muhtemelen basında bize Kusan Prensesler diyecekler... Ama kulağa son derece ilginç geliyor, yani daha kötüsü de olabilirdi."

Artık ölü bir istiridye renginde olmayan Sarah onlarla birlikte güldü.

Kraliçe bir rüzgâr gibi odaya daldı; bej rengi bir etek ve yakasında yakut bir broş takılı olan bej rengi bir ceket giyiyordu. Uzun boylu, sarışın sekreteri Christopher hemen arkasındaydı. Ve her şey durdu. Gün içinde Majesteleri ile karşılaşan birinin ilk anda yapması gerektiği gibi, ben dâhil odadaki tüm erkekler eğilip selam verdi ve hanımefendiler de reverans yaptı.

Ellie başını öne eğip dizlerini bükerek zarifçe eğildi. *İyi kız.* Nicholas ve Olivia'nın düğününde Majesteleri üzerinde bıraktığı berbat ilk izlenim için üzgündü. Çalışanların bir kısmı hâlâ bu konuda konuşuyordu –Kraliçe'yi yere deviren küçük sarışın efsanesi.

"Hazır mıyız?" diye sordu Kraliçe.

Henry öne çıktı. "Majesteleri, Sarah..."

"Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacak," diye tamamladı Sarah, nişanlısının cümlesini.

Henry ona sorgulayıcı bir bakış attı, ama Leydi Sarah güven verici bir şekilde başını salladı. "Denemek istiyorum. Her şey yolunda gidecek."

"Tabii ki her şey yolunda gidecek," dedi Kraliçe, sanki bunu deklare ederse şartlar onunla ters düşmeye cesaret edemezmiş gibi. "Endişelenmene gerek yok, kimse sana bakmayacak. Geri kalanımız sanki orada yokmuş gibi olacak. Hepsi Olivia'nın karnını inceliyor olacak."

"Halk aşırı ilgili," diye açıkladı Christopher. "Şehirde her hafta, Düşes Olivia'nın kaç kilo aldığına dair bahisler dönüyor."

Olivia büyüyen karnına baktı. "Harika."

"Buna aldırma, canım." Kraliçe gülerek Olivia'nın önüne geçti. "Harika görünüyorsun. Çok sağlıklı. Senin için çok heyecanlıyım." Nicholas'a da gülümsedi. "İkiniz için."

"Teşekkürler, Kraliçe Lenora." Olivia kocasının elini tuttu. "Daha mutlu olamazdık."

"Bununla birlikte," diye devam etti Kraliçe, "bebeğin doğum tarihi, Henry ve Sarah'nın düğün gününe çok yakın. Bu haberleri yaymak önemlidir. Olumlu yorumları en üst düzeye çıkarmak için."

Olivia karnını okşadı. "Elimden geleni yapacağım."

Kraliçe, gelininin koluna dokundu. "Yapacağını biliyorum."

"Ve gelecekte," diye ekledi Nicholas, "medeni ilişkilerimizi Majesteleri'nin onayladığı şekilde planladığımızdan emin olacağız."

Nicholas alay ediyordu. Ancak Kraliçe Lenora ya bunu anlamamıştı ya da torununa aynı şekilde karşılık veriyordu. Bu ikisi bir elmanın iki yarısı gibiydi.

"Bu takdir edilecektir." Kraliçe başını salladı. "Şimdi, gidelim mi?"

Kraliçe balkona doğru birkaç adım attıktan sonra durup arkasını döndü –ve Ellie'yi ilk defa fark etti. Tek kaşını kaldırarak kızın etrafında daireler çizdi ve onu her açıdan inceledi.

Ellie başını kaldırdı. "Ben, Ellie Hammond, Majesteleri. Sizinle tekrar tanışmak bir şeref."

"Evet, seni hatırlıyorum. Büyümüşsün. Çok güzel."

"Teşekkür ederim. Evet, üniversiteden yeni mezun oldum –psikoloji bölümünden."

"Ne kadar güzel." Kraliçe Lenora balkona bakmadan önce bir süre düşündü ve sonra tekrar Ellie'ye döndü. "Bizimle birlikte kalabalığı selamlamak için ablanın yanında durabilirsin. Evlilik bağı sayesinde sen de artık bir akrabasın, ki bu da sana belli başlı bazı ayrıcalıklar sağlamaktadır. Bunu herkese hatırlatmalıyız."

Nicholas'ın kaşları çatıldı.

Ve Ellie'nin gözleri irice açıldı. "Vay an..."

Son anda kendini durdurdu. "Demek istediğim... Evet, Majesteleri." Tekrar reverans yaptı.

Kraliçe arkasını döner dönmez Ellie'nin gözleri ışık saçtı. Bana baktı ve iki parmağını havaya kaldırarak zafer işareti yaptı.

Gülümseyerek başımı salladım.

Sonra balkona çıktılar. Ben içeride kalıp izlerken, Ellie kraliyet ailesinin yanında –ait olduğu yerde– yerini aldı.

Ertesi gün, Prens Nicholas ve Kraliçe misafir odasında satranç oynuyorlardı. Ellerim arkamda koridorda duruyordum. Kapı, konuşmalarını duymama yetecek kadar açıktı ve sohbetlerine kulak kabartmamama rağmen, belirli bir kızdan bahsetmeleri yaşlı bir dedikoducu gibi davranmama neden oldu.

"Eleanor için planların nedir?" diye sordu Kraliçe.

"Eleanor kim?" diye sordu Prens Nicholas.

"Olivia'nın kız kardeşi, elbette."

Bir duraklama oldu; prensin meraklı gözlerle baktığını hayal edebiliyordum. "Onun adı Eleanor değil."

"Değil mi?" diye sordu Kraliçe merakla. "Eloise? Elizabeth?"

"Hayır. Ve hayır. Ellie onun tam adı. *Sadece* Ellie."

Bana kalırsa bu isim onun için mükemmeldi. Tatlı, neşeli bir kelimeydi. Fısıldamak ve tapınmak için yaratılmıştı.

Ancak Kraliçe aynı fikirde değildi.

"Hımm. Ne şanssızlık."

Birisi taşını hareket ettirirken, ahşaba çarpan mermer sesi geldi.

"Her hâlükârda," dedi Kraliçe Lenora, "*Ellie* için planların nedir?"

Nicholas iç çekti. "Hiçbir planım yok. Bu yıl okula ara verecek; bebekler doğduktan sonra Olivia'ya yardım edecek."

"İki bakıcı çoktan tutuldu ve şu anda biz konuşurken Saray dadılarla görüşme yapıyor. Olivia daha ne kadar yardıma ihtiyaç duyacağını düşünüyor?"

Nicholas bir şeyden bir yudum alıyormuş gibi bir ses

geldi –kadeh masaya geri bırakılırken hafif bir çınlama sesi çıkardı.

"Olivia dadı tutmak istemiyor."

Kısa bir duraksama yaşandı ve sonra Kraliçe'nin ağzından çıkan kelime her şeyi özetliyordu.

"*Nicholas.*"

"Biliyorum."

"Bir dadı, çocuğun ilk eğitmenidir. Kim oldukları, sorumlulukları ve nasıl davranmaları gerektiği konusunda ilk talimatları ondan alırlar."

"Bu gerçeğin son derece farkındayım."

"Çocuklarınızın küçük yaşta halka açık etkinliklere katılması bekleniyor. Etrafta küçük vahşiler gibi koşuşturmaları Amerika'da kabul ediliyor olabilir, ama burada kesinlikle kabul edilemez."

Nicholas güldü. "Önce bir doğsunlar da vahşilikleri konusunda sonra endişelenebiliriz."

Fakat Kraliçe hiç eğlenmiyordu. "Onunla konuşmalısın, Nicholas."

"Olivia ve ben bu konuyu halledeceğiz," diye cevapladı Prens kararlılıkla. "Hazır olduğumuzda. Önünüzdeki oyuna odaklanmalısınız. Şah."

Hızlı bir burun çekişin ardından ağır bir sessizlik yaşandı. "Ellie'ye geri dönecek olursak... Averdeen'in yeni bir belediye başkanı var."

Güneyde bulunan Averdeen, Wessco'nun en büyük ikinci şehriydi.

"George Fulton. Genç, yakışıklı ve duyduğuma göre çok da büyüleyici bir konuşmacı. Önünde çok parlak bir gelecek var. Önümüzdeki yıllarda bizim tarafımızda ol-

ması, onun desteğini almak bize çok yardımcı olacaktır. Onu saraya davet etmeyi düşünüyordum, çay için. Ve bir de Ellie ile tanıştırmak için."

Göğsümde hafif bir sıkışma oluştu –gergin ve rahatsız ediciydi.

"On altıncı yüzyılda değiliz, büyükanne," diye cevapladı Nicholas. "Artık evlilik yoluyla siyasi ittifaklar kurmuyoruz. Şah."

"Evet, teşekkür ederim, Nicholas. Hangi yılda olduğumuzun farkındayım. Sen ve kardeşin aklımı yitirmeme neden olmadınız. *Henüz*," diye karşılık verdi Kraliçe. "Ama anladığım kadarıyla iyi bir genç adam. İyi bir aileden geliyor. Saygılı. Başarılı. Onları tanıştırmanın bir zararı olmaz."

Belediye Başkanı'nın Averdeen'deki konağı aslında bir saraydı –güzel ve görkemliydi. Emrine amade olacak hizmetçilerin, onu koruyacak gerçek bir ordunun ve ona hayran olacak hoşsohbet bir adamın bulunduğu, tam da Ellie'nin ait olduğu türde bir yerdi.

Nicholas iç çekti. "İyi."

"Mükemmel."

Satranç taşları ile yapılan birkaç seri hamleden sonra, Kraliçe muzaffer bir edayla ilan etti. "Şah mat."

Şaşkın bir sessizliğin ardından, Nicholas kekeledi. "Nasıl... Bunu nasıl yaptın?"

"Zafer yakınken çok saldırganlaşıyorsun, gözün başka bir şey görmüyor. Bu da seni savunmasız bırakıyor." Kraliçe ayağa kalkarken kumaş hışırtısı duyuldu. "Hedefine ulaşmak için sabırlı olmalısın, oğlum."

On İkinci Bölüm

Ellie

Bir ay sonra

Bir sarayda yaşamanın birçok harika yönü vardı. Herhangi bir müzeden çok daha iyi olan büyük, tarihi ve güzel odalar; varlığını bile bilmediğim renklerde açan, koridorlarla masaları süsleyen dev vazoların içindeki taze budanmış çiçekler ve hizmetçiler –her sabah uyandığımda oturma odamda bir çay tepsisi beni bekliyor, yatağım benim için hazırlanıyor, çamaşırlarım yıkanıp katlanıyor ve odam günde iki kez toplanıyordu.

Kesinlikle hayat buydu.

Ancak bir dezavantajı da vardı –sarayda yaşamanın değil; *sarayda yaşayan* seçkinler arasında olmanın...

"Bir takipçi mi? Bir gizli takipçin var derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Livvy.

Winston'ın ofisindeydik. Winston saray güvenliğinin başıydı ve anladığım kadarıyla, Cher gibi sadece tek ismi vardı.

Kısa bir güvenlik toplantısı için buraya çağrılmıştık – ben, Olivia, Nicholas, Henry ve Sarah. Logan da buraday-

dı; Winston'un masasının arkasında, duvara yakın bir yerde duruyordu. Kalbim pırpır etmeye başladı. Çünkü son zamanlarda Logan'ı pek fazla göremiyordum. Paranoyak bir tip olsaydım benden kaçtığını düşünürdüm.

"Kullanacağım kelime tam olarak takipçi olmazdı," dedi Logan. "Daha çok... Senden pek hoşlanmayan saplantılı biri diyebiliriz."

Nicholas, Olivia'nın yanındaki sandalyede oturuyor ve karısının elini tutuyordu.

"Ama neden ben?" diye sordu Olivia.

"Kraliyet ailesindekilerin hamilelikleri delileri öfkelendirmeye meyillidir," diye cevap verdi, kır saçlı ve sağlam görünüşlü bir adam olan Winston.

"Kaç tane not gönderildi?" diye sordu Nicholas.

Winston," Bu üçüncü," diye yanıtladı.

"Hangi posta kutusundan geliyorlar?" diye sordu eniştem.

"Her seferinde farklı –Batı Rothshire, Averdeen, Bailey Glen. Parmak izi yok, DNA yok. Her not tehdit içeriyor ve Leydi Olivia ile çocuklar üzerine odaklanıyor."

"Notlarda tam olarak ne yazıyor?" diye sordum, kendimi kötü hissederek.

Winston'dan önce Logan cevapladı. "Ne yazdığı önemli değil. Durumu takip ediyoruz. Haberiniz olsun diye sizi bilgilendirdik, ama... Endişelenmeyin. Bundan hiçbir şey çıkmayacak."

"Endişelenmeyin mi?" diye tekrarladım. "Resmen *Taht Oyunları* saçmalığı yaşanıyor. Nasıl endişelenmeyelim?"

Henry açıkladı. "Nefret mektuplarını her zaman alıyoruz. Ya da internet üzerinden gelen tehditleri. Bunlar

her zaman olur. On altı yaşımdayken tam beş tane gizli takipçim vardı."

Ablama bakarak omuz silkti. "Bir takipçin olana kadar gerçek anlamda kraliyet ailesinden biri sayılmazsın; kulübe hoş geldin, Olive."

Hayır. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Olivia ve Nicholas'ı takip eden psikopat hakkındaki haberlere rağmen gösteri devam ediyordu. Halka mal olmuş bir kişi olmak, kraliyet ailesine mensup olmak bu demekti. Henry ve Sarah'nın büyük düğününe sadece birkaç ay kalmışken, yaklaşan olayı kutlamaya yönelik tonlarca kahvaltı, öğle yemeği ve çeşitli etkinlikler düzenleniyordu. Bu nedenle ertesi gece, peri masalından fırlamış bir çift gibi görünen Nicholas ve Olivia ile birlikte; muhteşem, parlak, gümüş rengi kokteyl elbisesi giymiş bir film yıldızı gibi hissederek bir limuzinin içindeydim. Henry ve Sarah'nın arkadaşlarının onların şerefine bir parti verdiği Starlight Hall'a gidiyorduk.

Dışarıda, güvenlik duvarının arkasındaki alanda bekleyen bir sürü fotoğrafçı ve hayran vardı. Ablama kafayı takmış olan adamın kalabalığın içinde olabileceği düşüncesiyle titredim. Ama sonra kapı açıldı ve Logan bana elini uzattı.

Ona dokunduğumda, elimi onunkinin içine kaydırıp parmaklarının benimkileri sardığını hissettiğimde içimi bir heyecan ve huzur kapladı. Ona dokunmak benim uyuşturucumdu, bağımlılığımdı –ama yine de bu konuyu

düşünüp de kafayı yememeye çalışıyordum. Onun burada olduğunu ve bizi yenilmez bir koruyucu melek gibi izlediğini bilmek sinirlerimi yatıştırıyor ve her zamanki gibi kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Çünkü Logan hiçbirimizin başına kötü bir şey gelmesine izin vermezdi.

Onun yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve buna tüm kalbimle inanıyordum.

Starlight Hall, isminin hakkını veriyordu. Yemyeşil manzaralarla süslenmiş duvarlara ve binlerce küçük beyaz demir çerçeveli camdan yapılmış kubbeli bir tavana sahip olan güzel bir salondu. Konuklar, Olivia ile daha önce katılmış olduğum diğer etkinliklerdeki tiplere benziyordu –genç, entelektuel asiller; yaşlı aristokratlar; ağır mücevherlerle büyük şapkalar takan hanımefendiler.

Olivia ve ben bir masaya otururak Simon Barrister ve eşi Franny ile sohbet ettik. Bu çift ile yıllar içinde birkaç kez karşılaşmıştım; Simon babamla iş yapıyordu ve aynı zamanda Nicholas'ın en yakın arkadaşıydı. Liv, Franny ile Wessco'ya yaptığı ilk seyahatinde tanışmıştı ve çok iyi arkadaş olmuşlardı. Franny porselene benzeyen mükemmel teni, ışıltılı kara gözleri ve kızıl kahverengi saçlarıyla hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Aynı zamanda en komiklerinden biriydi. Çünkü açık sözlüydü. Acımasızdı.

"Ölüm," dedi Franny, üzerine basa basa. "Doğum yapmak ölüm gibidir. Ölüyormuş gibi hissedersin ve çektiğin acı o kadar kötüdür ki çoktan ölmüş olmayı dilersin."

Simon ve Franny'nin üç yaşında bir oğulları vardı. Jack, babası gibi mavi gözlere ve kızıl saçlara sahipti.

"Yani diyorsun ki... Çok da kötü bir şey değil, öyle mi?" diye şaka yaptı Liv.

Franny güldü ve Simon hayatında duyduğu en büyülü ses karısından çıkmış gibi ona baktı.

"Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum," diye ısrar etti Franny. "Keşke biri de beni hazırlasaydı."

Sonra kocasına hayranlıkla baktı ve onun kolunu okşadı.

"Ama sonra, o küçük kundağı kucağına bıraktıklarında, yeniden doğmuş gibi hissediyorsun. Sanki hayatının en mükemmel, en önemli ve en harika şeyini başarmışsın gibi. Ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyorsun."

Daha sonra konu dadılara geldi.

Nicholas'ın elini tutan Liv, kocasının parmağındaki alyansla oynuyordu. "Dadılar konusunda emin değilim; sanırım bir dadı istemiyorum."

"Bir mi?" diye bağırdı Franny. "İkizleriniz olacak, bir ordu dadıya ihtiyacınız var."

Ablam başını iki yana salladı.

"Amerikalı bir kaltak olma, Olivia. Dadılar bizim kültürümüzün bir parçasıdır; özellikle de sen ve Nicholas için. Annem tarafından büyütülmeye terk edilseydim sonum ne olurdu hayal bile edemiyorum. Bu bir felaket olurdu."

Simon, Nicholas'a başını salladı. "Umarım uzun sürmesi konusunda daha şanslı olursunuz. Bizimkilerin çoğu istifa etti; patır patır gittiler."

Franny sırıttı; şeytani ve çok güzel görünüyordu. "Neden olduğunu tahmin bile edemiyorum."

Simon da gülmeye başladı. "Onları tehdit ettiğin için, sevgilim." Sonra bize döndü. "Jack'i parka götürdüklerinde, Franny onlara, eğer oğlumuzun başına bir şey gelirse geri döndüklerinde boğazlarını keseceğini hatırlatıyordu."

Franny sevimli bir şekilde omuz silkti. "Sadece dürüst oluyordum. Önceden uyarılmaları gerekiyordu."

Daha sonra, yalnız başıma yaban mersinli votkamı yudumluyordum. Ablam ve Nicholas dans pistindeydi; birbirlerinin gözlerinin içine bakarak dans ediyorlardı. Simon ve Franny de birbirlerine yapışmış bir halde müzikle uyumlu bir şekilde sallanıyorlardı. Henry'i odanın diğer ucunda, etrafını sarmış bir grup insanla konuşup gülüşürken gördüm. Sarah da birkaç adım uzağında, sarışın kız kardeşi Penelope ile sohbet ediyordu. Penelope, Los Angeles'ta bir aktristi; sadece birkaç günlüğüne ziyarete gelmişti ve sonra düğün için tekrar gelecekti.

Grup yeni bir şarkı çalmaya başladı –Train'in *Play That Song* şarkısının enstrümantal bir versiyonuydu. Henry'nin arkadaşlarının yanından ayrılıp Sarah'ya doğru gittiğini gördüm; nişanlısını belinden tutup havaya kaldırırken her ikisi de sevgiyle gülümsüyordu. Dans pistine doğru ilerlemelerini ve Henry'nin, Sarah'yı ayakları yere değene kadar vücudundan aşağıya yavaşça kaydırmasını izlerken gülümsememe engel olamadım.

Kendime Henry Pembrook'un Sarah Von Titebottum'a baktığı kadar sevgiyle bakan birini bulabilseydim, ömrünün sonuna kadar çok mutlu olacaktım.

Derin bir iç çektim. Çünkü aşk her yerdeydi. Ve ben, Bayan Yalnız'dım.

Bakışlarımı dans pistinden çektim ve... Logan'ı bulmak için odada göz gezdirmeme gerek yoktu, nerede olduğunu biliyordum –sanki beynimde onun yerini gösteren bir GPS cihazı vardı.

Ama kalbimin bu kadar yüksek sesle çarpıp müziğin sesini bile bastırmasına neden olan çılgın, harika ve şaşırtıcı şey neydi? Odanın karşısındaki Logan St. James'e baktığımda, herhangi bir tehdit arayışıyla kalabalığı incelemiyordu. Gelebilecek her şeye karşı hazırlıklı olmak için önüne de bakmıyordu.

Bunun yerine, günlük Logan dozumun keyfini çıkarırken... O da tam olarak bana bakıyordu.

Bir saat sonra, Sarah ile Wessco Mavi Ceketliler Derneği hakkında sohbet ederken ikinci içkimi yudumluyordum. Birkaç yıl önce bir okuma programı başlatmıştı ve Henry ile nişanlı olduğu için artık onlarla seyahat etmiyor olsa da kitap dağıtımlarını ve bağış toplama etkinliklerini organize ediyordu. Bir gün kraliçe olacağını düşünmek gerçeküstüydü. Çılgıncaydı. Çünkü öyle... Normal biriydi ki. Ama aynı zamanda bir ülkenin bir kraliçede bulunmasını isteyeceği tüm niteliklere sahip olan zarif, akıllı ve samimi biriydi.

Bana arkadaşı Willard ve karısı Laura ile ilgili bir hikâye anlatırken kıkırdıyordu ki cümlesi aniden yarıda kesildi. Ve yüzündeki tüm kan çekildi; dudakları bile bembeyaz oldu.

Elimi koluna koydum. "Sarah? İyi misin?"

Cevap vermedi.

Ne yapacağımı bilemedim. Sarah'nın son derece utangaç olduğunu biliyordum ve onu utandırmak istemiyordum. Bu nedenle arkamı dönüp Logan'ı çağırdım. Hemen yanımıza gelip Sarah'ya odaklandı.

"Leydi Sarah? Ne oldu?" Logan, Sarah'nın bakışlarını takip ederek odanın karşısındaki uzun boylu, kır saçlı adama baktı. "O mu? Kapının yanındaki adam mı?"

Logan bir adım attı ve Sarah panikle koluna yapıştı. "Gitme! Yanına yaklaşma. O... Tehlikeli."

Sarah'nın diğer elini avcuma aldım; eli buz gibiydi. "Her şey yolunda. Bize zarar veremez. Logan buna asla izin vermez. Burada seninle birlikteyiz. İyisin."

Sarah gözünü bile kırpmadı, gözlerini adamın üstünden alamadı; beni duyup duymadığından emin değildim.

"Henry'i getir," dedi Logan. "Şimdi."

Sarah'nın elini çabucak sıktım ve onu Logan ile bıraktım. Sonra barın yanında arkadaşlarıyla konuşan sarışın prensi buluncaya kadar misafirlerin arasında dolaştım. Koluna girip kocaman gülümsedim ve abartılı bir Doğu Londra aksanıyla konuşmaya başladım. "İzninizle, baylar. Prensi bir dakikalığına çalmak zorundayım."

Onu arkadaşlarının yanından uzaklaştırırken, Henry usulca, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sarah. Hadi!"

Dikkat çekmemek için odanın içinde yavaşça ilerledik. Henry etraftakilere gülümseyip selam verdi ama yüzünde bir gerginlik vardı; ta ki Sarah'nın yanına varıncaya kadar.

"Kapının yanındaki adam," dedi Logan. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Henry bakmak için döndü ve tüm vücudu kaskatı kesildi. "St. James, Leydi Sarah'yı arka odaya götür."

"Hatırladığımdan daha ufakmış," dedi Sarah, fısıltılı bir sesle.

"Sarah..." Henry bir kez daha denedi.

"Onu son gördüğümde bir çocuk olduğum için olabilir mi, sence?" diye sordu. "Ya da belki de sadece bir insan, berbat bir insan olmasına rağmen onu aklımda bir canavara dönüştürdüğüm için mi?" Sarah eliyle ağzını kapattı. "Annem burada... Penny... Onu görmemeliler, onlar..."

Henry elini nişanlısının saçlarının arasına kaydırıp yüzünü havaya kaldırdı. "Logan ve Ellie ile birlikte arka tarafa git. Bununla ben ilgileneceğim."

Sarah derin bir nefes alarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, bunu yapabilirim. Yapmam gerek, sanırım. Sadece... Benimle kalır mısın?"

Henry, Sarah'nın saçlarını geriye doğru itti. "Her zaman."

Sarah başıyla onayladıktan sonra, mustakbel kral ve kraliçe kapıda duran adama doğru el ele yürüyerek bizi de peşlerinden gitmeye mecbur bıraktılar. Adamın birkaç adım uzağında durdular. Adam, Henry'nin önünde eğildi ve kayıtsız bir şekilde Sarah'ya baktı.

"Sarah. İyi görünüyorsun."

Sarah, Henry'nin elini öyle çok sıktı ki parmakları bembeyaz kesildi.

"Buraya davetli değilsin," dedi güçlü bir sesle.

Adam gömleğinin manşetlerini düzeltti. "Ben gelinin

babasıyım. Davetiyeye ihtiyacım yok. Şehirde hâlâ tanıdıklarım var; eğer bu davete katılmasaydım nasıl görünürdü?"

Sarah'nın gülüşü sertti. "Baba mı? Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, ellerini annemin ve benim üzerime sürdüğün an o ayrıcalığı kaybettin."

İtiraf karşısında başım birden havaya fırladı. *Ah, Sarah*. Logan'ın yüzü sakindi, ama dikkatini Sarah'nın babasının üzerinden bir saniye olsun ayırmadı.

"Artık benim hiçbir şeyim değilsin," dedi Sarah. "Aklımın en uzak köşesindeki bir gölge bile değilsin. Seni arkamda bıraktım. Hepimiz bıraktık. Ve bundan sonra da orada kalacaksın. Şimdi gitmeni istiyorum. Gitmen gerek."

Lord tereddüt etti. "Şimdi görüyorsun ya..."

Henry öne çıkarak bir bıçak gibi tehditkâr ve keskin bir sesle konuştu. "Gitme, *koş*. Fırsatın varken. Basınla ya da herhangi biriyle konuşursan –onun adını fısıldayacak bile olursan– bunu bilirim. Ve annemin üstüne yemin ederim, Sarah hayatının geri kalanı boyunca mezarının üzerinde yürüyebilsin diye seni sarayın altına canlı canlı gömerim."

Adam birkaç saniye boyunca Henry'e baktı. Ve sonra –Sarah'ya bir kez bile bakmadan– arkasını dönüp dışarı çıktı.

"Sanırım..." dedi Sarah hırıltıyla; sesi soluk soluğa ve kısıktı. "Sanırım şimdi arka tarafa gitmek istiyorum."

Henry başıyla onayladı ve nişanlısını arka tarafa doğru yönlendirdi. Logan önlerinden yürüyüp misafirler arasında yol açtı ve ben de arkalarından takip ettim.

Oda küçüktü; sadece üzerinde bir sürahi su bulunan bir masa ve uzanma koltuğu vardı. Eskiden 'bayılma koltuğu' diyorlardı, korselerini çok sıktıklarında kadınları tuz koklatmak için getirdikleri yerin burası olup olmadığını merak ettim.

Logan kapıyı kapatır kapatmaz, Sarah yüzünü elleri arasına alıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Henry koltuğa oturup nişanlısını kucağına çekti ve ona sıkıca sarıldı. Sürahiden su doldurup bardağı ulaşabilecekleri bir yere bıraktım.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedi Sarah. "Bu sadece... Üzücü."

Henry, Sarah'nın çenesini okşadı ve alnından öptü. "Harika bir iç çıkardın, aşkım. Çok cesurdun. Seninle gurur duyuyorum."

"Bu sondu, Henry." Sarah, Henry'nin gözlerinin içine baktı. "Bir daha onun için asla ağlamayacağım."

Henry başını salladı ve Sarah'yı kendine doğru çekti.

Logan ile birlikte sessizce dışarı çıkarak kapıyı yavaşça kapattık. Henry ve Sarah'nın rahatsız edilmemesi için kapıda bekçilik yaparken onunla bekledim. Çünkü parti bitmemiş olmasına rağmen, olmak istediğim tek yer Logan'ın yanıydı.

On Üçüncü Bölüm

Ellie

Sonraki iki hafta boyunca, Kraliçe Lenora beni *kanatları altına* aldı. *Potansiyelim* olduğunu ve ona ulaştığımı görmek istediğini söyledi. Yalan söyleyemezdim; onun ilgisine sahip olmak, onun huzurunda durmak heyecan vericiydi. Verdiği küçük tavsiyelerle ilgili notlar almaya başladım. Çok zarif ve güçlüydü. Daha önce böylesine saygın ve soğukkanlı bir kadınla hiç tanışmamıştım. Bir patron gibi yerine göre hareket edebiliyordu: kraliçe, büyükanne, diplomat, General George Patton'un kadın versiyonu...

Potansiyelim hakkındaki fikrinin ne olduğunu bilmiyordum ama beni gelecekteki saray psikoloğu olarak görüyorsa bana uyardı. Dişlerimi gerçekten de kraliyet ailesinin meselelerine geçirebilirdim –ilişki çatışmaları, siyasi çatışmalar, pasif agresif iç kavgalar çok fazlaydı. Hayalimdeki işti –mafya babası Tony Soprano'ya psikanaliz uygulayan Dr. Melfi'den çok daha iyiydi.

Hiçbir şey, buna doğu bahçesinde çay içtiğimiz o öğle-

den sonradan daha iyi bir örnek olamazdı. Ben, Kraliçe Lenora, Livvy ve Kraliçe'nin bir arkadaşı olan Belediye Başkanı George Fulton, etrafında kelebeklerin uçuştuğu beyaz bir masada, laleler ve mavi küre çiçekleriyle çevirili bir halde oturuyorduk; *Alice Harikalar Diyarında* kitabının ilk sayfasından fırlamış gibiydi.

Kraliçe, "Bize üzerinde çalıştığın yeni nakliye girişimini anlat, George," dedi.

George Fulton, belediye başkanı olmak için çok genç görünüyordu; yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşında olmalıydı. Uzun boylu, zayıf ve sarışın bir John F. Kennedy tarzında şirin biriydi. Aksanı güzeldi ve sürekli gülümsüyordu.

Trenleri elektrik yerine manyetik güçle harekete geçirecek olan en son teknolojiyi anlatıyordu.

"Bu dâhice," diye yorum yaptı Kraliçe. "Sence de öyle değil mi, Eleanor?"

İsmimle ilgili onu düzeltmedim. Görgü kuralları hakkında uzman değildim; ama ev sahibini düzeltmek kabalıksa, Wessco Kraliçesi'ni düzeltmek kesinlikle kabul edilemezdi.

Bu nedenle başımı salladım ve gülümsedim. "Bu gerçekten çok ilginç."

"Yenilenen ilk istasyonu, annenizin anısına Margaret-Ana olarak yeniden adlandırmak istiyoruz, Majesteleri."

"Bu çok hoş olur," dedi Kraliçe Lenora. "Annem ileri görüşlü biriydi; çağının ilerisindeydi." Sonra ablama dönüp büyük karnını işaret etti. "İsimlerden bahsetmişken, Olivia, seninle çocukların isimleri hakkında konuşmak istiyordum."

Liv çay fincanını masaya bıraktı. "İsimleri mi?"

"Evet. Gerçi iki erkek mi, iki kız mı, yoksa bir kız ve bir erkek mi olacağını henüz bilmiyoruz; ama isimlerin iyi düşünülmüş olması çok önemlidir. Nicholas'ın büyükbabasının ailesinin tarafı son yıllarda ihmal edilmişti; bu yüzden sizden bunu telafi etmeniz bekleniyor."

"Ah. Oh... Peki, ne düşünüyordunuz?"

"Ernstwhile."

Ani bir duraklama oldu; arılar bile vızıldamayı kesti ve kelime havada asılı kaldı.

Ablam doğru duyup duymadığından emin değildi.

"Ernstwhile?"

Doğru duymuştu.

"Evet. Arkasında tarihçesi olan, güzel ve güçlü bir isim. Ve erkek için..."

"Ernstwhile *kızın* ismi mi?" diye sordu Liv dehşet içinde.

"Evet, elbette. Nicholas'ın büyük büyük teyzesi Ernstwhile çok metanetli bir kadındı."

Bunun gibi bir isimle başka türlü olması beklenemezdi.

"Ve erkek için... Damien," diye açıkladı Kraliçe.

Kehanet filminin müziği başlasın.

Olivia'nın tek gerçek korkusuydu. Filmi dokuz yaşındayken, bir gece ebeveynlerimiz uyuduktan sonra gizlice izlemişti ve bir daha da etkisinden çıkamamıştı. 666 dövmesi arayışıyla saçlarımı tarayışını hâlâ hatırlıyordum; sadece güvende olmak için.

"Nicholas ve ben daha... Yaygın isimler düşünüyorduk."

Kraliçe kafasını salladı. "Çocuklarına Bob ya da Tina isimlerini koymak istiyorduysan, bir tesisatçı ile evlenmeliydin. Sen bir prensle evlendin. Bir kraliçenin torunuyla. Bunun bazı yükümlülükleri var."

Ablam genellikle canlı, ateşli biriydi; yüreklilik ailemizden geliyordu. Ama hamilelik, taşınma, yeni nesil Pembrooklar'ı taşıma baskısı ve Wessco'nun favori oğlunu paketlemesini hâlâ hazmedemeyen acımasız basın ona çok ağır geliyordu. Yani Olivia... Gözlerimin önünde soluyordu.

"Sanırım bir süre uzanacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır." Sesi titriyordu. "Kendi başıma idare ederim."

Başka bir şey söylemeden, saraya giden yolda ilerledi.

Ve enişteмin, parlak yeşil gözlerinden kıvılcımlar saçarak bahçeye dalması sadece on dakika sürdü.

George başını eğerek selam verdi. "Majesteleri."

"Fulton." Nicholas, büyükannesine sertçe bakarken başıyla selamladı. "Ellie, George, bize biraz izin verir misiniz, lütfen?"

Ayağa kalkmaya başlamıştık ki Kraliçe elini kaldırdı.

"Hayır. Bir çay partisinin ortasındayız. Söylemen gerekenleri onların önünde söyleyebileceğinden eminim."

"Tamam, o zaman; kes artık."

Kraliçe şaşırmış gibi görünüyordu. "Neyi keseyim?"

"*Ne* olduğunu biliyorsun. Bizler satranç taşı değiliz; tahtayı kontrol etmekten vazgeç."

Kraliçe Lenora ellerini birleştirdi. "Bu, Olivia ile mi ilgili?"

Nicholas kolunu saraya doğru kaldırdı. "Şu anda odamızda oturmuş ağlıyor."

Kraliçe ofladı. "Bu çok saçma. Aşırı hassas davranıyor."

Nicholas ellerini havaya kaldırdı. "Elbette hassas dav-

ranacak; yedi buçuk aylık hamile, ikizlere! Sürekli rahatsız. Uyuyamıyor; neredeyse nefes bile alamıyor! Paparazziler sarayın duvarlarına tırmanıyor, basın onu parçalara ayırıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir de üstüne psikopatın biri kapımızın önüne ona hitaben sadistçe notlar bırakıyor. Şimdi de *sen*..."

Kraliçenin sözleri havayı bir kamçı gibi yarıp geçti. "Ses. Tonuna. Dikkat. Et."

Eniştem durdu ve derin bir nefes aldı. Eliyle yüzünü ovuşturup ufka doğru baktı. Bakışları tekrar büyükannesine doğru döndüğünde daha sakin ama soğuktu.

"Onu buraya güvenle dinlenebilsin diye getirdim. Rahatlayabilsin diye. Bunu imkânsız hale getirirsen, onu başka bir yere götürürüm. Ve eğer torununun çocuklarıyla bir ilişkin olmasını istiyorsan, seni şimdi uyarıyorum büyükanne, buna bir son ver." Nicholas kelimelerinin hazmedilmesi için durakladı ve sonra ekledi. "Bu sohbeti tekrarlamayacağız. Umarım yeterince açık konuşmuşumdur."

Kraliçe sözcüklerle cevap vermedi, sadece soludu – prensin kıçını yakmak isteyen bir ejderha gibi. Nicholas ondan onay almak için bekledi ve Kraliçe başıyla onay verdikten sonra selam verip saraya geri döndü.

"Sakın çocuk yapma, Eleanor," dedi sertçe. "Hepsi nankör oluyor. Bunu not et."

Görev duygusuyla, telefonuma not aldım.

Sonra, George, Kraliçe Lenora ve ben sessizce oturduk. Ve bu çok *garipti*.

Bunu düzeltmeye çalıştım. "Ernstwhile'ın çok tatlı olduğunu düşünüyorum. Belki ona... Ernie diyebiliriz."

Majesteleri tebessüm bile etmedi.

Sonra George bir ses çıkardı. "Ballsack."

Yüzümü buruşturarak ona döndüm. "Ah... Çok yaşa?"

Sırıtarak Kraliçe'ye döndü. "Sizinle aynı fikirdeyim, Majesteleri. İsimler dikkatlice düşünülmelidir. Babamın tarafındaki bir aile –Ballsack'ler– en büyük oğullarına Harry adını koymak gibi talihsiz bir karar verdiler.* Bunu hiç düşünmemişlerdi." George başını iki yana salladı. "Ya da adını yüksek sesle hiç söylememişlerdi."

İsmi zihnimde tekrarladım ve bir kahkaha attım.

Ben de kendi hikâyemi paylaştım. "Okulda ismi Alotta olan bir arkadaşım vardı. Alotta Bush.** Amigo kızların kaptanıydı. Garip, ama gerçek."

George kıkırdadı ve Kraliçe sohbetimize katılmamasına rağmen dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Abimin sevdiği ilk kızın adı Constance Uma Natasha Theresa idi," dedi George. "İsminin baş harflerinin son derece uygunsuz olduğu ortaya çıktı."***

Yüksek sesle kahkaha attım. "Aman Tanrım."

Kraliçe çayını yudumladı ve önceden planlanmış olan *edepli* sohbetimize geri döndü.

"Bu akşam Ulusal Müze'de yeni bir Monet sergisinin açılışı var, George. Hazır şehre gelmişken katılacak mısın?"

George sırıttı. "Planlamıştım, Majesteleri, evet."

"Eleanor'u da yanında götürmelisin." Kraliçe bana baktı. "Müzeye gitmedin, değil mi?"

* Harry isminin telaffuzu İngilizce'de "kıllı" anlamına gelen *hairy* kelimesine benzemektedir. Ballsack ise, İngilizce'de "taşak" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

** Alotta isminin telaffuzu İngilizce'de "çok fazla" anlamına gelen *a lot of* kalıbına benzemektedir. Bush ise İngilizce'de "cinsel organın etrafında çıkan tüy" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

*** İsmin baş harflerinden oluşan CUNT kelimesi, İngilizce'de "fahişe" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Hayır, henüz değil."

Kraliçe başını salladı. "Öyleyse karar verildi. Birlikte gidip harika bir akşam geçireceksiniz."

George'un gözleri çay fincanının üzerinden benimkilerle buluştu ve yanakları pembeye döndü.

Çünkü o da benimle aynı şeyi düşünüyordu; ikimiz de kraliçenin tuzağına düşmüştük.

Hiç hoş değil, Lenora... Hem de hiç hoş değil.

Kısa bir süre sonra, ablamı kontrol etmek için Nicholas ve Olivia'nın odasına doğru koridorda ilerliyordum. Koridorun diğer ucunda Logan'ı gördüm. Bugün çalıştığını bilmiyordum; onu hiç görmemişti. Bedenim ona yaklaştığımda her zamanki tepkiyi verdi; nabzım hızlandı, nefesim kesildi ve içimde yeşeren umut midemi bulandırdı, ama bu kötü bir şey değildi.

Adımları kararlıydı ve doğrudan hedefe, yani bana kilitlenmişlerdi. Olivia'nın yatak odasının kapısının dışında buluştuk. Gözleri koyulaşmıştı, neredeyse kapkaraydı. Bu yüzden ne söyleyeceğini merak ettim.

"Bu akşam o adamla çıkıyor musun?"

Umduğum şey tam olarak bu değildi.

Ama bana öyle yakın duruyordu ki beynim hâlâ kısa devre yapıyordu. "O adam mı?"

"George Fulton. Belediye Başkanı."

"Ah... Evet. Onunla bugün çay partisinde tanıştım. Kraliçe gitmemizi önerdi... Bilirsin... Arkadaş olarak."

Son kısmı neden eklediğimi bilmiyordum. Logan'ın

umurunda falan değildi. Sadece çenesini sıktığında ve bakışlarını yana doğru kaydırdığında, umurunda olabilirmiş gibi hissettim.

"Gitmemem için hiçbir sebep yok, değil mi?" Sesimdeki umutlu ton acınası bir halde belliydi.

"Hayır," dedi usulca. "İyi hiçbir sebep yok."

Bir an için ne hareket ettik ne de göz kırptık.

"Hey, Lo!" Başka bir güvenlik görevlisi koridorun sonundan seslendi. "Bu akşam, Katy'de?"

Logan başıyla onayladı ve midem bulanmaya başladı.

"Katy?" diye sordum.

"Bir bar. Üst sınıf Goat'ta takılma eğilimindedir; ben ve çocuklar da Katy'de takılırız."

"Ah, şey, öyleyse bu akşam ikimizin de planları var."

"Öyle görünüyor." Logan koluma dokunarak hafifçe sıktı ve o tanıdık, heyecan verici titreşim tüm benliğimi doldurdu. Geçerken yanıma yaklaşarak kulağıma, "İyi eğlenceler, Ellie," diye fısıldadı.

Ardından onun uzaklaşmasını, uzun adımlarını, dik sırtını ve ağız sulandıran nefis poposunu izledim.

Ve böylece, bu akşam müzeye gitmenin, Logan'ın olmadığı bir yere gitmenin cazibesi bir Alka-Seltzer tableti gibi hızla eriyip bitti.

Wessco Ulusal Müzesi'ndeki Monet sergisinin açılışı büyük bir olaydı –misafirlerin abartılı kıyafetler giymediği bir Met Balosu düşünün. Stilist bana gümüş rengi topuklu ayakkabılar ve kraliyet mavisi renginde askısız

bir kokteyl elbisesi giydirdi. Elbisenin kısa ve dar kesimi bedenimi seksi bir şekilde sarıyor ve eteğin fırfırları cilveli bir görüntü veriyordu. Dalgalar halinde omuzlarıma dökülen sarı saçlarımla kendimi özgüvenli, güzel ve bir yetişkin gibi hissediyordum. Okul balosuna giden bir kız değil, sofistike bir sosyal etkinliğe katılan bir kadın gibi. Bu benim için yeni bir şeydi.

Girişte basın ve fotoğrafçılar vardı; hepsi, umut verici siyasetçi ve prensesin kız kardeşi ile ilgili son dedikoduları kapma umuduyla soru yağdırıyordu. Oldukça iyi bir manşet olacaktı. Düğünden beri benimle ve göğüslerimle ilgileniyorlardı; her ikisi de önemli olmamasına rağmen. Nicholas ve Olivia'nın spot ışığının minik bir kısmını paylaşmak eğlenceli ve vahşi bir yolculuk olmuştu.

Ancak kameraların parlak flaşları altında bir aydınlanma anı yaşadım: Bu benim de hayatım olabilirdi.

Artık benim de zengin ve ünlü insanlarla –şehirleri yöneten, yasalar koyan ve ülkelere hükmeden türde insanlarla– bağlantılarım vardı. Kraliçenin tüm bu zaman boyunca potansiyelimle ilgili kastettiği şey buydu –ablamın hayatına sahip olma potansiyeline sahiptim. Eğer istersem.

Ve her zaman sorulan soru da bu değil miydi? Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun? Kim olacaksın? Ne istiyorsun?

George Fulton'la randevumuz harikaydı –eğlenceli, büyüleyici, akıllı ve nazikti. Tablolar arasında dolaşır-

ken sanat eserleri ve Monet'nin hayatı ile ilgili konuştuk. George'dan hoşlanmıştım. Sevmesi kolay biriydi. Onu, Tommy Sullivan'ı, Marty'i ya da Henry'i sevdiğim gibi sevmiştim. Bir arkadaş gibi.

Fakat gözlerindeki yoğunluk içimi eritmedi. Ses tonu dizlerimi titretmedi. Teninin kokusu ahlaksız ve gizli şeyler düşünmeme neden olmadı.

Bunları yapan tek bir adam vardı.

Böylece, beş yıl önceki o sabah merdivenlerden koşarak inip kahve dükkânına daldığım ve muhteşem bir kravat takan yakışıklı koruma ile yüz yüze geldiğim zamandan bu yana çıktığım her randevuda olduğu gibi, düşüncelerim randevumdan uzaklaşıp... Doğruca Logan'a gitti.

Önümdeki tabloda, ayaklarının dibinde küçük bir kız oturan ve nakış işleyen bir kadın vardı. Yanındaki duvarda bir alıntı vardı –sanırım İncil'dendi: *"Çocukken, bir çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm. Yetişkin bir adam olunca çocukça davranışları bıraktım..."*

Küçük limon dövmemin bulunduğu ayak bileğime baktım. Ve uyluğumun etrafını saran –her gün hiç aksatmadan bir nişan yüzüğü gibi taktığım– bıçak kılıfının dokunuşunu hissettim.

Neredeyse romantikti.

Ben bir sahtekârdım. Hayatın limonunu emmiyordum ve kabuğun arkasına saklanıyordum. Risk almaktan kaçınıyordum. Elime geçen en büyük şansı değerlendirmeyi reddediyordum.

Çocukça şeyleri bırakmam gerekiyordu. Lise aşkları ve koruma fantezileri gibi şeyleri. Hepsini arkamda bırakmalıydım.

Ama bunu yapmamın tek yolu onlarla yüzleşmekti – *onunla* yüzleşmekti. Kalbimi yerinden söküp görebileceği bir yere koymam gerekiyordu. Ve eğer onu bir balyozla paramparça ederse, eh... Bu benzetme karanlık bir yöne doğru gidiyordu... Ama mesele şu ki, Logan beni ya benim onu istediğim gibi istiyordu ya da istemiyordu.

Ve cevabı öğrenmenin zamanı gelmişti. Onun ağzından duymalıydım. Böylece hayatıma devam edebilirdim. Onunla ya da onsuz. Ama gerçekten, gerçekten onunla birlikte olmasını umuyordum. Bunu hissedenin sadece ben olmadığımı umuyordum.

George ile birlikte köşedeki küçük bir girintiye doğru ilerledik. Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

George güldü. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Ve sonra aynı anda konuştuk.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Gitmek zorundayım."

Sözlerim beynine nüfuz ettiğinde ellerini ceplerine sokup alnını kırıştırdı. "Şey... Bu rahatsız edici oldu."

"Üzgünüm. Sen harika bir adamsın –harika bir adam... Ama... Başka biri var. Uzun zamandır başka biri var ve benim hakkımda nasıl hissettiğini bilmiyorum, ama öğrenmem gerekiyor. Ona bir şans vermeliyim."

George bir süre bana baktı. Sonra öne doğru eğilip yanağımdan öptü. "O her kimse çok şanslı bir adam."

Teşekkür ederek gülümsedim.

"Araba seni gitmek istediğin yere bırakacak."

"Hayır, sorun değil. Ben hallederim." Elimi onunkinin üzerine koydum. "İyi geceler, George."

Gece boyu bir gölge gibi peşimizde dolaşan George'un iki koruması, ben müzenin arka kapısından çıkıp taksi çevirirken onunla birlikte içeride kaldı. Kaderimin peşine düşmemin, elimi taşın altına koymamın ve limonu iki elimle tutup kökünü kurutuncaya kadar emmemin zamanı gelmişti... İşler yolunda giderse, belki yutma şansım bile olurdu.

On Dördüncü Bölüm

Ellie

Bunun nasıl olması gerektiğini bilecek kadar seksenler filmi izlemiştim –*Pembe Güzellik, Subay ve Centilmen, On Altıncı Doğum Günüm*... Taksiden inmem, saçlarımı savuran rüzgârın eşliğinde barın çift kanatlı kapısından geçmem ve gözlerimiz buluşuncaya kadar odanın içini incelemem gerekiyordu; sonra –bom– romantik arka plan müziği yükseliyordu. Elimi havaya kaldırıp onu yakına çekiyordum, Logan beni soluksuz bir şekilde öpüyordu ve beni kucağına alıp götürüyordu. Filmin sonu.

Gerçekler... Seksenlerdeki filmler gibi değildi.

Bu yüzden, taksiden inerken elbisem kapıya takıldı ve eteğin ucu birazcık yırtıldı. Caddenin karşısına geçerken bir su birikintisine bastım ve sırılsıklam olan ayaklarımla kendi fon müziğimi yarattım.

Yüce İsa adına.

Başımı öne eğdim ve yan taraftaki tavernanın önünde sigara içen gürültücü bir grup adamla göz göze gelmek-

ten kaçındım. Sonra ellerimi yüzümün etrafına koyup Katy's Pub'ın penceresinden içeri baktım.

Ahşap barı, birkaç yuvarlak masası ve sandalyeleri olan küçük bir ön odası vardı. Arka tarafta, elinde bilardo sopası taşıyan kareli gömlekli bir adamın girdiği bir koridor olduğunu gördüm. Logan barda oturuyordu; kahverengi saçları alnına düşmüştü ve önünde koca bir bardak dolusu siyah bira vardı. Omuzlarına kadar inen kestane rengi saçlara sahip güzel bir barmaid dirseğine yaslanarak ona doğru eğilmişti. Logan kadının söylediği bir şeye güldü; gülerken beyaz dişleri ortaya çıkmış ve gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Kıskançlık –yeşil ve çirkin kıskançlık– kulaklarımdan bir buhar gibi çıktı. Görüntü karşısında geri tepmiş olmama rağmen, sanki ayaklarım yere çivilenmiş ve ellerim de cama yapışmış gibiydi.

Ve sonra durum daha da kötüleşti.

Ağzında emzik olan küçük bir kız koşarak barın arkasından çıktı. Barmen onun peşinden koştu, ama Logan ondan önce davranıp küçük kızı güçlü kollarına aldı. Başını yana eğip küçük çocuğa bir şeyler söyledi ve parmağını şakacı bir şekilde sallayıp kızı güldürdü. Kadın barın arkasından çıkıp Logan'ın yanına geldi ve onlara baktı.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Mutlu bir aile gibi görünüyorlardı ve bu, içim kanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Birisi yanımdan geçip bara girdi ve Logan'ın dikkatinin kapıya çevrilmesine neden oldu.

Yani bana.

Beni fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı, sonra kısıldı. Ne gördüğüne inanamıyormuş gibi adımı söyledi.

Kahretsin.

Kaçtım. Sıvıştım. Topukladım.

Korkakça mıydı? Evet, ama aynı zamanda içgüdüseldi. Tekrardan on yedi yaşındaymışım gibi caddede hızla koştum. Ve otuz saniye sonra arkamda sesini duydum.

"Ellie! Hey, bekle!"

Durdum çünkü kaçmanın anlamı yoktu. Derin bir nefes alıp yalan söylemeye hazırlandım. Çünkü ona söylemeye henüz hazır değildim. Bu şekilde, bir sokağın ortasında, içinde çürüyen bir ceset varmış gibi kokan bir çöplüğün yanında olmazdı. Arkamı döndüm ve yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırdım.

"Logan! Hey! Seninle burada karşılaşmak ne hoş; sonuçta dünya küçük bir yer."

Logan elbiseme bakıyordu... Şaşırmış gibiydi. Logan asla şaşırmazdı. "Ne giyiyorsun sen?"

"Bir elbise."

"Sen... Harika görünüyorsun."

Tam gülümsemek üzereyken, Logan sersemlemiş halinden sıyrıldı. Ve *Kızgın Özel Ajan* geri döndü. "Burada ne halt ediyorsun, Ellie? Fulton ile birlikte olman gerekiyordu."

"George ile akşamım erken bitti. Bu yüzden... Etrafı gezmeye karar verdim." Ellerimi kaldırdım ve... Ormana dönmüş bahçeleri, çökmüş çatıları olan yıkık dökük evleri gösterdim. Daha iyi bir yalan düşünmeliydim. "Ve kayboldum. Beni bilirsin... Aptal, aklı havada Ellie."

Logan ellerini beline koydu ve o seksi tavrıyla kaşla-

rını çatarak bana baktı. "Etrafta dolaşamazsın; özellikle de burada. Hadi, arabam yanımda; seni eve götüreceğim."

Köşedeki bir sarhoş, "Seni eve götüreceğim, aşkım," diye geveledi. "Sikimi sıkıca tut ki sana yolu göstereyim."

Logan ve ben aynı anda bağırdık.

"Siktir git!"

"Canın cehenneme!"

Sonra birkaç dakika boyunca sessizce yürüdük, yan yana; o ileriye bakıyordu ve ben de birkaç dakika önce planladığım her şeyi söylemek için cesaretimi toplamaya çalışarak ona bakıyordum.

Ancak onlar yerine, ağzımdan başka bir şey çıktı. "O senin mi?"

Logan'ın kaşları çatıldı.

"Küçük kız," diye açıkladım. Hiç hakkım olmamasına rağmen ona karşı sahiplik hissediyordum. "O senin mi?"

"Hayır."

Ve içimdeki her şey büyük bir rahatlamayla gevşedi.

"Hayır, Kathleen'in, barmenin kızı. Burası kocasının ailesinin barı. Connor hâlâ görevde. Buralardayken onları kontrol ediyorum."

Ah. Bir arkadaşın karısı ve küçük kızıydı. Bu daha iyiydi. *Harikaydı.*

"Bunu yapman çok hoş."

Barın arkasındaki otoparka vardık ve Logan beni gri bir Nissan Altima'ya doğru yönlendirerek benim için kapıyı açtı. Sonra arabanın etrafından yürüyüp şoför koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırıp otoparktan çıktı.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordum, çünkü cevabı bilmediğimi fark ettim.

"Hayır. Evim şehir dışında, yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

"Ah."

Birkaç dakikalığına sessiz kaldık.

Ta ki Logan, "Nerede yaşadığımı görmek ister misin?" diye soruncaya kadar.

Bir anlığına söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Bana cenneti görmek isteyip istemediğimi sorsaydı bari. Ya da Disneyland'i.

"Evet! Çok isterim. Hadi gidelim."

Sakin bir sokağın sonuna, büyük bir çitle çevrili arazinin önündeki kaldırıma yanaştık. Ay ışığı, geniş sundurmasında beyaz, üç kişilik bir salıncağı olan iki katlı tuğla bir evin üzerine yansıyordu. Salıncağın üzerinde tek bir ışık yanıyordu. Binanın bir tarafında, kalelerdeki kulelerin sivri çatılarına benzer bir çatısı olan yuvarlak bir oda vardı.

Arabanın yanında durup baktım. Hayran kalmıştım.

"Vay canına."

Logan beni izliyordu. Yüzümü, her tepkimi izliyordu.

"Bunu ne zaman aldın?" diye sordum.

"Birkaç yıl önce. Babam öldüğünde bana biraz para bıraktı. O parayı yasal yollarla kazandığı ortaya çıktı, ki bu şaşırtıcıydı."

"Baban hapishanede mi öldü?" Logan, çalışma aralarındaki sohbetlerimiz sırasında babasıyla ilgili bazı şeyler anlatmıştı. "Özür dilerim."

"Üzülme. Büyük bir kayıp değildi. Piçin benim için

yaptığı en yararlı şey ölmekti." Logan omuz silkti. "Neyse, bir haftalığına Wessco'ya geldiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Evet. O bir haftanın bir ay gibi geldiğini hatırlıyordum.

"O zaman evrak işlerini ve cenazeyi falan hallettim. Bir öğleden sonra hava güneşliydi ve kafamı dağıtmak için etrafta geziniyordum... Gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu yüzden bir bozuk para çıkardım ve yön belirlemek için havaya fırlattım."

Güldüm. "Benim GPS'im! Bu yöntemi benden çalmışsın."

Logan'ın gözleri yüzüme kaydı. "Evet, çaldım."

Çok uzaklarda olsa bile Logan'ın beni düşündüğünü bilmek heyecan vericiydi.

"Ve yolum buraya düştü. Ev olduğu gibi satılıktı, ilk karşılaştığımda yarısı bile bitmemişti; sadece temeli ve zemin katı vardı. Ama sağlam bir yapıydı. Üzerine inşa edebileceğim bir şeydi. Kalıcı bir şeydi."

Logan eve bakarken onun yüzünü inceledim. Güçlü çenesini ve o bayıldığım aksanıyla konuşurken kıvrılan dolgun dudaklarını...

"İşi bitirmesi için bir müteahhit tuttum. Ayrıca biz New York'tayken mülkü koruması ve haşerelerin içeri girmesini engellemesi için de birini ayarladım. Eve döndüğümüzden beri içerisini bitirmekle uğraşıyorum. Yaşanabilir hale getirmek için."

Başımı kaldırıp eve baktım; sağlam ve güvenliydi, evin etrafındaki arazi sessiz ve sakindi. Her şey bittiğinde sıcak bir yer, günün sonunda güvenle geri dönülecek mutlu ve harika bir yuva olacaktı.

Sanki yer ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissettim.

"Wessco'da mı kalıyorsun? Bebekler doğduktan sonra hepimiz New York'a geri dönerken, sen... Bizimle gelmeyecek misin?"

Logan sanki soruyu anlamamış gibi bir süre gözlerini kısarak baktı. Sonra başını salladı. "Tabii ki sizinle geri dönüyorum. Sen... Yani işim," gözlerimin içine baktı, "benim için çok önemli."

Logan elini evine doğru kaldırdı. "Bu daha sonrası için, sonunda yerleşilecek bir yer. Ya da bir yatırım olarak kalır."

Ayaklarım tekrar yere bastı.

"İçini görmek ister misin?"

Başımı öyle hızlı salladım ki resmen havaya sıçradım. "Evet, çok isterim."

Eve kadar yan yana yürüdük. Logan kocaman elini belime koydu ve tenim karıncalandı. "Dikkat et, molozlar var; düşmeni istemem."

Ama düşecek olsam bile beni yakalayacağından emindim.

Logan'ın evinin içi Viktorya tarzında görünüyordu –fuayede kalın korkulukları olan büyük bir merdiven, büyük odalarla açık bir düzen, yüksek tavanlar, zımparalanmış ancak henüz cilalanmamış ahşap zeminler vardı. Logan tavandan sarkan bir kordonu çekti ve bir gün yerinde bir avize sallanacak olan uzun bir telin ucundaki çıplak ampulü yaktı. Duvarlar henüz tamamlanmamış durumdaydı; ahşap kirişler, tuğlalar ve elektrik kabloları göz önündeydi.

Kutsal bir yerde yürüyormuş gibi hissettiğim için Logan'ı bir odadan diğerine sessiz adımlarla takip ettim. Oturma odası olacak olan yerin zemininde temiz bir çarşaf ve battaniyeyle örtülü bir şilte duruyordu. Logan'ın uyuduğu yer burasıydı –her gece başını ve vücudunu koyduğu yer burasıydı. Belki de *çıplak* vücudunu...

Yatak bana sesleniyordu; üzerine uzanmak, çıplak tenimi onun dokunduğu kumaşa bastırmak ve kokusunda yıkanmak istememe neden oluyordu.

Ve bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiği umurumda bile değildi.

Beyaz eşyaların eksikliğine rağmen –ocak ve buzdolabının konulacağı yerde sadece kablolar ve boşluklar vardı– mutfak davetkâr görünüyordu: gri mermer bir tezgâh, kiraz ağacından dolaplar, beyaz ve şeffaf cam karelerden oluşan tezgâh üstü fayanslar... Paslanmaz çelik lavabonun üstünde bulunan pencerenin öyle bir arka bahçe manzarası vardı ki bulaşık yıkamayı bile dört gözle beklenecek bir şey haline getiriyordu.

"Buraya perde lazım," dedim.

"Duvarlarım yok."

Güldüm. "Bir evi ev yapan şey perdelerdir, Logan. Perdeler bir evin kaşlarıdır. Kaşları olmayan bir insanın ne kadar tuhaf görünebileceğini biliyor musun? Bu eve böyle bir şey yapmak istemezsin; diğer tüm evler onunla dalga geçer."

Logan kahkaha attı; göğsünden, yanağımda hissetmek istediğim derin bir gümbürtü çıktı.

Parmak uçları kolumdan yukarı kaydı. "Hadi, en güzel kısım üst katta. Sana göstermek istiyorum."

Logan tezgâhın üstünden bir el feneri aldı ve yuvarlak kule odasına çıkan merdivenleri aydınlattı. Bu oda bir gün yatak odası olacaktı. Kocamandı, New York'taki kahve dükkânının üst katındaki dairemiz kadar büyüktü.

Ama en iyi kısım bu değildi.

En iyi kısmı tavandı. Tavanda bir pencere vardı; gecenin karanlığını ve parlayan yüzlerce yıldızı gözler önüne seriyordu.

"Cama panjur yerleştirildi," diye açıkladı Logan. "Bir düğmeye basarak kapatılabiliyor, böylece uyurken güneş yanığı olmayacağım."

"Logan... Bu *büyüleyici*," diye soludum.

Hemen yanımda duruyordu; kolu sadece bir nefes uzağımdaydı. Gülüşü sakin ve rahattı. "Beğenmene sevindim, Ellie."

Nefesim kesilmişti, kelimeler dudaklarımın arasından hiç düşünmeden çıkıyordu. "Beni daha fazla şaşırtamayacağını düşünürken bunu gösteriyorsun."

Logan yüzüme baktı. "Seni şaşırtıyor muyum?"

"Her zaman."

Ve burada, bu loş odada, her şey gizemli ve güvenli hissettiriyordu. Büyüleyici ve mükemmel. Hiç bir şeyin ve hiç kimsenin olmadığı başka bir dünya, başka bir boyut gibi... Sadece Logan ve ben, birlikte, bu anın içinde, yıldızların altında...

"Logan?"

"Evet."

"Sen... Beni hiç düşünüyor musun?"

Ne gözünü kırptı ne de başını çevirdi. Karanlıkta parlayan koyu gözleri bakışlarımı esir aldı.

"Ben..."

Telefonunun acı acı çalışıyla sözü yarıda kaldı. Logan telefonunu cebinden çıkarıp kulağına götürdü.

"Evet?" Alnı kırıştı ve karşıdan gelen sesi duymaya çalışarak eliyle diğer kulağını kapattı. "Ne? Neredesin? Tamam, tamam; hemen geliyorum." Aramayı sonlandır düğmesine bastı. "Gitmemiz gerek."

Sessizlik içinde yol aldık; o görüşmeden sonra Logan'ın tüm tavrı değişmişti. Sakın bana bulaşma ifadesiyle sadece yola bakıyor ve direksiyonu sıkıca tutuyordu. Omuzları ve kolları gerilmişti. Yolda ilerlerken, etrafımızdaki manzaranın değiştiğini fark ettim. Banliyö evleri kaybolarak yerini grafiti kaplı kırık dökük binalara, dikenli telle çevrili arazilere, terk edilmiş evlere ve her penceresinde demir parmaklıklar bulunan mağazalara bıraktı.

Karanlık bir sokağa girdik ve harap haldeki bir evin önüne park ettik. Logan koltuğun altına uzanıp küçük, siyah bir tabanca çıkardı. Elimi kaldırdı ve parmaklarımı silahın kabzasına sardı.

"Bana kuralları söyle," dedi.

Ne demek istediğini hemen anladım. Logan bana nasıl yumruk atılacağını gösterdikten ve ayak bileğime bir bıçak bağladıktan birkaç hafta sonra beni bir poligona götürmüştü. Gerektiğinde kendimi vurmadan atış yapabilmem için nasıl silah kullanılacağını öğreneyim diye. Bana tekrar etmem için bir sürü kural saymıştı:

"Tetiğe basmayı planlamadığın sürece parmağını teti-

ğe koyma. Vurmayı planlamadığın sürece silahı kimseye doğrultma. Öldürmek istemediğin sürece kimseye ateş etme."

"Güzel," diyerek başını salladı.

"Arabada kalıp kapıları kilitliyorsun. Birisi içeri girmek için camı kırmaya çalışırsa bekleme, uyarma, sadece silahı doğrult ve ateş et; mermin bitene kadar tetiğe basmaya devam et. Beni duyuyor musun, Ellie?"

Camdan dışarıya bakarak başımı salladım. Sonra, "Logan, tehlikede miyiz?" diye fısıldadım.

Logan'ın dudaklarının kenarı titredi. "Evet, öyleyiz. Seçme şansım olsaydı seni buraya getirmezdim; ama seni evde yalnız bırakamazdım."

Evin içinden bir gümbürtü ve bağırış sesi geldi.

"İçeri girmek zorundayım." Logan gözlerimin içine baktı. "Kahrolası arabada kal, Ellie. Tamam mı?"

"Evet, tamam."

Ve sonra Logan gitti. Basamakları koşarak çıkıp ön kapıdan içeri daldı.

Sessizlik etrafımı sımsıkı sardı. Ürkütücüydü; arabalar korna çalmıyor, kimse yürüyüp konuşmuyor ve köpekler bile havlamıyordu. Bunlar şehir sesleriydi; yaşamın sesleri... Bu seslerin yokluğu, yaşamın uzaklaştığı ya da dışarı çıkamayacak kadar korktuğu anlamına gelirdi. Her iki durumda da olmak isteyeceğiniz bir yer değildi.

Evin kapısı hızla açıldı ve geriye doğru çarparak menteşelerinden ayrıldı. Logan kapının önüne çıkarak bir adamı kaldırıma fırlattı. Adam yere doğru sert bir iniş yaptı, ancak uzun bir kasap bıçağını sıkıca kavrayarak hızla ayağa kalktı. Logan başını iki yana sallayarak

onun peşinden gitti. Adam bıçağı Logan'ın midesine doğru salladığında yüreğim ağzıma geldi; fakat Logan geriye doğru zıplayıp adamın kolunu yakaladı ve elini anormal bir açıyla büktü. Adam çığlık atarak bıçağı bıraktı ve dizlerinin üstüne düştü.

Logan adamı sürükleyerek yukarı kaldırdı ve suratını arabanın kaputuna vurdu.

"Bu kadar yeter, Logan. Yeter." Bir kadın evden dışarı çıktı; yaşlı, kısa boylu ve kır saçlıydı. Onun arkasından birkaç kişi daha geldi ama özellikle dikkatimi çeken bir kız vardı.

Zayıftı, otuzlu yaşlardaydı ve aynı koyu renk saçlara sahipti; ama yüzü... Dikkat çekici bir şekilde Logan'a benziyordu.

İşte o anda anladım; bu insanlar Logan'ın ailesiydi. Hakkında hiç konuşmadığı ailesi. Hâlâ arabanın kaputuna yapışmış bir halde duran adam da Logan'a benziyordu; muhtemelen bir kuzeni ya da kardeşiydi.

Logan yerdeki bıçağı tekmeledi ve sonra arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu genç kadın. Hepsi arabanın etrafına toplanmıştı.

"Onu almaları için polisi arıyorum."

"Bunu yapamazsın," dedi daha yaşlı olan kadın. "Daha yeni kefaletle serbest kaldı; bu sefer onu sonsuza dek içeri tıkarlar."

"Kimin umurunda?"

Kadın parmağını kendi göğsüne bastırdı. "*Benim* umurumda. O benim oğlum."

Logan evi işaret etti. "Kuzeninin peşinden bıçakla koştu..."

Genç olan kadın araya girdi. "Çok uzun zamandır yoktun, Logan. En çok kazanç elde eden kişi Ian."

Kalabalıktan onaylayan mırıltılar geldi.

"Ian hapse girerse annem ve ben ne yapacağız?"

"Bir iş bul, Tanrı aşkına! Dürüst bir iş. Okula git, kendine bir hayat kur!"

"Bu bizim hayatımız!"

Logan tiksintiyle başını salladı.

Ve kız kardeşi küçümseyerek dudak büktü. "Sen kendini çok mu yükseklerde görüyorsun? Aziz Logan, asillerin kıçını yalıyor. Siktir git, sen de bizden daha iyi değilsin."

"Ah, evet, öyleyim," diye bağırdı Logan.

Genç kadın Logan'ın yüzüne sert bir tokat attı. Logan'ın başının darbeyle yana doğru döndüğünü gördüm. Gözlerim kardı. Öfkeyle doldum.

Sürtük elini bir kez daha kaldırdığında arabadan inip silahı gökyüzüne doğrulttum ve lanet olası tetiği çektim.

BAM!

Küçük bir silaha göre patlama sesi çok yüksekti.

Sonunda dikkatlerini çekmiştim. Ve kurallar yok olup gitmişti.

Silahı Logan'ın kız kardeşine doğrulttum. "Yardım etmesi için onu arıyorsun, o elindeki her şeyi bırakıp buraya geliyor ve sonrasında ona tokat atabileceğini mi sanıyorsun? Hiç sanmıyorum."

Ona böyle davranamazlardı. Ben buradayken asla.

"Ellie..." dedi Logan keskin bir sesle.

"Ona bir daha vurmayacaksın. Bir daha *asla*! Anladın mı?"

"Ellie," dedi Logan, bu sefer daha yumuşak bir sesle;

çünkü artık bağırıyordum. Ve ellerim de biraz titremeye başlamıştı.

"Ondan özür dilemeni istiyorum; şimdi."

Genç kadın çenesini sımsıkı kapattı ve gözleriyle beni öldürdü.

Kolumu indirerek ayaklarını hedef aldım. Yemin ederim ki onu vuracaktım; bu onu öldürmezdi, ama bahse girerim canını çok fena yakardı.

"Ve özür dilerken samimi olduğuna beni inandır, yoksa kahrolası parmaklarını kaybedersin."

"Ellie!" diye bağırdı Logan.

Ama onu görmezden geldim.

Pislik kardeşi güldü, annesi de fırsatını bulduğu an kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ama benim gözlerim kız kardeşin üzerindeydi.

Genç kadın yavaşça Logan'a döndü; ses tonundaki nefret bu kez biraz daha azdı. "Özür dilerim, Logan."

Bununla birlikte öfkem hafifledi. Beni tükenmiş ve üzgün bir halde bıraktı. Çünkü böyle olmamalıydı; Logan sevilmeli, desteklenmeli ve hayran olunmalıydı. Bu korkunç insanlarla olmamalıydı.

Onlara bakarak başımı salladım. "Onu hak etmiyorsunuz. Hiçbiriniz."

Sonra silahı indirdim.

"Artık eve gidebilir miyiz, Logan?"

Logan kardeşini arabaya mıhladığı yerden geri çekildi ve kardeşi de elini tutarak evin içine sıvıştı. Sonra Logan annesine döndü ve kısık ama katı bir sesle, "Beni bir daha arama, anne. Gelmem," dedi.

İkimiz de arabaya bindikten sonra silahı ona teslim

ettim. Logan hiç bir yorum yapmadan silahı aldı ve emniyeti kapatıp tekrar koltuğun altına koydu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim."

Logan arabayı çalıştırdı ve yola koyularak bu hüzünlü yerden bizi uzaklaştırdı.

Uzun bir soluk verdim. "Demek ailen bu."

"Evet, bu."

Logan arabayı sürerken onu izledim. Çünkü bunu yapabiliyordum; çünkü ona bu kadar yakın olmayı seviyordum. "Kendinle gurur duymalısın."

"Gurur mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Olduğun kişiyle gurur duymalısın. Başardıklarınla... Eğer başladığın yer buysa."

"Teşekkürler, Ellie," dedi bir süre sonra. "Ve orada söylediklerin için minnettarım. Beni öyle savunman... Tatlıydı."

"Tatlı mı?" dedim sanki kötü bir kelimeymiş gibi.

Logan, "Çok tatlıydı?" diyerek bir kez daha denedi.

"Çok serttim. Korkutucuydum; tehditkârdım. *Grrrr.*"

Ve piç herif bana güldü. Gülerken bu kadar muhteşem görünmeseydi çok kızardım.

"Arabada kalacağına söz vermiştin," diye hatırlattı.

"Evet, ama arabadan inmem senin bir kez daha tokatlanmana engel olduğuna göre," konuşmama aksan ekleyerek Logan'ı taklit ettim, "bunu bir galibiyet olarak kabul edeceğim."

Logan bir kez daha güldü.

Logan, güvenlik kontrol noktasında kimliğini gösterdikten sonra sarayın arka kapısından içeri girdi ve arabayı batı tarafındaki avlunun önüne, Nicholas ve Olivia'nın dairesinin dışına park etti. Kapının önünde üniformalı bir muhafız vardı, ama yalnız kalabileceğimiz, uzaktaki bir ağacın altına park etmiştik. Arabanın içindeki havayı içime çektim ve Logan'ın odunsu, temiz ve erkeksi kokusu burnuma doldu. Boynundaki nabzın yavaş ve düzenli atışlarını izledim ve onu tam da o noktadan öpmek istedim.

"Sana bir şey söylemem gerek, Logan."

"Geç oldu, Ellie. Sen..."

"Ama..."

"Artık içeri girmelisin."

Kelimeler düşündüğümden çok daha kolay çıktı. Daha basit. Çünkü sadece gerçekleri söylüyordum.

"Senden hoşlanıyorum, Logan."

Logan gözlerini kapattı ama duyduklarına şaşırmamıştı. "Ellie..."

"Her zaman hoşlandım. Benim için her zaman sen vardın. *Her zaman.*"

"İstemezsin..."

"Ve dahası..."

"Yapma..."

"Seni istiyorum. Seni öyle çok istiyorum ki bazı geceler tenim alev almış gibi hissediyorum. Resmen kemiklerim yanıyor."

"Lanet olsun..."

"Düşünemiyorum, yiyemiyorum... Uyuduğumda gördüğüm tek şey sensin." Boynuma dokundum. "Kendime dokunduğumda..."

"Tanrım, Ellie..." Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

"...hissettiğim tek şey sensin. Sen, Logan."

Ve sonunda konuşmayı kesti. Ama beni duyduğunu biliyordum.

"Sen de bunu hissediyor musun? Beni istiyor musun, Logan?"

Yutkunurken boğazı titredi ve orayı yalamak istedim. Dudaklarımı boğazına bastırıp erkeksi âdem elmasını emmek istedim.

Logan tekrar konuşmaya başladığında dişlerini sıkıyordu. "Hayır, istemiyorum. Bu... Seni öyle görmüyorum."

Sözleri kırıcıydı. Göğsüm öyle sıkıştı ki nefes almakta zorlandım. Ve canım acıdı... Hem de çok. Bu akşam Logan'ın da benim gibi bir şeyler hissettiğini, benden hoşlandığını düşünmüştüm.

Ama sonra nefesim kesildi.

Çünkü Logan'a baktım; ona gerçekten baktım, belki de ilk defa. Yeni gözlerle... Bana bir yalancıyı nasıl tespit edeceğimi gösteren adamın yüzüne baktım.

Yüzündeki ifade boş ve kaskatıydı. Kahverengi gözleri donuktu. Cansızdı.

"*Bakışları anormaldir... Cansızdır*," demişti. "*Birisi bir şeyler söylemek için çaba sarf etmek zorunda kalırsa, bil ki söyleyeceği şeyler saçmalıktan başka bir şey değildir*," demişti.

Ve yavaşça gülümsedim.

"Yalan söylüyorsun."

On Beşinci Bölüm

Logan

Beni öldürmeye çalışıyordu.

Sözleriyle, bakışlarıyla, masum dokunuşlarıyla, yanımdan geçerken kolunu ve kalçasını bana değdirmesiyle –ve bugün giydiği minik, çekici kıyafetiyle. Yüce İsa... Kafam karmakarışıktı. Dün akşam arabada bana gülümsediğinden beri öyleydi; kendinden öyle emin bir şekilde gülümsemiş ve ardından bana yalancı demişti ki. İnkâr etmeme rağmen bana inanmamıştı.

"Şu anda resmen yalan söylüyorsun, lanet olsun!"

Sesim soğuk ve sertti, her ikimizin iyiliği için de. *"Ellie, ben..."*

"Benden hoşlanıyor musun, Logan?"

Zorlukla yutkundum. *"Hayır."*

"Bu da yalan!" diye bağırdı alayla. *"Bu bir süper güç gibi. Sen olmak böyle bir şey mi?"*

Göğsüme dokunmak için harekete geçtiğinde, sanki eli yakacakmış gibi arabanın küçük sınırları içinde geriye zıpladım. Yanlış bir hareketti.

"Korkuyor musun, Logan?"

Dehşet içindeydim. Bir kız yüzünden. Bana sahip olan küçük, baştan çıkarıcı ve güzel bir kız yüzünden. Beni mahvedebilecek bir kız yüzünden.

"Ben korkmam."

"Seni korkutuyorum. Aramızdaki bu şey..."

"Aramızda hiçbir şey yok."

Ellie ilgisizce elini salladı. *"Şimdi gerçekten yalan söylüyorsun. Elbette aramızda bir şeyler var."* Taktik değiştirerek yanıma yanaştı ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. *"Beni öpmek ister misin, Logan?"*

Tatlı Ellie'yi öpmenin ne kadar muhteşem olabileceğini sadece düşünmek bile zihnimi yakıp kavuran görüntülerle doldurdu –birbirini emen dudaklar, ısıran dişler ve arayış içindeki diller...

İşkence gören bir adam gibiydim, çünkü gerçekten işkence çekiyordum. *"Hayır."*

Ellie dudaklarını ıslattı ve nefes alırken yükselen göğüsleri bana biraz daha yaklaştı. Tadına bakabilmek için başımı eğmem yeterliydi.

"Yalancı," diye fısıldadı.

"Ellie... Siktir," diye hırladım.

"Evet, oraya da geleceğiz," diyerek gülümsedi. O kadar tatlıydı ki onu doyasıya öpmek ve sonrasında elbisesini yukarı sıyırıp bacaklarının arasına dalmak istedim.

Düşüncelerimden kurtulmak için ellerimi yumruk yapıp gözlerime bastırdım. Durumu tekrar kontrol altına alabilmek için. Sonra sarayı işaret ettim.

"Ellie... Odana git."

Yüzüme bakıp güldü. *"Benimle gelmek ister misin?"*

Tanrım, bana yardım et. "Hayır."

Mucize eseri arabadan indi; ancak kapıyı kapatmadan önce beni baş döndürücü bir yanıtla baş başa bıraktı.

"Bu da yalan."

Ellie güvenli bir şekilde saraya girdikten sonra evime geri döndüm ve hiç huzur bulamadım.

Çünkü buradaydı, sanki portakal çiçeği kokusuyla duvarlara nüfuz etmiş gibi kokusunu alabiliyordum, sanki ruhunu geride bırakmış gibi onu her odada görebiliyordum. Söylediklerini hâlâ duyabiliyordum –bana söylediği en mükemmel şeydi.

"Seni çok istiyorum..."

"Kendime dokunduğumda..."

Ben de aynısını yaptım. Penisimi avuçladım ve sıcak tenimin üstündekinin onun narin eli olduğunu hayal ettim. Yerdeki şiltenin üzerinde kıvranarak sert ve hızlıca mastürbasyon yaptım ve sonunda kendime geldiğimde ağzımdan çıkıp boş duvarlarda yankılanan isim ona aitti.

Yine de uyuyamadım. Tekrar mastürbasyon yaptım, ama bu kez daha yavaştım; kıvrak vücudunun bedenimden aşağı doğru kaydığını hayal ettim ve ona izin verirsem bana neler yapacağını düşündüm. Ona yapmama izin vereceği her şeyi düşündüm. Şevkle. Karanlık, rahatsız edici şeyleri... Onu becereceğim yerleri, boşalmama izin vereceği tüm noktaları; ağzı, göğüsleri, saçları, poposu, derinlerine gömüleceğim sıcak vajinası...

Sanki bent kapakları açılmış ve ona karşı duyduğum tüm arzu, kendimden uzak tuttuğum tüm düşünceler özgür kalıp kontrolden çıkmış gibiydi. Teslim olmak çok

kolay olurdu. Harika olurdu –ne kadar harika olacağını düşünmek bile acı vericiydi.

Ama sonra tamamen farklı bir sebeple acı çektim.

Çünkü her şeyi kaybederdim. Yıllar boyunca inşa etmiş olduğum her şeyi; mesleğimi, asil görevimi. Sahip olduğum tek şey buydu. Ekipteki çocuklar, kraliyet ailesi; sahip olduğum aile onlardı. Ve eğer Ellie ile o çizgiyi geçersem her şeyi kaybederdim. Ondan sonra geri dönüşü olmazdı.

Kahretsin.

Vardiyama gitmemek için arayıp hasta olduğumu söylemeyi düşündüm. Ama bu korkakça görünüyordu.

Dolayısıyla işte buradaydım; öğleden sonra, Horny Goat'ta. Ellie'nin sahneden şarkı söyleyip dans etmesini, direnişimi kırmak için elinden geleni yapmasını izliyordum. Beni kışkırtmak, baştan çıkarmak, büyülemek için...

Ve işe yarıyordu.

Lanet olası bir korkak olmalıydım.

"Ellie gerçekten de harika söylüyor, ha?" dedi Tommy.

Gerçekten de öyleydi. Karaoke makinasında manidar şarkılardan oluşan bir liste yapmıştı: *What About Love*, *Angel of the Morning*, *Silver Springs*...

Ben aptal değildim. Ne söylediğini biliyordum. Bana söylediğini biliyordum.

Ve şimdi de yeni bir şarkıya başlamıştı: *Piece of My Heart*. Onu izliyordum; başka bir yere bakamıyordum. Kendini gerçekten kaptırmıştı, gözlerini kapatıyor ve Janis Joplin gibi şakıyordu. Saçını çekiyor, poposunu sallıyordu.

Sertleşmiştim. Taş gibi.

Ellie için.

Kalçasını kıvırdı ve o ince kalçaları kavrayıp vajinasını penisime sürterken ona sıkıca tutunduğumu hayal ettim.

"Sanki şarkıyı birisi için söylüyormuş gibi," dedi Tommy beni dürterek.

Homurdandım.

Ve serserinin gözleri parladı. "Ekiple paylaşmak istediğin bir şey var mı, Lo?"

"Yoo."

"*Al beni...*" diye şarkıya devam etti Ellie, yalvarırcasına.

Lanet olsun, sırt üstü yatıp o iri mavi gözleriyle bana bakarken tatlı tatlı yalvardığını düşünmek bile beni çıldırma noktasına getirdi. Kahrolası sahneye doğru bir adım bile attım, onu tutup omzuma atmak ve bir mağara adamı gibi oradan götürmek istedim. Sanki bana aitmiş gibi.

Ama bunun yerine sahneye arkamı döndüm ve barın arkasındaki parlak şişelere baktım. Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştım ama şu anda bir düzine shot atabilirdim.

"Ben gidiyorum. Saraydaki durumu kontrol edip erkenden yatacağım," dedim Tommy'e.

Ve bunu yaparken kendimi kötü bile hissetmedim. Çünkü kendimi koruma içgüdüsü, korkaklıktan çok daha güçlüydü.

Tommy bir şey ima edercesine başını salladı. "Evet, sen git yat. Gecenin geri kalanında Ellie ile ben ilgilenirim. Koş, Forrest, koş."

Ona hareket çektim.

Ve Ellie'nin sesi peşimden kovalarken kapıdan çıkıp gittim.

Arabayı Tommy'ye bıraktım ve saraya yürüyerek döndüm. Aklımı Ellie'den uzaklaştırmak için, Leydi Olivia ve Prens Nicholas'ın sapığı hakkındaki soruşturmanın son durumunu kontrol ettim. Lanet herifi hâlâ yakalayamamıştık. İğrenç notlarını oraya buraya bıraktıktan sonra buharlaşıp kaybolan bir hayalet gibiydi. Durum gitgide ciddileşiyordu. Son mektup fotoğraflarla birlikte gelmişti. Olivia'nın fotoğrafları, Simon Barrister'ın eşi Leydi Francis ve üç yaşındaki oğulları Jack ile birlikte saray bahçelerinde piknik yaparlarken çekilmişti.

Fotoğraflar uzun menzilli bir objektifle çekilmemişti, ki bu da piç herifin saraya yaklaşabildiği anlamına geliyordu. O fotoğrafları bu yüzden göndermişti: İçeriye sıvıştığını bilmemizi istiyordu. Yaklaştığını... Güvenliği artırmıştık, ancak yine de endişeliydim. Winston'ın söylediği gibi, takıntılı manyaklar konumla birlikte geliyordu. Kraliyet ailesi gibi tanınan ve güçlü kişiler için bu tür olaylar çok yaygındı, onlara hayran olan her bin kişiye karşılık cadılar gibi yanmalarını görmek isteyen bir kişi vardı.

Fakat bu rahatsız edici derecede ısrarcıydı. Ve cüretkârdı. Bana kötü bir his veriyordu. Yarın Winston ile konuşmayı aklıma not ettim.

Akşam yemeği saatinde saraydan uzaklaştım ama eve gitmedim. Gidemezdim; orada aklımı başımdan alan çok fazla şey vardı. Rahipler her zaman mastürbasyonun bizi kör edebileceğini söylerdi ve ben görme yeteneğimi olduğu haliyle seviyordum.

Eve gitmek yerine Katy's Pub'a gittim. İçeriye girdikten sonra kravatımı gevşettim, bardan bir bardak bira aldım ve biraz bilardo oynamak için arka odaya geçtim.

Oda penceresiz ve loştu. Dışarıdaki şeyleri engellemek, zaman geçirmek için harika bir yerdi. Unutmak ve... Saklanmak için harika bir yer.

Barın müdavimleriyle birkaç tur oynadım. Sonra bilardo toplarını deliklere sokmak gibi tek bir harekete odaklanarak kendi kendime takıldım. Rahatlatıcıydı; yoga yapmak gibiydi. Bir süre sonra, sekiz numaralı topu köşe cebine soktuktan sonra, doğrulup boynumu esnettim ve bira almak için ön tarafa geçtim.

Ama odaya adımımı attığım an, diğer müşterilerin ve kucağındaki kızı ile Kathleen'in barın etrafında toplandığını gördüm. Sessiz ve ciddilerdi, hepsi de köşedeki duvara monte edilmiş olan küçük televizyon ekranına odaklanmıştı.

Elimdeki isteka yere düştü.

Bir an için hareket edemedim, düşünemedim –nefes bile alamadım.

Ekrandaki görüntü yüzünden.

Horny Goat'un pencerelerinden dışarı taşan siyah dumanın görüntüsü yüzünden. Rüzgârı yalayıp duvarlardan yukarı tırmanan kızgın alevlerin görüntüsü yüzünden. Binayı kuşatıyor, yalayıp yutuyor ve yok ediyorlardı. Sanki hiç orada olmamış gibi.

"Zavallı Macalister," diye fısıldadı biri. "Umarım iyidir."

Sanki ruhum toza dönüşüyordu, sanki esintiyle parçalara ayrılan kumdan bir heykel gibiydim. Çünkü biliyordum –*iliklerime* kadar hissediyordum– Ellie içeride*ydi*.

Bir an bile düşünmeden kapıdan dışarı fırladım. Koşuyordum; kaslarım geriliyor ve çığlık atıyordu –daha önce

hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Canım pahasına koşuyordum... Çünkü gerçekten de öyleydi.

Köşeyi hızla döndüm ve ayakkabılarım kaydı. Ama sanki bir sıvının içinden geçiyormuş gibiydim. O herkesin gördüğü kâbus gibiydi –itiyor, zorluyor ve uzanıyordum ama yeterince hızlı gidemiyordum.

Kımılda, kımılda, kahrolası kımılda!

Yüzü zihnimde parladı. Gülümseyişi. Kahkahası. Işıldayan gözleri ve yürüyüşü.

Ona söz vermiştim. Onu güvende tutacağıma yemin etmiştim. Özgürce uçabilmesi için onun muhafızı olacağıma yemin etmiştim. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Dumanın kokusunu alabiliyordum. Eğer yukarı bakarsam, havadaki gri sisi ve külü görebilirdim ancak bakmayacaktım. Gözlerim yerdeydi; bir ayağımı diğerinin önüne atarak daha da yakınlaşıyordum. Ona.

Geliyorum. Çok az kaldı.

Kederin ve kendini suçlamanın zamanı değildi. Henüz değil.

Nasıl olacağını zihnimde görebiliyordum. Oraya ulaşıp onu bulacak ve kollarıma alıp sıcaktan koruyacaktım. Onu alevlerden uzaklaştıracaktım. Onun yanında olacaktım.

Onu kurtaracaktım.

Çünkü ben buydum. İşim buydu. Burada olma sebebim buydu –burada olmamın tek sebebi buydu.

Ve o bana aitti.

Ellie benimdi. Sonsuza dek ve daima.

Sonunda, Goat önümdeydi. Alevler içinde kalmış olan

kapıyı gördüm. Kalabalığın arasından geçerek öne doğru ilerledim. Sıcaklık yüzüme vuruyor, tenimi yakıyordu – boğucu ve kavurucuydu. Akciğerlerim havayı saran asitli dumanla doldu. Ama önemli değildi, Ellie içerideydi, yani olmam gereken yer orasıydı.

İzdihamdan kurtuldum ve kapıdan sadece birkaç adım uzaktaydım ki arkamdan tutularak yere düşürüldüm.

Boğazım olmasa bile kalbim kükrüyordu. Beni durduran şeyi yok etmeye hazır bir halde savaştım.

Ama üzerime bir ağırlık daha binerek beni yere mıhladı.

Çok daha sonra, itfaiyecilerin beni sıkıca tuttuklarını öğrendim. Kulağıma bağırıyorlardı, ama ben onları duymuyordum. Sadece kapıyı görüyordum.

Ve sonra bağırıyordum. Çığlık atıyordum.

Onun için. İsmini haykırıyordum.

Ama kendi sesimi bile duyamıyordum.

Sesim, alevlerin ve parçalanan ahşabın sağır edici sesinde boğulmuştu. Horny Goat'un çatısı çökerken, havaya bir yanardağ patlaması gibi koyu kırmızı kıvılcımlar saçıldı.

Her şey ve herkes alevler tarafından yutularak yanıp kül oldu.

On Altıncı Bölüm

Logan

"Neredeydin?"

Fairstone Düşesi, Leydim ve çok daha fazlası olan Olivia, kül gibi olmuş yüzüyle bana baktı; gözleri yağmur altında kalan iki safir gibiydi –sert ve ıslak.

Suçlayıcı bir tavırla konuşmak isteyip istemediğini bilmiyordum, ama sesindeki suçlamayı duyabiliyordum.

Neredeydin? Neden orada değildin? Ne yapıyordun, seni değersiz pislik?

Ya da belki... Belki de beni canlı canlı yakan şey kendi suçluluk hissimdi.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama kelimeler boğazımdaki yumruya takılmıştı. Konuşmak için boğazımı temizledim. "Tommy ile birlikteydi. Ben erken ayrıldım."

Guthrie Evi'nin misafir odasındaydık. İtfaiye şefleri yangının nedenini araştırırken ve Winston ile Siyah Takımlılar ordusu ipuçlarının peşinde koşarken, haberleri beklemek için hep birlikte –ben, Olivia, Henry ve Sarah– toplanmıştık. Goat'un sahibi Evan Macalister,

soluduğu dumandan dolayı tedavi görmek için hastanedeydi. Tommy de onun bir kat altında, kafasına düşen kiriş yüzünden sarsıntı geçirdiği için baygın bir şekilde yatıyordu. Her ikisi de binadan sürüklenerek çıkarılmıştı; diğer müşteriler ise kendi başlarına çıkmayı başarmışlardı.

Ellie dışında.

"Neden?" diye sordu Olivia.

Gözlerimi ovuşturdum. "Ben..." *Kendine gel. Sakın çözüleyim deme, şimdi olmaz.* "Hatırlayamıyorum..."

On yedi yaşımdayken, orduda bir adamın yanımda ölmesini izlemiştim. Keskin nişancı adamı tam kalbinden vurmuştu. Üniformasında açılan deliği gördüğümü hatırlıyorum. Kanı akmamıştı, hemen değil. Ve ilk başta yere düşmemişti; ayakta kalmıştı.

Ölü bir adam ayakta duruyor, göğsündeki yaraya bakıyordu.

Kanının akmasını bekliyordu.

İşte şimdi ben de o durumdaydım.

Acı oradaydı –hiç bilmediğim türden, büyük ve şiddetli bir acı. Ama hissetmiyordum. Algılayabiliyordum, sanki bir duvarın öbür tarafında yükselen bir gelgit gibiydi.

Ve onu bir süre daha uzak tutmam gerekiyordu.

Ellie'yi düşünemezdim. Yüzünü zihnimde canlandıramazdım. Aklımdan çıkmayan o mavi gözlerini –şimdiye dek gördüğüm en güzel gözleri... Sesinin tonunu... Kahkahasını... Tek bir yanlış kelimeyle, tek bir düşünceyle, bu şiddetli acı aniden yükselip duvarı aşardı. Beni dizlerimin üstüne çökertirdi ve ben... Bir daha nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyordum.

Prens Nicholas içeri girdi, yüzü yorgun ve kuşkuluydu. Bunu Olivia da gördü.

"Ne oldu?" Kocasının omzunun üzerinden bakıp arkasından birinin gelip gelmediğini görmek istedi. "Sana bir şey söylemişler; yüzünden anlayabiliyorum. Ne oldu, Nicholas?" Olivia'nın sesi keskinleşti ve histerik sesi içimde yankılandı. "Bana söylemek zorundasın!"

Nicholas karısının kolunu tutup saçını okşadı ve sonra avcunu yuvarlak karnının üzerine koydu. "Sakin ol, aşkım. Sakin ol."

Sonra yere baktı. "Bir şey buldular –bir telefon– Ellie'nin olabileceğini düşünüyorlar. Teşhis edip edemeyeceğinizi görmek istiyorlar."

Olivia başını salladı ve kocası kapının hemen dışındaki adama işaret etti. Adam içeri girip şeffaf bir plastik torba uzattı. İçinde yanmış ve ezilmiş bir yığın vardı. Adam torbayı çevirdiğinde, açık pembe bir telefon kılıfının izlerini ve suni elmaslarla süslenmiş *E* harfinden kalanları gördüm.

Wessco'ya geldikten birkaç gün sonra, bir Pazar günü, bahar pazarındaki el işi tezgâhlarından birinden satın almıştı. Bana çok sıradan ve değersiz bir şey gibi görünmüştü; ama Ellie'ye göre o bir hazineydi. "El işi, dünyada bunun gibi bir şey daha yok," demiş ve parıldayarak gülümsemişti. Çok mutluydu.

Olivia birkaç dakika boyunca poşetin içine baktı ve sonra yüzü buruştu. Elleriyle ağzını kapattı ve boğazından korkunç bir ses çıktı; tıpkı bir anne köpeğin yavruları ondan koparıldığında çıkardığı bir ses gibi.

Nicholas onu kollarına çekti; ama Olivia elleriyle koca-

sının gömleğinin önüne yapışarak onunla mücadele etti. "Bilirdim, Nicholas. Beni dinle. Bunu hissederdim. Bilirdim, eğer o..."

Olivia gözlerini sıkıca kapatıp başını iki yana salladı.

Ve ördüğüm duvar zayıflayıp çatladı.

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı Olivia dua eder gibi. "Buna inanmıyorum."

"Şişş..." Nicholas karısının yüzünü avuçlarının arasına alıp gözyaşlarını sildi ve, "O zaman ben de inanmayacağım," diye yemin etti.

Bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sonra Olivia derin bir nefes aldı ve kendini toplamaya çalıştı. Tek eliyle ıslak yanaklarını silerken diğer eliyle karnını okşadı. "Babam... Onu aramak zorundayım. Haberlerde duymasını istemiyorum..."

Henry ayağa kalktı, ancak şöminenin yanında oturan Leydi Sarah'nın elini tutmaya devam etti. "Büyükannem babanla çoktan konuştu. Jet, New York'a gitmek üzere yola çıktı bile. Onu buraya getirmek için."

Bunun taşıdığı anlamı düşününce kahroldum; kraliçenin kendisi bile bu işin Ellie'den gelecek bir telefon çağrısıyla sonlanacağına inanmıyordu.

Bu işin başka bir şekilde biteceğini düşünüyordu: Eric Hammond'un, geride kalan tek kızı ile birlikte burada olmasını gerektirecek bir şekilde; çünkü Olivia babasına ihtiyaç duyacaktı. Birbirlerine ihtiyaçları olacaktı.

Gelgit daha da yükseldi.

İyi bir kurşun asker gibi, çabuk ve dimdik bir şekilde ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

Buradan çıkmak zorundayım.

"Hastaneye gidip Tommy'nin uyanıp uyanmadığına bakacağım. Bir şey söylerse haber veririm."

Prens Nicholas onaylar onaylamaz kapıdan dışarı fırladım. Neredeyse koşuyordum.

Ama koridordan gelen bir ses beni durdurdu. "Logan."

Seslenen Leydi Sarah'ydı. Yavaşça, onunla yüzleşmek için döndüm ve iri kahverengi gözlerinin şefkatle parladığını gördüm.

"Ben sadece... Bilmeni isterim ki, ne olursa olsun, bu senin suçun değil. Öyleymiş gibi hissedebileceğini biliyorum," başını iki yana salladı, "ama değil."

Sarah iyi bir kızdı. Nazikti. Tüm bu duygular ondan dışarı taşıp rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafındaki herkesi sarıyordu. Henry'nin ona karşı bu kadar korumacı olmasının nedeni buydu; onu bu kadar dikkatle korumasının nedeni buydu.

Ama şu anda, bu teselli beni mahvedebilirdi.

Bu yüzden tek bir kelime bile etmeden başımı salladım; yüzüm seğirdi –muhtemelen öfkeli görünüyordum. Sonra selam verip elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan ayrıldım.

Tommy'nin soğuk hastane odasının dışında, bok gibi göründüğümü fark ettim. Yanaklarım ve ellerim, beni çakıl taşlarına bastıran itfaiyeciler yüzünden kanlar içindeydi. Siyah kurumla kaplıydım ve cehennemdeki bir ateş çukuru gibi kokuyordum. Yanımdan geçen yabancılar şok, endişe ve ihtiyat dolu bakışlarla beni inceliyordu.

Ve umurumda bile değildi. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Bir yerlerde bir televizyon açıktı; yangınla ilgili bir haber vardı ama duymazdan geldim.

Gözlerim, Tommy'nin kızıl saçlı ablası Janey Sullivan'ın yeşil gözleriyle buluştu. Janey bir an bile beklemeden dışarı çıkıp güçlü kollarıyla bana sarıldı.

"Merhaba, Lo."

Hastane yatağında kapalı gözlerle kıpırdamadan yatan Tommy'i işaret ederek, "O nasıl?" diye sordum.

Janey başını eğdi. "Kardeşim her zaman kalın kafalıydı; bu kez işe yaradı. Doktor iyi olacağını söyledi..."

Tommy'nin yatağının yanında duran Bay ve Bayan Sullivan, oğullarının bir cevap vermesini beklemeden onunla sohbet ediyorlardı.

"...annem ve babam konuşarak onu öldürmediği sürece."

Güldüm, ama yüzüme bir gülümseme kondurmayı başaramadım. Sonra Janey'nin yüzü ciddileşti ve sesi yumuşadı. "Düşes Olivia'nın kız kardeşinin kayıp olduğunu söylüyorlar."

İçimdeki ısı yükselerek boğazımı düğümledi.

Başımla onayladım.

"Tommy, ikinizin yakın olduğunu söylemişti."

Binlerce anı birdenbire üstüme saldırdı; onları geri itmeye odaklanarak gözlerimi kapattım.

"Ah, Logan. Çok üzgünüm."

Başımı iki yana sallayarak yanan gözlerimi ovuşturdum. "Hâlâ arıyorlar. Henüz bir haber yok."

Janey elini omzuma koyarak hafifçe sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, buradayız. Sen de ailedensin. Çoğu zaman seni Tommy'den daha fazla seviyoruz."

Bu, dudaklarımdan bir gülümseme kopmasına neden oldu; tam bir sırıtma değildi ama somurtmaktan daha iyiydi. Tommy'nin dediği gibi, Janey harikaydı.

Odanın kapısını işaret ettim. "Onu görebilir miyim?"

"Evet, tabii. Hadi gel; onunla yalnız kalabilmen için annemle babamı aşağıya yemek yemeğe götüreceğim. Tommy'nin kulakları da biraz dinlenmiş olur."

Sullivanlar odadan çıktıktan sonra Tommy'nin yanındaki sandalyeye oturdum ve yüzünün korkunç rengine baktım; neredeyse çarşaflar kadar beyazdı. Kafasının arkasında bir bandaj vardı ve derin yarayı kapatmak için birkaç düzine zımba teliyle yapılmış dikişi örtüyordu.

En iyi arkadaşımın gözlerini açmasını dileyerek ona dikkatle baktım.

"Burada aklımı kaybediyorum, Tommy. Uyanmana ihtiyacım var, dostum." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Nerede olduğunu bildiğini söylemene ihtiyacım var. Onu bir yere bıraktığını... Ya da bir adamla çıkıp gittiğini... Güvende olduğu sürece umurumda bile değil... İyi olduğu sürece..."

Gözlerimin arkasında görüşümü bulanıklaştıran bir baskı oldu. Ve sesim çatladı. "Bunu yapmana gerçekten ihtiyacım var. Tek umudum sensin."

Pişmanlık en keskin bıçaktı. Eve doğru yürürken içimi kesip paramparça etti. Hava karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Giysilerinizi sırılsıklam eden ve teninizi uyuşturan dondurucu bir sağanak vardı.

Ama ben uyuşmamıştım.

Çünkü duvarım çökmüştü. Kocaman parçalara ayrılmıştı. Beni tüketen acıyla savaşmadım. Evimin dışındaki garajın önünde duran arabada otururken, acının beni bir bütün olarak yutmasına ve paramparça etmesine izin verdim.

Dışarı çıktığımda yağmur yüzünden sırılsıklam oldum. Elimi arabanın üstüne koyarak kederle inledim.

Kravatını beğendim.

Buradaydı. Güzeldi, değerliydi ve canlıydı.

Bir gün... Ben de seni kurtaracağım.

Ve tüm o yıllar boyunca, onun için ne hissettiğimi biliyordum; ama bunun için bir şeyler yapamayacak kadar temkinliydim.

Senden hoşlanıyorum, Logan.

Erkeklerin tereddütlü olmaması gerekiyordu. Benim gibi erkeklerin. Özellikle de onun gibi kadınlar hakkında. Ama o sadece öylesine bir kız değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Beni hiç düşünüyor musun?

Evimin ön basamaklarına doğru ilerlerken, sözcükleri zihnimde yankılanıyor ve alay eden bir şarkı gibi tekrar edip duruyordu.

Her zaman sen vardın. Her zaman.

Bir sürü hata yapmıştım ve bir sürü fırsatı kaçırmıştım.

Sen de hissediyor musun?

Çok üzgündüm. Çok, ama çok üzgündüm.

Dizlerimin üstüne çöktüm, çünkü bacaklarım artık beni ayakta tutmayı reddediyordu. Geriye doğru esnedim ve yüzümü gökyüzüne kaldırıp gözlerimden akan pişmanlık ve hüznün yağmurla karışmasına izin verdim.

Çünkü ona söylemeliydim. Ona bu kelimeleri vermeliydim. Şimdi geri dönüp ona tüm gerçekleri söyleme şansını elde edebilmek için her şeyimi verirdim... Bunun için ölürdüm.

Ben de hissediyorum, Ellie. Her zaman da hissettim.

On Yedinci Bölüm

Ellie

Beyaz bir ışık.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey buydu. Gözlerimi kıstım, sonra parlaklık karşısında kırpıştırdım. Ve akan suyun sesi kulaklarımı doldurdu. Hayır... Yağmur sesi. Çatıların üzerinde yağmur damlaları ve yavru kedilerde bıyıklar...

Neşeli Günler müzikalinden alıntı yaptığıma göre, Horny Goat'ta çok fazla içmiş olmalıydım. Uyanıp nerede olduğumu anlamam sadece bir dakika sürdü. Kimin çatısına yağmur yağdığını ve buraya nasıl geldiğimi...

Ve sonra hatırladım. Verandanın ışığını engellemek için gözlerimi elimle kapattım.

Logan'ın evindeydim.

Onu görmek ve onunla konuşmak istemiştim; bunu Tommy'nin gözetimindeyken yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden Logan gittikten birkaç saat sonra banyo penceresinden kaçmıştım. Sonra bir taksiye atlayıp buraya gelmiştim.

Ama elbette Logan yoktu. Bir aptal gibi, telefonumu barda bırakmıştım ve dolayısıyla onu arayamıyordum bile. Verandadaki salıncak çok rahat görünüyordu ve şimdi gerçekten de öyle olduğunu doğrulayabilirdim.

Oturup gözlerimi ovaladım ve saçlarımı düzelttim. O sırada merdivenlerin tepesinden bir ses geldi. Bir inilti sesi –yaralı bir hayvanın çıkartacağı bir ses gibiydi. Yavaşça ayağa kalkıp basamaklara doğru yürüdüm ve işte o zaman onu gördüm.

Logan yağmur altında dizlerinin üstüne çökmüş ve alnını son basamağa yaslamış bir halde anlayamadığım şeyler mırıldanarak inliyordu. Korkunç bir şey olduğunu anladım.

"Logan?"

Yerden destek alarak birden ayaklandı; gözleri kocaman açılmıştı ve çıldırmış gibiydi. Kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Yanağında bir kesik ve kıyafetlerinde siyah lekeler vardı. Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. Zorlukla soluyarak bana baktı.

"Sen... Gerçek misin?"

Elini bana doğru uzattı. Eli titriyordu.

Merdivenlerden inerek yağmura çıktım. "Elbette gerçeğim, Logan!"

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Çünkü mahvolmuş görünüyordu. "İyi misin? Yaralandın mı? Ne oldu?"

Sırılsıklam olmuş yola diz çökerek elini tuttum ve yanağıma bastırdım. Bana dokunduğu an derin bir nefes aldı ve beni öne doğru çekip kendine yapıştırarak kolları arasına aldı. Tamamen. Sanki beni içine sokmaya çalışıyormuş gibiydi. Öyle çok sıkıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Ve titreyen sadece eli değildi –her yeri titriyordu.

Bu nedenle sırtını okşayıp, "Sorun yok; her şey yolunda, Logan," diye fısıldadım. "Ben buradayım. *Şişşt*... Yanındayım."

Bedeninden bir ürperti geçti. "Orada yoktun." Boynuma doğru inledi. "Orada değildin ve kimse bilmiyordu... Seni bulamadım."

Geri çekildiğinde yüzü aynı anda hem üzgün hem öfkeliydi. Beni kollarımdan tutarak sarstı. "Bunu bir daha yapma sakın. Asla!"

"Tamam," diyerek yüzünü okşadım. "Bir daha asla yapmayacağım. Beni her zaman bulacaksın; söz veriyorum."

"Her zaman," diyerek ısrar etti ve beni kendine doğru çekerek bedenlerimizi birbirine bastırdı.

"Evet. Her zaman."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, Logan'ın dudakları benimkilerin üzerindeydi. Dudaklarımı kavrıyor, ele geçiriyordu. Elleri saçlarımın arasına girerek neredeyse çaresiz bir halde onlara asıldı, dudaklarını benimkilere sertçe bastırırken beni hareketsiz tuttu.

Nazik, neşeli bir öpüşme değildi; ısrarcı ve talepkârdı. Telaşlıydı. Her ne olmuşsa, onu çok kötü sarsmıştı. İçten içe biliyordum ki buna –sadece beni hissetmeye– ihtiyacı vardı. Logan'ın dudakları ağzımın köşesine dokunarak yanağıma doğru kaydı ve kapalı gözlerimin üzerinden geçerek alnıma değdi. Dudakları titriyordu.

Yağmur üzerimize yağarak kıyafetlerimizi ağırlaştırıyor, saçlarımızın uçlarından damlayarak ellerimizden akıyordu. Logan alnını benimkine bastırdı, ancak gözlerini sıkıca kapalı tutuyordu.

Sesi ruhsuzdu. Cansızdı. "Goat'ta yangın çıktı. Tama-

men yok oldu." Birden irkildi. "Senin de gittiğini sandım. Seni kaybettiğimi sandım."

Ellerimi ensesine koyarak onu kendime doğru çektim. Söylediklerinin dehşeti zihnime dolarak boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Ah, hayır! Çok özür dilerim, Logan. Buraya geldim, senin için –bilmiyordum. Beni kaybetmedin. Buradayım. Buradayım."

Şimdi ben de ağlıyordum, gözyaşlarım yağmurla beraber yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Logan güzel kahverengi gözlerini açtı; parlak yağmur damlaları koyu renkli gür kirpiklerine takılmıştı. Sesi açık ve netti.

"Seni düşünüyorum."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

Alnını benimkine bastırmaya devam ederek ıslak saçlarımı geriye doğru itti. "Her zaman."

Sonra yanağımı okşadı. "Senden hoşlanıyorum."

Aynı anda hem ağlayıp hem gülüyordum. "Bunu söylemeni umuyordum."

Başparmağıyla alt dudağımı okşayarak gözlerimin içine baktı. "Ben de hissediyorum, güzel Ellie."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Her zaman hissettim. En başından beri."

Parmaklarım çenesini, kirli sakalını ve ensesini okşadı –sadece ona dokunmak istiyordum.

Ve sonra, çok nazikçe, Logan yüzümü ellerine aldı ve beni öptü. İlk başta bir dokunuşun fısıltısı, dudaklarının yumuşak okşayışıydı. Yukarı uzanıp kendimi ona bastırdım ve öpücüğüne karşılık vererek yumuşak dudakları-

nın tadını çıkardım. Dilinin okşayışını hissettiğimde iç çektim. Yavaş ve arayış içindeydi, ama kararlıydı. Karnımın alt kısmı en mükemmel şekilde kasıldı. Logan üst dudağımı kavrayarak hafifçe emdi; sonra pişmanlık dolu bir nefes vererek geri çekildi.

Elleri saçlarımdan aşağı kayarak omuzlarıma ve sonra da kollarıma doğru indi; sanki bana dokunmayı kesemiyormuş gibiydi.

"Saraya gitmek zorundayız. Ablan..."

"Aman Tanrım, Liv; mahvolmuş olmalı."

Ben bu hayattaki en kötü kardeştim. Birinin bana plaket vermesi gerekiyordu.

"Onu aramak zorundayım."

Logan elimi tutmaya devam ederek ayağa kalktı ve beni arabaya doğru götürdü. "Telefonum yanımda; yoldan ararsın."

Logan

Ellie'yi saraya geri götürdüğümde gözyaşları ve kucaklaşmalar vardı. Sarı misafir odasına gittik, çünkü Kraliçe'nin kendisi de Ellie'nin iyi olduğunu görmek istiyordu. Henry ve Sarah da oradaydı, Prens Nicholas ve Olivia gibi. İçeriye girdiğimiz an, Olivia hıçkırarak kız kardeşinin üzerine atladı ve Ellie de ağlayıp özür dilemeye başladı. Kendi ağzından anlattığı hikâyeye göre, biraz hava almak için Goat'tan dışarı çıkmıştı ve dolaşırken kaybolmuştu. Saatler sonra, ben hastaneden eve dönerken sokakta bana rastlamıştı.

Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şeydi. Mantıklı bile değildi... Ama herkes onu gördüğü için o kadar mutluydu, o kadar rahatlamıştı ki kimse sorgulamadı.

Söylediklerini doğrulamadım; ifadesiz bir yüzle dinledim. Nicholas'a yalan söylemeyecektim; asla. Ama onunla konuşmamız gereken bazı şeyler vardı ve bunu bu gece yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Başka planlarım –önemli planlarım– vardı ve harekete geçmek için sabırsızlanıyordum.

Kraliçe şarap içmek için çağırdığında bu planlar ertelendi. Uşak Albert bana bir kadeh uzattı ve kadehi alarak kutlamaya katıldım –fakat bu çok tuhaftı. Sanki onlardan biriymişim gibi bu önemli insanlarla bir şeyler içiyor olmak... Sanki dışarıya değil de bu odaya aitmişim gibi davranmak...

Ellie, New York'taki babasını aramak için Olivia'nın telefonunu kullanırken bu düşünceleri bir kenara ittim. Eric Hammond birkaç gün içinde ziyarete gelecekti, ama Ellie bulunduğuna göre Olivia'ya ulaşmak için acele etmesine gerek kalmamıştı.

Ellie telefonu kapattıktan ve şarap kadehleri boşaldıktan sonra, dağılma zamanı gelmiş gibi görünüyordu. Bu gecelik bu kadardı. Planlarımı harekete geçirmenin vakti gelmişti.

Ama planlarımı bir kez daha ertelemek zorunda kaldım.

Ve bunu gerçekten beklemiyordum. Kimsenin beklediğini de sanmıyordum.

"Evlenmek istiyoruz," dedi Henry, Sarah'nın elini tutarak.

Majesteleri başını salladı. "Evet, elbette istiyorsunuz. Ama zaman hızla geçiyor ve daha yapılacak çok şey var."

"Hayır." Sarı saçlı prens başını iki yana salladı. "Bu gece evlenmek istiyoruz. Burada. Şimdi."

Daha önce Kraliçe'yi şaşırmış bir halde gördüğümü hiç sanmıyordum. Hiç kimsenin Kraliçe'yi kafası karışmış bir halde gördüğünü sanmıyordum. Ama şu anda hem şaşırmış hem de kafası karışmış gibiydi.

"Ne?"

"Ellie ölebilirdi," dedi Henry sakin bir sesle. Bunu düşünmüştü; ne istediğini biliyordu ve Sarah'a sahip olmak için kararlıydı. "Annem ve babam genç yaşta öldüler; teselli olabilecek tek şey, onlarca yılı bir arada geçirmiş olmalarıydı. Hayat çok kısa, büyükanne. Çok çabuk geçiyor." Sarah'yı yanına çekti. "Sarah'nın kocası olmak için bir dakika daha beklemek istemiyorum."

"Kimsenin bilmesi gerekmiyor; sadece bizim için olacak. Bunu bir sır olarak saklayacağız," diye önerdi Leydi Sarah. "Töreni ve yemeği planlandığı gibi yapacağız, elbette."

"O gün Sarah için çok zor olacak," diye açıkladı Henry. "Bunu yapacak, çünkü ikimiz de beklenenin bu olduğunu biliyoruz; ama kaygı ve endişe olacak. Fakat şimdi, burada, sadece sevinç olacak."

Sarah yalvaran gözlerle öne doğru eğildi. "Lütfen anlayın, Majesteleri."

Ve Henry, "Lütfen evet de," diye ekledi.

Kraliçe kolayca hayır diyebilirdi. Kraliyet ailesinin üyeleri, evlenmek için Kraliçe'nin iznine ihtiyaç duyardı; bu bir kanundu. Modası geçmişti ama yine de kanundu.

Ama Kraliçe ile ilgili hiç kimsenin bilmediği bir şeyden şüpheleniyordum: Sert görünüşüne rağmen, Wessco Kraliçesi Lenora'nın zayıf bir noktası vardı. Bu nokta küçük ve nadiren ortaya çıkıyor olabilirdi... Ama yine de oradaydı.

Gözleri Henry ve Sarah arasında gidip geldi, sonra ellerini her ikisinin de omzuna koydu. "Güzel bir fikir. Çok romantik."

Önünde ellerini kavuşturdu. "Christopher, Başpiskoposa şu anda hizmetlerine ihtiyaç duyduğumuzu söyle. Ama nedenini söyleme."

Christopher reverans yaptı ve emri yerine getirmek için dışarı çıktı. Kraliçe bakışlarını bir kez daha Leydi Sarah'ya çevirdi. "Bir elbiseye ihtiyacın olacak."

Sarah, "Bir tane var," diyerek Kraliçe'yi temin etti. "Beyaz ve mükemmel, ayrıca hiç giymedim."

"Güzel." Kraliçe Lenora başıyla onayladı. "O zaman ihtiyacın olan tek şey bir taç. Neyse ki bende birkaç tane var."

Ve işte geleceğin Kral ve Kraliçesi, bir gece yarısı, yağmur fırtınasının ardından açan yıldızlı bir gökyüzünün altındaki bahçede böyle evlendi.

Guthrie Evi'nde ilk önce Nicholas'a ve şimdi de Henry'e hizmet vermekte olan huysuz uşak yaşlı Fergus, Leydi Sarah kendi başına mihraba doğru yürürken keman çalıyordu. Vahşi çiçeklerden oluşan bir buketi elinde tutan Sarah, kısa ve kabarık bir eteği olan kolsuz bir elbise giyiyordu.

Kitaplardan fırlamış bir peri prensesine benziyordu.

Başpiskopos, Henry'i kocası olarak kabul edip etmediğini sorduğunda, cevabı sanki yüreğinden kopup gelmiş gibiydi.

"Evet... Evet!"

Daha sonra, gelini öpebileceği söylendiğinde, Henry, Sarah'yı kollarına aldı... Bir adamın yüzünde böyle bir bakışı daha önce hiç görmemiştim. Sanki ellerinin arasında cennetten gelen kutsal bir parçayı, bir yıldızı tutuyormuş gibiydi.

İşte o anda fark ettim ki, Ellie koridordan bana doğru yürürken ve yeminlerimizi edip yüzüklerimizi takarken ona aynı şekilde bakıyor olacaktım.

Ona şimdi de aynı şekilde bakıyordum.

Ne düşündüğümü hatırlayamıyordum; neden bu kadar karşı koyduğumu bilmiyordum; neden bunların önemli olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Ama artık hepsi bitmişti. Bu gece.

Ellie bahçenin karşısında durmuş töreni izliyordu. Yavaşça ilerleyerek arkasında yerimi aldım; kokusunu alabilecek kadar yakındım, ama uygunsuz görünmeyecek kadar da uzaktım.

"Bu gece odana geliyorum," diye fısıldadım saçlarının arasına doğru. "Bunun olmasını istemiyorsan, şimdi söyle. Kendime engel olamam, Ellie."

"Engel olmanı istemiyorum, Logan. Asla." Arkasını döndü, mavi gözleri ay ışığında parlıyordu. "Odama gel... Bekliyor olacağım."

On Sekizinci Bölüm

Ellie

Şömine rafındaki uzun fildişi şamdanları ve yatağın yanındaki komodinlerin üstünde duran kokulu mumları yaktım. Işıkları söndürüp dişlerimi fırçaladım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirerek saçımın tek tarafını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saraya döndüğümüzde, ıslak mavi elbisemi ten rengi şifon bir elbise ile değiştirmiştim. Elbiseyi çıkarıp şampanya rengi ipek bir kombinezonla kaldım. Altında hiçbir şey yoktu, tamamen çıplaktım.

Sonra aynadaki yansımama baktım. Gözlerim parlıyordu ve yanaklarım pembeleşmişti. Her sinir ucum uyanık ve canlıydı.

Titriyordum.

Ama gerginlikten değil –Logan'ın yanında asla gerilmezdim; bana karşı çok dikkatli ve özenliydi. *Heyecandan* titriyordum. Arzudan. İçimde bir duman gibi süzülüyor, kanımın kaynamasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Bunu uzun zamandır istiyordum, uzun zamandır arzuluyordum.

Ve şimdi oluyordu.

Lütfen, Tanrım, lütfen, acele etmesine izin ver.

Henry ve Sarah'nın güzel nikâh töreninden sonra şampanya ile kadeh kaldırdık. Saraya ilk döndüğümüz zamandakinden farklı olarak, Logan bize katılmadı; kapının yanında durup izledi. Olivia, sanki gerçekten orada olduğumu kendine kanıtlamaya ihtiyacı varmışçasına bir tutkal gibi yanıma yapışarak koluma dokunuyor ve elimi tutuyordu. Onu suçlayamazdım; onu ve babamı –herkesi– korkuttuğum için kendimi çok kötü hissediyordum.

Ama aynı zamanda, guruptan bir an önce ayrılıp Logan'ı beklemek için odama gitme ihtiyacı, fırlamaya hazır, gerilmiş bir yay gibi içimde yükseliyordu. *Nihayet* birbirimize iyi geceler dileyerek dağıldığımızda Logan çoktan gitmişti, sanki gölgelerin arasında kaybolmuş gibiydi –bunu benim dışımda kimse fark etmemişti. Nicholas ve Olivia ile birlikte evlerine yürüdüm ve odama kaçmadan önce yorgun ablama ve rahatlamış enişteme son bir kez daha sarıldım.

Ve şimdi bekliyordum. Zaten yeterince uzun beklemiştim. Buna alışmış olduğumu sanabilirdiniz, ama içimdeki bu ihtiyaç her zamankinden çok daha güçlüydü –daha keskin, daha şiddetli, daha hararetliydi. Bedenimdeki her bir kas gerilmiş ve tenim aşırı hassas bir hale gelmişti. Dişlerim gıcırdıyor ve kulaklarım, *yakında* diye çınlıyordu. *Yakında, yakında, çok yakında burada olacak.*

Kapı çalındı.

Ve ruhum canlandı.

Yerimden fırlayıp kapıyı açtım.

Logan, onu net bir şekilde görmeme fırsat bile vermeden odaya girip beni kollarına aldı ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek sertçe kapattı. Sonra ikimizi de döndürüp beni duvara bastırdı. Birbirimizi çaresizce, vahşice ve iştahla öpüyorduk.

Tadı kırmızı şarap gibiydi ve benimkinin üzerinde hareket eden ağzı beni sarhoş ediyordu. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni havaya kaldırdı ve avuçlarını bacaklarımdan yukarıya doğru kaydırarak parmaklarıyla uyluklarımı kavradı. Kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirerek beni duvara mıhladı ve bana sürtünerek sırılsıklam olmama neden oldu.

Birisi bir keresinde bana, yavaş yavaş yanan ateş en iyisidir demişti –ve bu doğru olmalıydı. Çünkü Logan ve ben yangın gibiydik.

Logan kombinezonumun askısını çekip kopardı. Kumaşı aşağıya çekerek göğsümü açığa çıkardı ve ağzıyla beni mahvetti. İştahla emiyor ve yalıyordu; neredeyse göğsümün tamamını saracak şekilde ağzını genişçe açıyordu. Sanki tenimin her bir karesini tek bir seferde tatmak istiyormuş gibiydi.

Sonra ağzıma geri döndü; uzun ve derin öpücükleriyle kollarında titrememe neden oldu.

"Sana istediğini vereceğim, Ellie." Zorlukla soluyordu. "Bunu senin için öyle güzel bir hale getireceğim ki yanıp tutuşacaksın... Ama şimdi ben sadece..."

Kalçalarımı döndürüp pantolonunun altındaki sert penise sürtünüyordum. Başım bir sağa bir sola savruluyordu.

"Biliyorum. Biliyorum, Logan. Sadece al... Lütfen."

Ona içimde ihtiyacım vardı, hemen. İçime bastırmasına; derinlere dalmasına...

Omuzlarını sıkarak gömleğini yakaladım. Avuçlarımın altında çok erkeksi hissettiriyordu. Kokusu, kaba iniltileri, büyük ellerinin sıkı tutuşu, sıcak dilinin vuruşu –Logan ile ilgili her şey güçlü ve sertti, hükmediciydi ve nefis bir şekilde erkeksiydi.

Tek elini bacağımdan çekti ve pantolonunu çekiştirdi; kendini serbest bırakırken kemeri bacağımı çizdi.

Evet, evet...

Arzularım çelişiyordu –çünkü onu görmek istiyordum, her şeyi görmek istiyordum. Onu elime alıp okşamak ve inlemesini duymak istiyordum. Ancak sıcak ve ipeksi etinin dokunuşunu vajinamda hissettiğimde bu istek buharlaşıp gitti. Penisinin ucunu yumuşak açıklığımda hissettim. Onun için ıslanmış ve kayganlaşmıştım, ama o kadar büyüktü ki dar kaslarımı zorlaması gerekiyordu. Kendimi onun için açarak dizlerimi kaldırdım.

Logan ileri doğru yavaşça hamle yaptı; kararlı ve inatçıydı. Ve sonra içime doğru kaydı. İnanılmaz derecede uzundu. Derinlerime tamamen gömülünceye kadar etrafında esnemeye çalışırken hafif bir acı hissettim. Kasıklarındaki tüyler, bacaklarımın iç kısmındaki hassas tene sürtünerek gıdıklanmama neden oldu.

Kendimi dopdolu hissediyordum. Onu daha derinlerde hissetmek için kaslarımı sıktım, vajinamı ona sıkıca kenetledim.

Ellerimin altındaki kolları kasılıyordu, nefesi dudaklarıma sürtünüyordu, alnı benimkine yaslanmıştı. "El-

lie," diye fısıldadı, hiçbir kelime kulaklarıma bu kadar güzel gelmemişti. "Ellie... Ellie..."

Sertçe öpüştük; dudağım ağzını işgal ederek okşadı. Logan'ın kalçası geriye doğru çekildi ve penisi de hafifçe uzaklaştı, ama sonra öne doğru ani bir hamle yaptı ve ikimiz de inledik. Tekrar geri çekildi, bu sefer daha uzağa; sonra sertçe kasıklarıma bastırdı.

Ve ritim başladı. Tekrar ve tekrar –penisinin ıslak kayışı, benim sıkıca kenetlenişim, derin ve sert itişleri...

İşte bu. Bu. Hayal ettiğimden çok daha fazlaydı, çok daha iyiydi. Mükemmeldi. Hayatımın geri kalanını Logan'ın sert penisi içime gömülmüş bir haldeyken yaşamak istiyordum.

Beni becerirken, bana ihtiyaç duyarken, beni severken...

Kalçasını kıvırarak bacaklarımın arasına daldı ve içime girerken pelvisini klitorisime sürttü. Bacaklarımın arasındaki baskı gitgide artıyordu.

"Durma! Oh, Tanrım, daha... Daha... Siktir..."

Boynunu ve kulak memesini ısırdım; gerçekten, hafifçe değil. Çünkü harikaydı. Çünkü onu ısırmasaydım, çığlıklarımla bütün evi başımıza yıkardım.

Büyük elinin göğsümü kavrayıp açgözlülükle sıktığını ve kalçasının bacaklarımın arasına vurduğunu hissettim. Vahşi, yabani ve kabaydı. Birbirimize sürtünerek hareket ettik. Düzüşmek gibi görünüyor, kulağa çiftleşmek gibi geliyor... Ve aşk yapmak gibi hissettiriyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alarak açık ağzını öptüm ve bıraktığı nefesi içime çektim.

"İçime boşal, Logan."

Yalvarışım, Logan'dan uzun bir inilti kopmasına neden oldu. Bunun üzerine içime öyle sertçe vurdu ki başım geriye doğru fırladı.

"İçime boşal." Ellerimi saçlarının arasından geçirerek sırtından aşağıya kaydırdım ve gömleğinin altına sokup tenini okşadım. "Onu hissetmek istiyorum, seni hissetmek istiyorum." Ve sonra bir ilahi gibi mırıldanmaya başladım. "Lütfen... Lütfen... Lütfen... Lütfen..."

Uçurumun tam kenarındaydım; kalçalarımı kaldırarak ona ulaşmaya çalıştım. Zevk içimde kıvrılıyor, patlamayı bekliyordu.

"Lütfen... Lütfen... *Logan...*"

Adını haykırdım ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlarken kafamı geriye doğru attım. Bacaklarımı Logan'ın etrafına kenetledim ve her yerini sıktım.

Logan son bir vuruş daha yaparak inledi. Penisinin titreşimini ve sıvısının sıcak akışını hissettim; kahretsin, bu daha şiddetli boşalmama neden oldu.

Sadece birkaç dakika gibi gelen bir zaman sonra, orgazmın pençesinden kurtulup huzurlu bir sarhoşluğa geçmemizin ardından, Logan başını kaldırdı ve dudaklarımı onunkilere doğru yönlendirdi. Öpüşü hassas ve yumuşaktı. Parmakları yanaklarıma sürtünerek sanki camdan yapılmış kırılgan bir şeymişim gibi okşadı. Nazikçe içimden çıktı ve bacaklarımı yere indirdi.

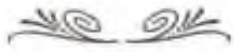
Titrek bacaklarımın üzerinde Logan'a yaslandım. Tek bir kelime etmeden gömleğinin düğmelerini çözdüm ve aramızdaki kumaştan kurtuldum; çünkü onu görmek istiyordum. Güzel vücudunun her bir santiminin tadını çıkarmak istiyordum. Ve o da bunu yapmamı istiyordu.

Bu, dudaklarındaki gülümsemeden, kısık gözlerinden ve yüzündeki eğlenmiş ifadeden belliydi.

Onu kıyafetlerinden kurtardıktan sonra, Logan dizlerinin üstüne çöktü. Sonra göğüslerimin arasını öperek dudaklarıyla karnımdan aşağıya doğru indi ve parçalanmış kombinezonu yere kaydırdı.

Seksi bir şekilde sırıtarak ayağa kalktı, beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı.

Ve orada, tıpkı söz verdiği gibi... Logan benim için her şeyi güzelleştirdi.

Logan

Duvarda ve yataktaki yoğun uğraşlarımızın ardından, Ellie ile duşa girdik.

Islakken çok güzeldi.

Ellie'nin saçını yıkayarak saç diplerine masaj yaptım ve şampuanı durularken başını geriye doğru eğerek güzel göğüslerini bekleyen ağzıma doğru kaldırdım. Ve bu güzelliklerin görüntüleri kadar tatları da muhteşemdi.

Sonra Ellie'nin her yerini yıkadım; ertesi gün acı çekmesini önleme çabasıyla bacaklarıyla sırtına masaj yaptım. Onu alnından öptüm ve o da sanki lanet olası dünyanın kralıymışım gibi bana gülümsedi.

Onu böylesine uzun bir süredir istedikten sonra sıcaklığını, kayganlığını ve gerginliğini hissetmek aklımı kaybetmeme neden olmuştu. Ancak duşun sakinleştirici etkisiyle ona daha önce sormam gereken bir şeyi sordum –doğum kontrol. Onu her şekilde güvende tutmak benim

işimdi ve bu kadar pervasız olduğum için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Ellie yıllardır doğum kontrol hapı kullandığını söyledi. Nadir bir utangaçlıkla, *kızsal sorunlar,* dedi.

Buna memnundum; aramızda hiçbir şey olmadan, ten tene onu hissetmek hoşuma gitmişti.

Ama bir bebek olsaydı, onunla ilgilenirdim, ona ihtiyaç duyduğu her şeyi verirdim, onun için ihtiyaç duyduğu her şey olurdum.

Yetenekli olduğum bazı şeyler vardı –savaşmak ve sevişmek, savaşlar ve silahlar, tehlikeyi hissetmek ve gözetimimdekileri nasıl güvende tutacağımı bilmek.

Ama aşk... İşte bundan bihaberdim. Bu kelimeyi dudaklarıma bile almamıştım ve bu his bana düşüncesi kadar yabancıydı.

Şu anda bildiğim, emin olduğum tek şey, Ellie için ölecek olduğumdu. Onun için ölüp onun için yaşayacaktım. Bu yemin, kalbimin her atışıyla birlikte tüm benliğimde yankılandı. O, hayatımdaki en önemli insandı. En başından beri öyleydi ve her zaman da öyle olacaktı. Bir başkası asla olmayacaktı.

Sevmek konusunda iyi olup olmayacağımı bilmiyordum. Bunun nasıl yapıldığından emin değildim. Ama onun için, öğrenecektim.

Ve onu en iyi şekilde sevmek için elimden geleni yapacaktım.

Yan yana uzanarak dinlendik; birbirimizi okşuyor, bir-

birimize bakıyor ve gülümsüyorduk. "Birbirinin gözlerine bakmak" ifadesinin aptalca olduğunu düşünürdüm. Sahte. Yani, hangi adam böyle bir şey yapardı ki?

Şimdi, görünüşe göre... Ben yapıyordum.

Ve bu hiç de aptalca ya da sahte bir şey değildi. Çünkü Ellie büyüleyiciydi. Yüzü, sürekli değişen ifadelerden oluşan bir manzaraydı; her biri bir diğerinden daha tatlı, seksi ve çekiciydi. Dudaklarında binlerce gülümseme vardı ve gözleri mavinin sonsuz tonuyla ışıldıyordu.

Ellie Hammond'ın yüzüne bakarken ölmeyi başarabilirsem, mutlu bir adam olarak ölecektim.

"Ne zaman anladın? İlk ne zaman fark ettin?" diye sordu.

Geçmişi düşünürken saçıyla oynayarak yumuşaklığını parmak uçlarıma sürttüm.

"Müzedeydi, sanırım. Benimle flört ettiğin zaman... Bu kız biraz daha büyük olsaydı, hemen üstüne atlardım, diye düşünmüştüm."

Ellie'nin kaşları havaya fırladı. "O kadar uzun zaman önce miydi? Hiç bilmiyordum."

"Bilmeni istemedim. Onları bastırırsam, görmezden gelirsem, duygularımın yok olacağını düşündüm." Burnuna bir öpücük kondurdum ve bir suçlu gibi fısıldadım. "Olmadı."

"Senden hoşlandığımı biliyor muydun?"

Güldüm. "Evet. Poker yüzüne sahip olduğun pek söylenemez."

Ellie, dilini –yıllarca benimle dalga geçmiş olan sevimli dilini– çıkardı. Ağzını kovalayıp dilini emdim. Sonra gülerek, "Bunun sadece geçici bir heves olduğunu düşündüm. Büyüdüğünde kaybolacak olan bir gençlik aşkı."

Ellie üzerime eğilerek burnumdan öptü ve aynı gizemli ses tonuyla fısıldadı. "Kaybolmadı."

"Hayır." Elimi nemli saçlarının arasından geçirdim. Rahatlamıştım –rahatlamış ve... Doyuma ulaşmıştım.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama birisi kapıyı çaldı.

"Ellie? Benim; uyanık mısın?"

Olivia'ydı. Kapı kolu hareket etti ve neyse ki kilitliydi; yoksa bu, Düşes için son derece aydınlatıcı bir ziyaret olacaktı. Başımla banyoyu gösterdim ve Ellie de onayladı.

Bir dakika sonra, kapıdan konuşmalarını dinliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ellie.

"Evet, sadece... Seni görmek istedim. Kötü bir rüya gördüm. Nicholas hâlâ uyuyor; onu uyandırmak istemedim –senin iyi olduğundan emin olmak zorundaydım."

Ellie'nin muhtemelen ablasını kucaklamak için salona gittiğini duydum. "Ben iyiyim, Livvy. Çok, ama çok özür dilerim. Seni bir daha böyle korkutmayacağım, yemin ederim."

"Seni seviyorum, Ellie."

"Ben de seni seviyorum."

Sonra sesi alaycı bir tona büründü. "İkinizi de seviyorum... Sonunda küçük bir Ernie'ye ve Kehanet filmindeki şeytan bebeğe dönüşsen bile."

Kız kardeşler kahkaha attılar.

Ellie'nin yatak odasının kapısını kapattığını duyunca odaya geri döndüm.

"Tehlike geçti." Ellie gülerek kapıyı kilitledi.

Yatağa uzandım ve elimi saçlarımın arasına sokarak Ellie'nin bana doğru yürümesini seyrettim.

"Prens Nicholas'a söylemek zorundayım," diyerek soluk verdim.

Ellie sabahlığını çıkarıp yatakta bana katıldı.

Somurtuyordu.

"Ona söylememi istemiyor musun?" diye sordum.

Güzel kıçını havaya kaldırarak üzerime tırmandı. "Hayır, durumu anlıyorum."

Sorun şu ki anladığını sanmıyordum. Yaşanacak sorunların ya da yapılması gereken değişikliklerin farkında değildi.

Ama içim rahattı; ona sahip olduğum sürece yapılması gereken her şeyi yapacaktım.

Ellie, kaburgalarımın üstüne tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. "Belki de Nicholas'ı düşünmeyi biraz erteleyebilirsin... En azından spermlerin bedenimden damlamayı kesene kadar."

Bir kahkaha attım. "Siktir... Şu ağzından çıkan şeyler yok mu?"

Ellie kurnazca gülümseyerek öpücükleriyle aşağıya doğru indi.

"Şu anda, ağzımın içindeki başka şeylere odaklanmamı istiyorum."

"Ah, öyle mi?" diye sordum, elimi saçlarının arasına sokup başını hafifçe çekerek.

"Evet." Ellie dudaklarını yaladı. "Büyük, sert şeylere."

Dişlerimi alt dudağıma sürttüm. tıpkı yumuşak göğüslerine yapmak istediğim gibi...

"Öyle mi?"

Ellie başını salladı. Sonra sırıtmaya başladı –arsızca.

Dudaklarımda onun sevdiğini bildiğim bir gülümseme belirdi.

"Bunu hiç düşündün mü?" diye sordu. "Bunu sana yaptığımı?"

"Düşünmeyi en çok sevdiğim şeydi."

Sertleşen etimi kavrayıp başıyla dudaklarını okşadım. "Bu mu, aşkım? İstediğin bu mu?"

Ellie inledi. Bunu tenimde hissettim. "Evet, onu istiyorum, hem de çok." Gözlerimin içine bakarak dilini dışarı çıkardı –yalıyordu, ama sadece ucunu. Penisimi tutarak diline sürttüm; tenimi sıyırarak her geçişinde sıcaklığını ve ıslaklığını hissettim.

İnanılmaz hissettiriyor ve harika görünüyordu.

Sonrasında daha da güzelleşti.

Ellie, pembe dudaklarını araladı; ama kendini tuttu. Benimle aynı hizaya geldi ve bekledi... Yol göstermemi bekledi. Ona boyun eğmeye dünden razıydım. Bu nedenle dudaklarının arasından geçip ağzının ıslak sıcaklığına girdim.

Ellie'nin gözleri kapandı, sanki şu ana dek tattığı en güzel şeymiş gibi.

Tanrım, beni öldürmeye çalışıyordu.

Penisimin ucu boğazına değdiğinde durdum. Ve Ellie idareyi hevesle devraldı. Elini kalın aletimin etrafına sararak ağzını yukarı aşağı hareket ettirdi.

Islak, sulu ve çok güzeldi.

Penisime tapındı. Onu yalayıp yuttu. Etrafında inledi, öptü ve mükemmel dudaklarının her emişiyle onu delice sevdi.

Penisimi bir lolipop gibi yaladı ve hayalarımı, sanki

en sevdiği yeni oyuncağıymış gibi avuçladı. Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyordu.

"Ellie..." diye uyardım, çünkü patlamaya hazır olduğumu hissediyordum. "Ellie..."

Daha hızlı hareket etmeye başladı; daha sert çekiyor, daha güçlü emiyor ve beni kan ter içinde bırakıyordu. Kalçamı havaya kaldırarak kendimi ağzına bastırdım. Tamamen mahvolmuştum.

"...Kahretsin... *Siktir...*"

Kesik bir iniltiyle ağzına boşalarak boğazına tekrar tekrar pompaladım. Uçuyormuşum gibi hissettiriyor, ölüyormuşum gibi geliyordu.

Her şey bittiğinde, haz bulutu gözlerimden kalktıktan sonra, güzel kadınımı kaldırıp üzerime oturttum. Aklımda tek bir düşünce vardı –tesadüf o ki çok uzun zaman önce müzedeyken de aklımda aynı düşünce vardı: Ona aynı şekilde karşılık vermek.

Güneş ışığı ufukta yükselerek zeminin üzerinde altından bir şerit oluşturdu ve Ellie'nin yüzünü buluncaya kadar yukarı tırmandı. Göğsümü sırtına bastırarak üzerine eğildim ve parlak gökyüzü altında yavaşça uyanırken gözlerini kırpıştırıp burnunu kırıştırmasını izledim. Sonra yüzümü saçlarının arasına bastırıp boynuna sokuldum. Seks, ter ve ben gibi kokuyordu.

Birden yuvarlanarak beni sırtüstü yatmaya zorladı ve çekici vücuduyla pencerenin önünü kapatarak yüzüme öpücükler yağdırdı.

"Bu bir rüya. Uyumaya devam et. Henüz sabah olmadı." Yanağını göğsüme bastırdı –bana sıkıca sarılıyor, tutunuyordu. "Beni bırakma."

Bunu söyleyiş şekli içime dokundu –çünkü hiç de şaka yapıyormuş gibi gelmemişti.

Gözlerini görebilmek için yüzünü bana doğru kaldırdım. "Bu da neydi şimdi?"

"Birlikte olacağımızı söyle. Bu şekilde," diye yalvardı.

Tereddüt bile etmedim. "Birlikte olacağız. Her gün ve her gece, aynen bu şekilde." Yukarı uzanıp yeminimi bir öpücükle mühürledim.

Sonra ekledim. "Ama başkaları öğrenmeden önce Prens Nicholas ile konuşmam lazım. Sen ablana söylemeden bile önce."

"Ama..."

"O benim için bir abi gibi, Elle. Düşünceleri benim için çok önemli. Sana saygısızlık ettiğimi ya da senden faydalandığımı düşünmesini istemiyorum. Niyetim hakkında dürüst olmak istiyorum ve bunu ilk önce benden duymasını istiyorum. Bana güveniyor, onu hayal kırıklığına uğratan ya da ona ihanet eden diğer tüm şerefsizler gibi olduğumu düşünmesine izin vermeyeceğim."

Ellie bunu bir süre düşündü; gözleri sıcak ve parlaktı –neredeyse gümüş gibiydi. "Sence kızacak mı?"

"Onun ya da herhangi birinin mutlu olacağını sanmıyorum." Elimin tersiyle yanağını okşadım; çok güzeldi. "Senin için planları var."

"Başın belaya girecek mi?"

"Belayı nasıl tanımladığına bağlı," diye takılarak omuz silktim. "Üst sınıftan birini becerdim diye beni zin-

dana atabilirler." Poposunu avuçlayarak sıktım. "Oh, ama buna değdi."

Ellie kolumu ısırdı.

"Endişelenme." Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Anlaşılan o ki bazen yalan söylüyordum –ve bunun farkında bile değildim.

On Dokuzuncu Bölüm

Logan

Aynı gün Nicholas ile Ellie hakkında konuşmayı planlıyordum. Fakat bir yardım kuruluşu için yapmayı planladığı konuşma nedeniyle helikopterle seyahat etmesi gerekiyordu ve onunla yalnız kalma fırsatını bulmam mümkün değildi. Ertesi gün, Olivia kendini çok kötü hissediyordu ve Prens ile birlikte bütün günü yatak odasında geçirdiler.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün de böyle geçti. Onu bir kenara çekmeye, sadece bir anlığına yalnız yakalamaya çalıştım ama her zaman olduğu gibi başka şeyler araya girdi.

Ama Ellie ile aramıza hiçbir şey giremezdi. Buna kalkışacak olan her şeyi ve herkesi yok ederdim. Diğerlerinin yanındayken mesafemizi koruyor, arkadaşça davranıyorduk.

Ama geceleri odasına gidiyordum –ya da ben gidemediğimde, o bana geliyordu. Ablasına sinemaya gideceğine dair not bırakıyordu ve ben de ona eşlik etmek için gönül-

lü oluyordum. Sonrasında, iniltilerimiz, çığlıklarımız ve soluklarımız için endişelenmek zorunda kalmayacağımız yere, benim evime gidiyorduk. Birbirimize deli oluyorduk. Doyumsuzduk. Ve her şey çok iyiydi... Çok kolaydı.

Dördüncü gün, kahvaltıda hep beraberlerdi –Ellie, Olivia, Nicholas, Henry ve Leydi Sarah. Ellie bana sıcak bir gülümseme gönderdi.

Bugün prense anlatmaya kararlıydım.

Boğazımı temizledim. "Prens Nicholas..."

"Size bir hediye geldi, Leydi Olivia. Küçükler içinmiş gibi görünüyor." Yeni mutfak hizmetçisi Sylvie, Olivia'nın önüne pembe ve mavi hediye paketiyle sarılmış, beyaz fiyonklu, kare bir kutu bıraktı.

"Teşekkür ederim, Sylvie."

Olivia bir an için hediyeye baktı; sonra kâğıdı yırtmaya başlayarak yan tarafına bir not yapıştırılmış olan yıpranmış, kahverengi bir karton kutuyu ortaya çıkardı. Bunda yanlış bir şeyler vardı. Hiç de kraliyet ailesine gönderilecek bir şeye benzemiyordu.

Olivia'nın kutuyu açmasını engellemek için öne çıkıp elimi koluna koydum.

"Bu güvenlikten geçti mi?" diye sordum hizmetçiye.

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Hayır, arkada kapıdan teslim edildi. İçeri getirmem gerektiğini düşündüm."

Kutuyu Olivia'dan aldım. Sağlam bir ağırlığı vardı. Kutuyu yemek masasından uzaklaştırıp bir yazı masasının üzerine koydum; ardından yan tarafımda duran bıçağı alıp kapağın bir kenarını aralamak için kullandım –sadece içinde ne olduğunu görmeye yetecek kadar.

Ve gördüğümde küfrettim.

"Ne oldu?" diye sordu Ellie ayağa kalkarak; gözleri irileşmişti –genç ve masum görünüyordu. Onu bundan korumam gerektiğine dair bir hisse kapıldım.

"Kutuda ne var, Logan?" diye sordu Olivia.

Başımı iki yana salladım. "Bununla ben ilgileneceğim; endişelenmenize gerek yok."

"Logan." Sesi daha sertti; emreder gibiydi. "Kutunun içinde ne olduğunu söyle."

"Evet, nedir bu, *Yedi* filmi mi?" diye fısıldadı Ellie. "Hadi ama Morgan Freeman... Kutuda ne var?"

Nicholas gözlerini kapattı; rahatsız olmuş ama kabullenmişti. Bana bakıp başıyla sertçe onay verdi.

"Yavru köpekler," dedim. Bunları söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. "İki yavru köpek."

Leydi Sarah ağzını kapattı ve Henry onu kendine doğru çekti.

Olivia, ikizlerinin yattığı karnına sarıldı. "Ölmüşler mi?"

Sertçe başımı salladım; öfkem artıyordu.

"Notta ne yazıyor?" diye sordu Olivia. Sesinde korku vardı.

Bir kez daha Nicholas'a baktım. Kollarını karısının etrafına doladı. "Oku, Logan."

Parmak izlerini bozmamaya çalışarak bir peçete yardımıyla notu söktüm ve açtım.

Gözlerim hemen Ellie'ninkileri buldu; onu bakışlarımla kucaklayarak her şeyin yolunda olduğunu ve kimsenin ona ya da ablasına zarar veremeyeceğini bilmesini sağladım. Ben hayattayken böyle bir şey olması mümkün değildi.

Sonra notta yazanı onlara söyledim. *"Yakında."*

Sandalye duvara çarpıp parçalanırken, havaya şarapnel gibi kıymık parçaları yağıyordu. Prens Nicholas duygularını dizginleme ve hislerini gizlemek için kayıtsızlık maskesi takma konusunda uzmandı. Sık sık öfkelenmezdi. Ama kendini kaybettiğinde... İşte bu görmeye değerdi.

Bir sehpa, beraberinde çini bir vazoyu da götürerek sandalye ile aynı kaderi paylaştı.

"Orospu çocuğu!"

Winston'ın ofisindeydik; paketin bulunduğu arka kapının güvenlik görüntülerini daha yeni incelemiştik. Ve hiçbir şey yoktu.

Bir an için arka kapı bomboştu, sonra vardiya değişiminde bir sürü insan dışarı çıkmaya başladı, ve son kişi de çıktıktan sonra kutu kapının dışındaydı. Onu oraya çalışanlardan birinin bıraktığına dair bir görüntü yoktu; ama yine de hepsi sorgulanmıştı.

Bunu yapan her kimse, lanet olası bir hayaletti –sarayı çok iyi bilen bir hayalet. İçeriden biriydi ya da eskiden öyleydi; ve bu, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Bu ihanetti. Hainlikti; hatta vatan hainliğiydi.

Nicholas kapıya doğru ilerledi, ama kardeşi yolunu kesti.

"Nereye gidiyorsun?"

"O piçi bulmaya gidiyorum."

"Sizi dışarı çekmek için bunu yapıyor," diye hatırlat-

tım. "Yanınıza yaklaşabilmek için size hata yaptırmaya çalışıyor."

"Öyleyse bunu onun için kolaylaştıracağım!" dedi Nicholas öfkeyle. "Ve yanıma geldiğinde, lanet olası boğazını parçalayacağım."

Henry, sanki köprüden atlamaya kararlı olan bir adamla konuşuyormuş gibi sakinleştirici bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, inan bana; söz konusu Sarah olsaydı, ben de dünyayı yakıp yok etmek isterdim. Ama Nicholas, düşünmeden harekete geçersen durumu sadece daha da kötüleştirirsin. Sinir bozucu... Ama bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Nicholas'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. Sonra Winston'la burun buruna geldi. "Bul onu!" diye bağırırken sesi odanın içinde yankılandı. Tıpkı olmak için yetiştirildiği bir kral gibiydi. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, umurumda değil –en vahşi köpeklerinizi salın; her dolaba, her köşeye bakın; lanet olası şehirdeki tüm evlerin altını üstüne getirin– ama bulun onu."

Winston başıyla selam verdi. Emekli bir katil, bir suikastçıydı –çayını yudumlarken bir insanı alnının ortasından vurabilecek türden bir adamdı. Ve tahta tamamen bağlıydı.

"Başüstüne, Majesteleri."

Sakinleşmiş ya da belki tükenmiş olan Nicholas başını salladı. "Karımın yanına gidiyorum."

Ve kesinlikle bugün de o gün değildi.

Ertesi günü Winston'ın ofisinde, Prens Henry ile Leydi Sarah'nın sadece beş hafta sonra gerçekleşecek düğün hazırlıklarını inceleyerek geçirdim. Herhangi bir tehdit unsuruyla karşılaşıp karşılaşmayacağımıza, onlarla nasıl baş edeceğimize ve zayıf yönlerimizi tespit edip ne tür önlemler alabileceğimize baktık.

Ellie'yi ilk defa bütün gün boyunca görmemiştim; yokluğu içimi kemiriyor, beni acıktırıyordu. Onu her zaman yanımda istiyordum. Üstelik onu görmeden saatler geçtiği için lanet olası bir yay gibi gergindim.

Vardiyam bitmek üzereyken bir mesaj aldım. Onunla buluşmamı istiyordu.

Taht odası bugünlerde pek de kullanılmıyordu. Halka açık bir sergi olarak turun bir parçasıydı; ama bu saatte, akşamın on buçuğunda kapalı ve boştu. Sadece duvarlardaki elektronik mumlarla aydınlanan loş odaya girdim. Ellie, değerli taşlarla süslenmiş tahtın yanındaki yüksek platformda duruyordu.

Beni fark ettiğinde kaçmaya başladı. Havaya zıpladığında onu yakaladım ve güzel bir sarmaşık gibi kollarıyla bacaklarını bana doladı.

Ağzımın içine doğru iç çekerek, "Seni özledim," dedi.

O da hissediyordu. Özlemi, gerginliği, sadece birlikte olduğumuzda doyurulan rahatsız edici arzuyu.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

Dudaklarına karşı inledim. "Senin için yanıyorum, güzel kız. Uyanıkken bile senin hayalini kuruyorum."

Sıcak bir gülümsemeyle gömleğime uzandı; düğmeleri çözüyor, tenimi öpüyordu.

"Ne hayal ediyorsun? Söyle bana."

Onu, yanmayan şöminenin önündeki ayı postuna taşıdım. "Bir saat önce, seni mutfağımda hayal ediyordum; üzerinde minik bir külottan ve mükemmel göğüslerini gösteren pamuklu bir gömlekten başka bir şey yoktu."

Kıkırdayarak boynuma sokuldu, başını eğdi ve dilini omzumla koluma yayılan savaş şahini dövmesinin üzerinde gezdirdi.

"Ve dans ediyordun," dedim, kulak memesini dişleyerek. "Tıpkı kahve dükkânında turtaları pişirirken yaptığın gibi, tatlı ve sıkı poponu sallıyordun."

Ellie başını geriye atarak gözlerimin içine baktı. "Fark etmediğini sanıyordum."

Alt dudağını dişlerimin arasına alarak dilimi üzerinde gezdirdim.

"Fark ettiğim tek şey buydu."

Belime sarılı olan bacaklarını çözdüm. Ama ayakları halıya değdiğinde, sandığımı gibi yere inmedi. Gözlerindeki muzip pırıltıyla, beni elimden çekerek altın tahta doğru götürdü.

"Ben de seni rüyamda gördüm. Bu yüzden benimle burada buluşmanı istedim."

Tahta oturarak tek ayağını önüne doğru kaldırdı ve pembe elbisesinin eteğini yukarı doğru sıyırarak çıplak vajinasını gözler önüne serdi.

Çılgın, akıllı kız.

Tek parmağıyla kendine dokundu. Penisim seğirdi ve nabzım hızlandı.

"Tadıma baktığını hayal ettim, tam burada, bu şekilde."

Dudaklarımı yaladım. "Öyle mi?"

"Evet." Sesimi taklit ederek arsızca gülümsedi. "Sonra tahta sen geçtin ve ben de seni sürdüm, becerdim, tam burada."

Burası kutsal bir yerdi, taht kutsal bir emanetti; tıpkı bir kilisedeki sunak ya da gözleriyle sizi takip eden ürkütücü heykeller gibi. Ama şu anda umurumda bile değildi.

"Bunun için cehenneme gideceğim," diye mırıldandım.

Ellie sırıttı. "Öyleyse yanmadan önce tadını çıkarmalısın."

İyi bir tavsiyeydi.

Bir günahkâr gibi dizlerimin üstüne çöktüm. Bacaklarını ellerimle araladım –sabırsızlık beni kabalaştırıyordu. Baldırını omzuma atarak bacaklarının arasına saldırdım. Dudaklarımın altında yumuşacıktı; dilimin üzerinde sıcak ve kaygandı. Ve çok tatlıydı –erimiş şeker gibi.

"Kutsal..." diye söze başladı, ama gerisini getirmedi. Kelimeler iniltiyle birlikte kayboldu.

Onu emdim, yaladım ve sulu bir yaz şeftalisi gibi yedim. Bunu sonsuza dek yapabilirdim; sadece onunla beslenerek hayatta kalabilirdim. Ellie aşağı kayarak kalçasını havaya kaldırdı ve kendini ağzıma doğru bastırdı. Dilimi sıcaklığından içeri soktuğumda inleyerek etrafımda kasıldı. Kalçasını sıkıca tutarak ileri geri hareket ettirdim ve çenemdeki sakallarla hassas tenini çizerken onu ağzımla becerdim.

Sonra dudaklarımı klitorisine kaydırdım; ihtiyaçla şişmişti. Onu parmaklarımla açtım ve oradan öptüm, sevdim; bacakları titreyinceye kadar dilimle daireler çizerek klitorisini okşadım.

Ellie bir çığlıkla dağıldı; kalçasını ağzıma bastırıyor, eliyle saçıma asılıyordu. Son zevk dalgası bedenini sararken onu nazikçe yaladım. Gömleğimin koluyla ağzımı sildikten sonra yumuşak kasığına hassas bir öpücük kondurdum.

Sonra ayağa kalkıp gömleğimden kurtuldum. Ellie'nin elbisesini çekip çıkardım, çünkü onu hissetmeye ihtiyacım vardı; ten tene. Pantolonumu aşağıya indirdim, sadece talepkâr penisimi serbest bırakacak kadar. Sonra onu kucağıma alıp tahttaki yerini aldım. Bacakları belime dolandı ve vajinası –sıcak ve ıslak– penisimin üzerine yerleşti.

Tek bir harekette onu aşağı çekip kalçamı havaya kaldırdım ve kendimi güzel darlığına gömdüm. İkimiz de inledik.

Ellie yüzümü okşayarak, mahmur bakışlarla gözlerime karşılık verdi.

Kalçasına sertçe şaplak attım.

"Hadi, yavrum," diye tısladım. "Becer beni. Hayallerini gerçekleştir."

Edepsiz komutam onu kendine getirdi. Kasıkları öne ve arkaya doğru kayarak beni tepeden tırnağa okşadı. Solukları hızlanıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ritmini bularak daha hızlı hareket etmeye başladı.

Çok güzeldi.

"Penisini seviyorum," diye inledi. "O kadar büyük ve beni öyle... Güzel dolduruyor ki... Çok güzel."

"Penisim de senin harika olduğunu düşünüyor."

Birlikte güldük, sadece âşıkların sahip olabileceği gizemli ve şehvetli bir şekilde.

Ama sonrasında daha fazla şaka yoktu. Kıçını kavrayıp parmaklarımı etine geçirdim –hareket etmesine yar-

dım ediyordum. Üzerimde vahşice sallanıyordu. Hararet gitgide yükseliyordu; hayalarım patlama ihtiyacıyla gerildi, penisim onu doldurma arzusuyla kalınlaştı.

"Benimle birlikte geliyorsun, Ellie," diye inledim. "Benimle gel."

Meme ucuna yapışarak acımasızca emdim.

"Ah... Oh... Oh..." diye inledi.

Sonra etrafımda kasıldı ve orgazmımı ruhumun derinlerinden söküp alarak beni sağdı.

Daha sonra, tatminin getirdiği rahatlıkla biraz aptallaştık. Yorulmamıştık, ama sersemlemiş gibiydik. Ayağa kalktık; öpüşüyor, birbirimizi gıdıklıyor, gülüyor ve birbirimize dokunuyorduk.

Ellie elbisesini almak için yere eğildi, kıçına bakmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki üç kişi içeri girinceye kadar taht odasının kapısının açıldığını fark etmemiştim.

Yarı çıplak ve pantolonumun düğmeleri açık bir halde arkamı döndüm –Ellie'yi arkamda tutarak görünmesini engellemeye çalışıyordum.

"Logan?" Prens Nicholas bir hayalet görmüş gibi gözlerini kısarak baktı.

Leydi Olivia ve Prens Henry'nin yüzünde de aynı ifade vardı.

Ben uygun bir bahane bulamadan önce, Ellie arkamdan kafasını uzattı.

"Hey millet... N'aber?"

"Ne *düşünüyordun*?"

Düşünmüyordum. Yönetimi sikinize bıraktığınızda yaşayacağınız problem işte buydu –düşünmüyordu. Düşünse bile, aklında sadece tek bir şey olurdu. Aptal piç.

"Ne kadar sorumsuzca davrandığının farkında mısın?"

Elbette. *Çok sonra.*

Olivia, Ellie'yi kendi sorgulaması için taht odasından çıkarıp götürdükten sonra buraya, Nicholas'ın ofisine getirilmiştim.

Başımla onayladım. "Aptalcaydı."

Çok aptalcaydı.

Henry, Nicholas'ın arkasında, elindeki büyük kitapla volta atıyordu.

"Aşağıda zindanlarımız yok muydu?" diye sordu abisine.

"Altı ya da yedi yaşımdayken onları bulduğuma yemin edebilirim. Bir hafta boyunca kâbus görmeme neden olmuşlardı." Kitaptaki bir resmi göstererek manyakça gülümsedi. "Bu alet çok acıtacakmış gibi görünüyor; iki tane sipariş edelim."

Hah. Zindanlar hakkında Ellie ile sadece şakalaştığımı sanıyordum.

Nicholas kardeşini görmezden gelerek, suçlayıcı gözleriyle beni yerime mıhladı. "Sizi herhangi biri yakalayabilirdi, Logan. Çalışanlar, ziyaretçiler... Fotoğrafçılar."

Tatlı Ellie'nin çıplak bedeninin onun rızası olmadan fotoğraflandığını –ön sayfalara düşerek tüm dünyanın gözleri önüne serildiğini– düşünmek midemi bulandırdı. *Yüce Tanrım.*

"Hâlâ insanları asıyor muyuz?" diye sordu Henry so-

ğukkanlılıkla. Herhangi bir cevap alamayınca, "Eğer asmıyorsak, idamı geri getiriyorum," diye ekledi.

Nicholas alnını ovarak iç çekti. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Çenemi kaldırdım. "'Bu,' diyerek neyi kastettiğinize bağlı, efendim."

Henry kitabı sertçe kapattı. "Düğünde ona bakışın hiç hoşuma gitmemişti." Ellerini Nicholas'ın yanındaki çalışma masasının üzerine koydu ve öne doğru eğilerek öfkeyle bana baktı. "Demek istiyor ki, kız kardeşimiz olarak gördüğümüz kıza ne zamandır çakıyorsun?"

Derin bir nefes alarak öfkeli bakışlarına birkaç saniye boyunca karşılık verdim. "Bu... Oldukça yeni bir gelişme."

Sonra sesim güçlendi. Çünkü utanmıyordum.

"Ama onu çok uzun zamandır seviyorum."

Bunu söylemek gibi bir planım yoktu, düşünmek bile istememiştim... Ama gerçek buydu.

Ve öfkeli rüzgârın dinmesiyle birlikte Henry'nin yelkenleri suya indi.

O anda birisi kapıyı çaldı.

"Girin," dedi Nicholas.

Leydi Sarah, fildişi sabahlığının altındaki geceliğiyle ve suçlayıcı yüz ifadesiyle içeri girdi.

"Demek böyle olacak. Daha birkaç gündür evliyiz ve kocamı yatağa sürüklemek için sarayın içinde onu arıyorum."

Henry, sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi Sarah'nın yanına gitti. "Beni yatağa sürüklemek, asla yapmak zorunda kalmayacağın bir şey, sevgilim. Hatta beni istediğin zaman oraya bağlayabilirsin; memnuniyetle karşılık veririm."

Karısı utançla kızarırken dudağına bir öpücük kondurdu.

Sarah geriye çekildi. "Öyleyse neden benimle birlikte yatakta değil de buradasın?"

"Acil bir durum vardı."

"Ne gibi bir durum?"

"Buna inanmayacaksın."

"Dene bakalım."

"Logan ve Ellie düzüşüyor."

Sarah otomatikman bana baktı ve yanaklarındaki kırmızılık biraz daha koyulaştı. "Bunu söylemenin daha nazik bir yolu olduğuna eminim, Henry."

Henry başını salladı. "Haklısın, özür dilerim. Bir kez daha denememe izin ver: Logan ve Ellie, doyumsuz azgın tavşanlar gibi sevişiyor."

Sarah kafasını salladı. "Umutsuz vakasın."

Prens genişçe sırıttı. "Çekiciliğimin bir parçası."

"Seninle ne yapacağım ben?"

Henry onu bir kez daha öptü. "Beni yatağa götüreceksin." Sonra abisine baktı. "Sen halleder misin?"

"Evet. İyi geceler, Henry, Sarah."

Ve yeni evliler odadan çıktı. Prens Nicholas'la beni yalnız bıraktılar. Prens, tam olarak çözemediğim bir ifadeyle masanın arkasından bana bakıyordu. Saygı duyduğum ve hayran olduğum bu adam. Bana akıl hocalığı yapan ve kan bağı olan kişilerden çok daha fazla abilik yapan adam.

"Prens Nicholas..."

"Ben aptal değilim, Logan."

Ona en başında söylemeliydim. Söyleyecek vakit yaratmalıydım. Ellie'ye elimi sürmeden önce...

"Hayır, değilsiniz."

"Ellie ile aranızda bir... Çekim olduğundan şüphelenmiştim... Muhtemelen senden bile önce."

"Evet. Fark ettim ki..." diye başladım.

"Sen onun için umduğum her şeysin. Bulması için dua ettiğim her şeysin."

Beynim durdu. Ve sesimde şaşkınlık belirdi. "Geçekten mi?"

"Elbette." Sıcak gözlerle gülümseyerek başını salladı. "Sen iyi bir adamsın –kendini işine adamış, çalışkan, sadık. Onun mutluluğunu her şeyin üstünde tutacağını, onu güvende hissettireceğini biliyorum. Olivia da aynı şeye inanıyor."

Bu sanki hayır dualarını almak gibiydi. Hem de en iyisinden.

Ama sonra Nicholas'ın yüzü ciddileşti.

"Ama... Logan..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum, çünkü zaten biliyordum.

"Söylemenize gerek yok. Anlıyorum. Sabah, ilk iş, Winston ile konuşacağım."

Yirminci Bölüm

Ellie

"Seni, kendini beğenmiş, kibirli orospu çocuğu!" Nicholas ve Olivia'nın özel yemek odasına dalarken bağırıyordum –Savaş alanındaki Fransız Jeanne d'Arc gibi. Logan'ın, güvenlik şefi Winston ile görüşmesinin ardından, onunla konuştuktan hemen sonra buraya gelmiştim. Rozetini ya da koyu renk seksi kıyafetlerini veya korumalığı bırakan korumaların teslim etmesi gereken her ne varsa onu teslim ettikten hemen sonra.

Nicholas'ı severdim, harika bir adamdı ki bu, son alçakça davranışını daha da üzücü hale getiriyordu.

"Ellie!" Ablam ayağa kalktı.

"Logan'ı işten kovdu," dedim ona. Sonra hâlâ oturmakta olan kocasına suçlayarak baktım. "Bunu ona nasıl yaparsın? Bu iş onun hayatı; onun için her şey demek."

"Her şey değil." Nicholas'ın yeşil gözleri sakindi. Peçetesini masaya fırlattı. "Bilmeniz için söylüyorum, onu kovmadım. Kendisi istifa etti."

"Ama istifa etmeseydi, onu kovacaktın."

"Evet, kovardım."

Ablam yavaşça kocasına döndü. "Nicholas?"

"Bir cerrahtan karısını ameliyat etmesini nasıl isteyemezsem, Logan'ın da seni ya da Ellie'yi korumasına izin veremezdim. Görev ve aşk arasında seçim yapmak zorundaydım: bunun nasıl biteceğini biliyorum."

"Bu hiç mantıklı değil. Logan aynı zamanda hem korumalık yapıp hem de benimle birlikte olabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu eniştem. "Peki, bu tam olarak nasıl olacak? Henry ve Sarah'nın düğün şenliklerini başlatacak olan baloya Logan'ın seninle gelmesini istermisin? Birlikte yani?"

Bunu hayal etmiştim: James Bond'unki gibi mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyen Logan'ın koluna girmek, onunla dans etmek, onunla eğlenmek.

"Evet... Tabii. Bunu isterim."

Nicholas başını salladı. "Peki, partinin tadını nasıl çıkaracak? Sana eşlik edip, aynı zamanda da kapıyı mı gözleyecek?"

Ayağımı yere vurdum; gitgide sinirleniyordum, çünkü Nicholas'ın nereye varmak istediğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum.

"O zaman görevde olması gerekmiyor."

"Tamam, o zaman görevde olduğu zamanlarda neler olacağını hayal edelim. Gözünde canlandır: Hep birlikte bir etkinlikteyiz; insanlarla tokalaşıyoruz, çiçekleri kabul ediyoruz. Sonra birdenbire silahlar patlıyor. Logan ne yapar? İlk önce kimi korur?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Düşünme, sadece cevap ver. Kimi korur?"

Aklıma gelen ilk cevabı –tek cevabı– verdim. "Beni. Logan önce beni korur."

Nicholas öne eğildi; yüzü biraz daha yumuşamıştı. "Elbette seni korur. Olması gerektiği gibi; daha azını da bekleyemem." Gözleri ablama kaydı. "Fakat gerçek şu ki, Olivia'yı ve çocuklarımızı düşünmek zorundayım. Ve onu korumaya atanan adamlar için ilk önce o gelmeli, öncelikli olmalı. Logan'ı çok severim; her zaman de sevdim. Ona güveniyorum ve kendimi seve seve ona emanet ederim. İkinizin birlikte olmasından mutluyum, Ellie. Ama sana olan duyguları karar verme yeteneğine gölge düşürdü ve artık görevlerini yerine getirebilmesi mümkün değil. Bu kadar basit."

İçime bir ağırlık çöktü. Ezici bir suçluluk duygusu.

"Bu adil değil."

"Hayat çoğunlukla adil değildir," dedi Nicholas nazikçe. "Logan'ın yapması gereken bir seçim vardı. Ne yaptığını biliyordu. Ya sana ya da işine sahip olabileceğini biliyordu –ikinize birden değil. Ve o seni seçti."

Logan

"Yine de berbat bir şey olduğunu düşünüyorum."

Evimin yarı bitmiş oturma odasındaki yatağın üzerine yan yatmış, Ellie'nin hayattaki adaletsizliklerle ilgili söylenmesini dinliyor ve bu sabah monte ettiğim askılara sarı perdeler asmasını izliyordum.

Benim gömleklerimden birini giyiyordu ve altında hiçbir şey yoktu. Gömlek ona uzun geliyordu ama bir şeyi

düzeltmek için yukarı uzandığında, nefis poposu hafifçe kendini gösterdi.

Çok güzel bir kıçı vardı. Onu oradan öpmek, yalamak ve onu oradan becerirken çıkardığı tiz sesli iniltileri duymak istiyordum. Penisim sertleşip hazır ola geçti ve hayalarım zonkladı.

Şu lanet olası perdeleri bir an önce asması gerekiyordu.

"Elden bir şey gelmez, Ellie. Bu işe başvurduğumda neler olacağını biliyordum ve o gece odana geldiğimde her şeyin farkındaydım."

Ellie omzunun üzerinden bana baktı. Sarı saçları güneş ışığında parıldıyordu; dönerken gömleği yukarı sıyrılarak yumuşak uyluklarını açığa çıkardı.

"New York'ta geçen tüm o yıllar boyunca uzak durmanın sebebi bu muydu? Benden hoşlandığını bilmene rağmen. İşinden vazgeçmek zorunda kalacağını biliyordun."

"Çok genç olduğun için senden uzak durdum. Ve benim gibi bir adamla takılıp kalmak istediğinden emin değildim."

Ellie kafasını salladı. "Aptal."

Sonra pencerelere bakmak için başını yana eğip geri adım attı... Ve bekleyen ellerime yakalandı.

İnce belini yakalayıp döndüm ve onu altıma aldım. Sonra onu gömleğimden kurtarmak için harekete geçtim ve emmeye doyamadığım güzel göğüslerini ortaya çıkardım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Ama ne yapacaksın, Logan?"

"Şu anda mı? Seni kendinden geçene kadar becereceğim."

Ellie'm bu fikri sevdi. Ve gülümsedi. "Peki, ya sonra?"

Düşünürken tavana baktım. "Sonra bu yatağı üst kata taşıyıp seninle yıldızların altında sevişeceğim."

Bu kıkırdamasına neden oldu. "Peki, ya yarın?"

Kalçamı, aralanmış bacaklarının arasına bastırdım ve sertliğimi yumuşak, güzel, ıslak sıcaklığına doğru kaydırdım.

"Aynı süreci tekrarlayacağım." Nefesim hızlandı, çünkü harika hissettiriyordu. "Ama farklı pozisyonlar deneyeceğiz. Seni kaldırıp döndürmek çok kolay; son derece yaratıcı olabilirim."

"Logan..." diye inledi Ellie; kalçasını yukarı kaldırarak içine girmem için sessizce yalvardı. Ona sahip olmam, onu kıvrandırmam ve inletmem için.

Elleri aramıza uzanarak belime yayıldı ve başparmaklarıyla kasıklarıma tutundu. "Bunu seviyorum. İçime doğru bastırmanı, ağırlığını vermeni, üzerimde hareket ettiğini hissetmeyi."

Bir tutku dalgası bedenimi sardı ve onu öptüm –derin ve hızlı bir şekilde. Dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdım, ama duramayacak kadar ileri gitmiştim.

"Sana doyamıyorum, Ellie... Asla, ama asla doyamayacağım..."

Ellie

Logan'ın ensemi öptüğünü hissederek uyandım.

Her zaman benden önce uyanıyordu. Ama bir gün, yakışıklı yüzünün tadını çıkarabilmek için gözlerimi ondan önce açmanın bir yolunu bulacaktım. Rüya görürken gülümsü-

yor muydu, yoksa görev başındayken olduğu gibi kaşlarını mı çatıyordu merak ediyordum. Bir gün öğrenecektim.

Nefesi boynumu gıdıkladı ve beni tekrar öptü; tenime değen dudakları sıcacıktı. Gözlerimi oturma odasında açtım; pencerenin dışındaki gün ışığıyla aydınlanmıştı, fakat güvenilir perdelerim sayesinde göz kamaştıracak kadar parlak değildi. Dün gece üst kata çıkmayı başaramamıştık –adamı tüketmiştim– birbirimizi tüketmiştik. Çarşaf çıplak vücudumun altında yumuşak ve sıcaktı, yatak mükemmel bir yastıktı.

Göğsüm o kadar doluydu ki sanki kalbim oraya sığmayıp yerinden çıkacak gibiydi.

Sırtüstü döndüm ve benimkilerle buluştuğu ilk andan beri hayran olduğum kahverengi gözlere baktım. Bana bakarken, Logan'ın gülümsemesi soldu ve alnı kırıştı. Yanağımı kavrayıp gözümün kenarından akan bir damla yaşı sildi.

"Ne oldu, Ellie, aşkım?"

Ağladığımın farkında bile değildim. Belki de beni seçmesinin tam olarak ne anlama geldiğini, bunun için nelerden vazgeçtiğini bildiğim içindi. Belki de taze kesilmiş kereste, sıcak taş ve... Ev gibi kokan bu evde olduğum içindi. Ya da belki de onun kollarında, onun öpücükleriyle uyandığım içindi –bu adam benim her şeyim olmuştu.

Onun için her şeyi yapardım. Bu kelimelerin anlamını daha önce bilmiyordum, ama artık anlıyordum. Babamın annem için neler hissettiğini; Liv'in kocası için neler hissettiğini biliyordum.

Logan'ı el üstünde tutmak istiyordum. Ona tapmak istiyordum. Kalbim, bedenim, ruhum; hepsi ona aitti.

Ona verebileceğim son şey kelimelerdi.

"Seni seviyorum, Logan." Yüreğim kabarıyordu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum..."

Logan'ın ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ellie, ben..."

Dışarıdan bir çarpışma sesi geldi. Biri kornaya bastı, birileri bağırıyor ve kavga ediyordu.

Logan küfrederek o tarafa doğru baktı. "Bu da neyin nesi..."

Yataktan kalkıp kot pantolonunu giydi ve üzerine bir şey giymeden kargaşaya doğru yürüdü. "Burada kal."

Onu dinlemedim. Gömleğini tekrar üzerime geçirip siyah bir tayt giydim ve sonra koridorda ona yetiştim. Perdesiz ön camdan bakarken bir sürü insan gördüm. Ayrıca arabalar ve minibüsler de vardı.

Gerçekten, *bu da neyin nesiydi.*

Logan ön kapıyı açtı ve yüzlerce flaş aynı anda patlamaya başladı; sanki makineli tüfekle ateş ediyormuş gibiydiler. Muhabirler, fotoğrafçılar... Hepsi Logan'ın ön bahçesindeydi.

Dışarıda bir durgunluk yaşandı ve kalabalığı bir deniz gibi ikiye yararak ilerleyen James, eve girip kapıyı arkasından kapattı. James, Logan'ın iyi bir arkadaşıydı ve Nicholas'ın özel koruma ekibinin eski bir üyesiydi. O ilk yaz Nicholas ve Olivia ile Wessco'ya geri dönmüştü ve artık sarayda kraliyet ailesini koruyordu.

"Günaydın, Lo." Başını salladı. "Bayan Ellie."

"Neler oluyor, James?" diye sordu Logan.

James özür dilercesine başını eğdi. "Siz." Bakışları ben ve Logan arasında gidip gelirken sarı saçları alnına döküldü. "Bebeklerin doğmasını ve düğün gününün

gelmesini beklerlerken, sayfalarını başka bir skandalla doldurmaya çalışıyorlar. Ve siz ikiniz de tam olarak aradıkları şeysiniz."

Logan belime sarıldı.

"Ayrıca," diye devam etti James, "arabayı getirdim. Kraliçe sizi görmek istiyor. Şimdi."

Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

Logan'la birlikte, dün geceden kalma buruşuk kıyafetlerimizle Kraliçe'nin özel misafir odasında bekliyorduk. Kraliçe Lenora, sinirli bir general gibi içeri girdi –tabii eğer askeri üniforma pembe etek ceket ve kepten oluşuyor olsaydı.

Logan eğildi ve ben de reverans yaptım.

Masasına birkaç gazete fırlattı. Hepsinin üzerinde benimle ilgili manşetler vardı –kraliyet ailesinin akrabası olan neşeli kız, karanlık bir aileden gelen kaba güvenlik görevlisiyle işi pişiriyor. *Harika.*

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Eleanor." Başını iki yana salladı. "Zavallı George. Genç belediye başkanı senin için çok şey vadediyordu. Bunun hakkında ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum."

Elimi kaldırdım. "Aslında bu sabah bana mesaj attı. Teşekkür ediyordu. Uzun zamandır üst kat hizmetçisine âşıkmış ve sonunda ona çıkma teklifi etme cesaretini bulmuş."

Kraliçe burnunu havaya kaldırdı. "Çok daha iyi yerlere gelebilirdin."

Logan'a dönerek tepeden baktı. "Ve sen... Onu korumak gibi bir görevin vardı..."

Öne çıkıp sözünü kestim. Bunun terbiyesizce ve uygunsuz olduğunu biliyordum ama umurumda bile değildi.

"Beni *korudu*. Onunla tanıştığım günden beri –bildiği her şekilde. Ailenize olan sadakatini sorgulamaya kalkmayın sakın."

"Ellie!" diye tısladı Logan sessizce. Çünkü şimdi bile beni korumaya çalışıyordu.

Kraliçe Lenora başını salladı. "Madam Eleanor, Leydi Eleanor, Düşes Eleanor olabilirdin... Ve sen bu fırsatı fırlatıp atmayı seçtin."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Benim adım Eleanor değil. Ellie. Ve Logan St. James *önemli* bir adam; eğer bunu göremiyorsanız, bu sizin kaybınız. Benim bir unvana ihtiyacım yok." Logan'a baktım. "Sadece ona ihtiyacım var."

Kraliçe dudak büktü. "Ah, yüce Tanrım."

Kraliçe arkasındaki tabloya, kocası Edward'ın tablosuna döndü ve sanki onu anlayan tek kişi oymuş gibi başını salladı.

Sonra bir nefesle dikkatini tekrar Logan'a verdi.

"Bizi yalnız bırak."

Logan bir saniyeliğine tereddüt etti –bana bakıp beni kontrol etti– ama ben başımla onayladım. Kraliçe'nin önünde eğildi ve sonra arkasından kapıyı kapatarak odadan ayrıldı.

Kraliçe Lenora yanıma yaklaştı. "Bir zamanlar senin yaşındaydım. Torunlarımın anlayamayacağından emin olsam da bu doğru. Gençsin, umut dolusun, güzelsin ve aptalsın. Aşkın her şeyi düzeltebileceğine inanıyorsun.

Herhangi bir hastalığı tedavi edebileceğine." Gözlerime bakarak kafasını salladı. "Ama yapamaz. Senin için farklı beklentilerim olsa da sen seçimini yaptın. Sana iyi dileklerimi sunuyorum, gerçekten –umarım sen ve koruman mutluluğu bulursunuz."

Kraliçe kaskatı bir halde masasının arkasına geçti.

"Ama Ellie, artık işlerin kolaylaşacağını ve bu durumun gerçekliğinden etkilenmeden, birlikte gün batımına doğru yola çıkacağınızı düşünüyorsan... Yanılmaya hazırlanmalısın."

Yirmi Birinci Bölüm

Logan

Kraliçe'nin ofisinin dışındaki antika sandalyede oturmuş Ellie'yi bekliyordum. Karşımda, masasında oturan Christopher vardı. Sağlam yapılı, iri bir adamdı. Bu düşünmeme sebep oldu.

"Hey Christopher, hiç dövüşlere katıldın mı? Boks yaptın mı? Ya da bu tür bir şey."

Christopher gözlüğünü düzeltti. "Eskrim yaptım."

Eskrim. Bu da işime yarardı.

Masasındaki telefon çaldı. "Evet? Evet, hemen." Bana baktı. "Winston seninle konuşmak istiyor."

Başparmağımla kapıyı gösterdim. "Ellie'ye burada işi bittikten sonra onunla odasında buluşacağımı söyle." Sonra masasının önünden geçerken, ekledim. "Konuşmalıyız; eğitim hakkında. Sen, Kraliçe'nin sekreterisin; her zaman onun yanındasın, onun son savunma hattısın. Kendini nasıl koruyacağını bilmek senin için iyi olur. Sana birkaç şey gösterebilirim."

Christopher bir süre düşündü... Ve sonra başıyla onayladı.

Winston'ın ofisine gittiğimde, onu ve çocuklardan birkaçını düğünün güvenlik detaylarını incelerken buldum. Artık bu bilgilere ortak olmadığım için, kapıdan girdiğim anda sustular.

"Benimle konuşmak mı istedin?"

Winston'ın donuk gözleri ve duygusuz ifadesi bana döndü. "Seni bilgilendirmek istedim; evine güvenlik yerleştirdim ve Bayan Hammond ile birlikte kullanmanız için bir araçla şoför ayarladım."

Bir anlığına onu yanlış duyduğumu sandım. "Neden?"

"Kısa vadede, korumalar basını uzak tutacaklar. Uzun vadede ise seni ve Bayan Hammond'ı koruyacaklar. Arabayı ve şoförü de."

"Evimin çevresinde güvenlik falan istemiyorum."

"Senin ne istediğinle ilgilenmiyorum, St. James. Protokol böyle, bunu biliyorsun."

Neredeyse gülecektim. Çünkü bu protokol aristokratlar içindi, benim için değil.

"Basınla ben ilgilenirim. Ayrıca Ellie'yi de gayet iyi koruyabilirim."

Winston ile ilgili en ürkütücü şey, sesinde neredeyse hiç ton olmamasıydı. Duygusuzdu. Ne üzülür ne de sinirlenirdi; tartışmazdı. Terminatör gibiydi; ne söylerseniz söyleyin, kendi işini yapmaya devam ederdi.

"Hayır, yapamazsın. Sorun da bu."

Yeni çocuklardan biri –hantal, boşboğaz bir pislik–

odanın karşısındaki kanepeden konuştu. "Koruma işini bize bırak, St. James. Sen sadece küçük altın biletini mutlu etmeye odaklan."

Gözlerimi kısarak öne doğru iki adım attım ve Winston'ın da benimle birlikte yürüyerek pozisyon aldığını gördüm, ne olur ne olmaz diye.

"Anlamadım?"

Aptal herif omuz silkti. "Prens Henry ve Leydi Sarah'nın düğününde smokin giyip şampanya içmeyeceğini mi söylüyorsun? Demek istediğim; aferin sana, dostum –üst sınıfa yükselme şansını yakaladığımız an değerlendirmeliyiz. Ve sana büyük ikramiye vurdu. Fırsatın varken tadını çıkar."

İlk içgüdüm, ağzının ortasına bir yumruk atmaktı. Ama yüzüne baktım ve gerçekten samimi olduğunu gördüm. Tebrik ediyordu. Bir pislik olmaya çalışmıyordu... Ve her nasılsa bu, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ellie'nin kapısı açıktı. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Açık balkon kapısının önünde durmuş, yağan yağmuru izliyordu. Gökyüzü kızgın bir griydi ve serin rüzgâr perdeleri havalandırıyor, Ellie'nin saçının bal rengi buklelerini dalgalandırıyordu.

Alışılmadık bir şekilde sakin görünüyordu. Dalgındı. Ne düşündüğünü merak ettim.

Arkasına geçtim ve beline sarılıp onu göğsüme doğru çektim. Şakağına öpücük kondurdum ve tenindeki yağmur kokusunu içime çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Fırtınayı izliyorum. Güzel değil mi, Logan?"

Yüzünü görebilmek için başımı yana doğru eğdim. "Nefes kesici."

Ellie hoş bir şekilde gülümsedi.

"İyi misin? Kraliçe ile konuştuktan sonra?"

Ellie gözlerini bir kez daha gökyüzüne çevirdi. "İyiyim. Ama sanırım Nicholas'ın ona savaş baltası demesinin bir nedeni varmış, ha?"

"Evet," diyerek güldüm. "Hak edilmiş bir lakap."

Boynunu, kulağını öptüm. Söylemem gereken şeyler, konuşmamız gereken şeyler vardı; ama şu an sadece onu istiyordum. Ona sarılmak, onu hissetmek istiyordum.

"Senin için deli oluyorum, Ellie. Sana aşığım. Seni çok istiyorum."

Kollarımın arasında dönerek boynuma sarıldı. Güzel mavi gözleri, içimde akan aynı arzuyla parlıyordu.

"Bana sahipsin, Logan. Buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Seninim."

Onu yavaş yavaş, derin derin öptüm. Ve durmadım; onu yatağa götürüp yatırırken ve kazağıyla taytını üzerinden çıkarırken dudaklarım onu asla terk etmedi.

Ellie, gömleğimi başımın üstünden çıkarmamı izledi. Pantolonumu çözüp yere doğru indirirken, bakışları ellerimi takip etti. Gözlerinin içine bakarak, çırılçıplak bir halde üzerine uzandım.

Dışarıdaki rüzgâr ve yağmurun eşliğinde, Ellie ve ben kendi cennetimizi, kendi sığınağımızı oluşturduk. Derinlerine kaydığımda adımı inledi ve bana sıkıca tutundu.

Yavaşça içini okşarken, kulağına şefkatli kelimeler ve kutsal yeminler fısıldarken ona sıkıca sarıldım.

Bu gerçek ve saftı; sadece bedenlerimiz değil, ruhumuz da iç içe geçiyormuş gibi hissettiriyordu.

Ellie bu sabah beni sevdiğini söylediğinde, bu sözleri bana söyleyen ilk tek kişi olmuştu. Ve bu benim için öyle değerliydi ki, *o* benim için öyle değerliydi ki bunun derinliğiyle titredim.

Aynı anda gelerek birlikte hazza ulaştık. Enfes hissettiriyordu, aşk gibi hissettiriyordu. Ellie ile sahip olduğumuz şey, şu anda yaptığımız şey, tüm hayatım boyunca istediğim bir şeydi –asil ve kalıcı bir şey. Saf, iyi ve gerçek.

Ellie

Önümüzdeki birkaç gün çılgıncaydı, zordu. Basına ve bir taraflarından uydurdukları saçma sapan haberlere alıştığımı sanıyordum. Ama bu başka seviyede bir çılgınlıktı. Logan'ın evinin dışında, kaldırımda kamp kurmuşlardı ve birimizin ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Bir zamanlar Logan'ın özel tapınağı olan yer, bir sirke; bir ucube gösterisine dönmüştü.

Bizi her yerde takip ediyorlardı. Bitpazarına gittiğimiz bir gün paparazziler göğüslerim hakkında iğrenç bir yorum yaptığında, Logan neredeyse kavgaya giriyordu. Bizi takip eden korumalardan biri araya girerek adamın çenesinin kırılmasını engellemişti.

Logan kendini evi bitirmeye adadı ve her şey çok güzel gidiyordu. Bir keresinde, kariyeri için inşaat ya da tadilat

alanını seçmesi gerektiğini söyledim. Ama cevap vermedi. Sanırım işinden ayrıldığı için problemler yaşıyordu ve bu düşündüğünden çok daha zor olmuştu. Ne zaman dışarı çıksak gergin ve sessizdi –önceden de Bay Geveze olduğunu söylenemezdi. Ama akşamları, kaldığımız sarayda, sevişirken onu hissediyordum. Bana tanıdığım gözlerle bakıyor, gülümsüyor, fısıldıyor ve beni sevdiğim adam gibi öpüyordu.

Sadece ikimiz olduğumuzda mükemmeldik. Mutluyduk. Ve o anlarda, bu işkence dolu günleri atlatmayı başarabilirsek geleceğimizin nasıl olacağını bir an için görüyordum.

Bir hafta sonra, Henry ve Sarah'nın kutlama balosunun olduğu gün geldi çattı. Şaşırtıcı bir şekilde, gizli bahçe düğünü hakkında tek bir haber bile çıkmadı ve buna memnundum. O gün sadece onlara aitti. Bunu dünyayla paylaşmak zorunda değillerdi.

Balo, Logan ve benim birlikte görüneceğimiz ilk resmi davet olacaktı. Onun kolunda ortaya çıkmak için sabırsızlanıyordum. Elbisemi gördüğünde yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum –göğüslerimi ve popomu vurgulayan, güneşte parlayan deniz camı renginde, uzun, daracık bir elbiseydi. Kenara çekil @Elliesweettits –Twitter beni bu elbisenin içinde gördükten sonra, @Elliesexyarse dünya çapında bir numara olacaktı. Aslında umurumda falan değildi; birinci sırada olmak istediğim tek yer, Logan St. James'in yaramaz fantezileriydi.

Günümü Livvy ve Sarah ile birlikte güzelleşerek geçirdim; sarayda yaşamanın avantajlarından biriydi. Saçlarımız yıkandı ve kurutuldu, tırnaklarımız törpülendi ve boyandı, ağdamız yapıldı. Ve sonra, saat tam yedide, fotoğraf çekimi için sarayın görkemli merdivenlerinde buluştuk.

Sarah askısız, kırmızı bir elbise giyiyordu; saçları bukleler halinde toplanmıştı. Resmi smokini içinde çarpıcı derecede yakışıklı görünen Henry, gözlerini ondan alamıyordu.

Olivia tek omuzlu, zümrüt yeşili, şifon elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Elbisesini krem rengi düz ayakkabılarla tamamlamıştı. Nicholas bunda ısrar etmişti, çünkü karısının ayaklarının acımasını istemiyordu.

Saray, kraliyet ailesinin fotoğraflarını çekmek için ünlü fotoğrafçı Jillian Sabal'ı görevlendirmişti. Logan geç kalmıştı; bu yüzden onu aramayı denedim, ama çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Ona mesajlar attım, ama cevap vermedi. Merdivenlerde onsuz fotoğraflarımız çekilirken endişem gitgide arttı. Hayal kırıklığım eziciydi. Grup fotoğraflarına dâhil olamamış olsa da birlikte bir ya da iki fotoğraf çektirebileceğimizi düşünmüştüm.

Neredesin Logan?

Sonra sıra misafirleri karşılamaya geldi ve balo onsuz başlıyordu.

Midemde korkunç bir his vardı Çünkü son zamanlarda aşırı gergin, sinirli ve mutsuzdu. Başına bir şey gelmiş olabileceğine dair hafif bir endişeye kapıldım, ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum.

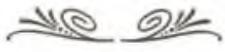
Ona tekrar mesaj attım. Beş kez daha aradım. Umut-

suz görünmek konusunda endişelenmiyordum, çünkü karşımdaki Logan'dı. Biz oyun oynamazdık. En azından, ben oynadığımızı düşünmüyordum.

Her an gelmesini umarak balo salonunun girişine baktım, çünkü umutlu biriydim.

Ve bir saatlik dansın ardından, beyaz eldivenli garsonlar akşam yemeği servisine başladığında, umudum parçalanmış ve hayal kırıklığım ısınmaya başlayarak öfkeye dönüşmüştü.

Çünkü Logan gelmiyordu.

Eve döndüğümüzde, artık elektrik olmasına rağmen içerisi ıssız, sessiz ve karanlık görünüyordu. Garajda güvenlik görevlilerine ait olan siyah bir SUV vardı ve tanımadığım iki adam arabanın içinde oturuyordu. James araç kapısını arkamdan kapatırken ona selam verdiler. James evin kapısına kadar eşlik etmek için harekete geçtiğinde onu durdurdum, çünkü birazdan olacaklar için bir seyirci istemiyordum.

Logan'ı karanlık mutfakta, iki gün önce bitpazarında bulduğumuz masada otururken buldum. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve papyonu boynundan sarkıyordu.

Ne hissettiğimi bilmiyordum, çünkü her şeyi aynı anda hissediyormuş gibiydim. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa kahramanım kaybolmuş gibi görünüyordu, koruyucu meleğimin kanatları kırılmıştı. Onu iyileştirmek, beni kurtardığı gibi kurtarmak istedim. Kendisini tekrar buluncaya kadar onu sevmek istedim.

Ama farklı duygular da vardı içimde –incinme, aşağılanma ve öfke.

"Neler oluyor, Logan?"

Bana bakmadı, önünde duran yarı dolu içki şişesine sertçe bakmaya devam etti.

"Ben bir aptalım. Bir aptal gibi *görünüyorum*."

Logan'a yaklaştım, etrafında uçuşan viski kokusunu alabilecek kadar yakındım. "Bu doğru değil. Bu asla doğru olamaz."

Parmağını kaldırarak beni düzeltti. "Bu akşam seninle birlikte o baloya katılsaydım kendimi bir aptal gibi hissederdim."

"Neden?"

Eliyle kapıyı gösterdi. "Gazeteler yazıyor; şımarık bir asil olmak için prensesin kız kardeşini beceren East Amboylu korumayım. Kendimi ya da seni korumaktan aciz olduğum için evimin etrafında korumalar var."

"Ne söyledikleri umurumda bile değil ve sen de umursamamalısın. Yalan söylüyorlar. Nicholas, Olivia ve Henry hakkında her zaman yalan söylüyorlar. Benim hakkımda da yalan söylediler –bunu biliyorsun."

Logan kafasını salladı. "Hakkında yalan söyledikleri kişi olmak farklı hissettiriyor. Tek istediğim, benden daha büyük bir şeyin parçası olmaktı ve şimdi hiçbir şeyin parçası değilim."

İrkilmemeye çalıştım. Çünkü benim bir parçam olduğunu, *bizim* bir parçamız olduğunu görmüyordu.

"Bununla ilgili bir sorunun olmadığını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Ne dediğimi biliyorum!"

"O gece odama geldiğinde neye bulaştığını bildiğini söyledin."

Sesimin tonundan nefret ettim –mızmızlanan bir çocuk gibiydi.

"Sadece bununla ilgili değil. Aynı zamanda seninle de ilgili. Kraliçe haklıydı, Ellie."

"Hangi konuda haklıydı?"

"Teptiğin fırsatlar hakkında."

"Teptiğim mi?"

"Kaleler ve at arabaları; ablanın sahip olduğu peri masalı... Sana bunları asla veremeyeceğim; çok daha azına razı oluyorsun. Bunu şimdi anlaman çok önemli; beş yıl sonra bunun için benden nefret etmeye başladığında her şey için çok geç olacak."

Duvara baktım, çünkü yüzüne bakarsam ağlardım. Ve güçlü olmak istiyordum. Kızgın. Öfkelenmek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım, ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

"*Siktir git*, Logan. Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun? Benim için önemli olan şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sadece her açıdan bakmaya çalışıyorum. Hazırlıklı ol. Senin için daha kolay olur. Kraliyet ailesine bağlı olmak iyi bir şeydir; kimse seni hor görmez."

"İkimiz için de iyi bir şey olabilir."

Logan'ın yüzü gerildi, o çok sevdiğim duygulu gözleri öfkeyle doldu.

"Ben kendi yolumu çizerim. Kendime ve etrafımdaki herkese sahip çıkarım; her zaman da çıktım. İnsanların beni bir servet avcısı gibi, seni kullanan bir şerefsiz gibi

göreceklerini düşünmek beni hasta ediyor. Birilerini öldürmek istememe neden oluyor; buna dayanamıyorum."

Sesindeki sertlik beni şok etti. Logan benimle sadece nazik ve dikkatli bir ses tonuyla konuşurdu. Onun böylesine nefretle konuştuğunu duymak... Can yakıcıydı.

"Bu akşam gelecek miydin? Ya da arayacak mıydın? Yoksa tek bir kelime bile etmeden beni ortada bırakmayı mı planlıyordun?"

Sorumun ardından dayanılmaz bir sessizlik geldi. Ve bu her şeyi yanıtlıyordu.

"Bu alçakça bir hareket, Logan."

Masanın üzerindeki şişeye baktı. "Üzgünüm. Gelmek istemiştim ve sonra hazırlanırken aynada kendime baktım... Ve yapamadım." Derin bir soluk verdi. "Hayatımın neye benzediğini, bundan sonra ne yapacağımı anlamak için zamana ihtiyacım var."

"Bunu birlikte çözebiliriz," diye denedim.

Ama hiçbir şey söylemedi. Göğsüm sıkışıyordu.

Çünkü *zamana* ihtiyacı vardı. Ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

"Sen... Benden ayrılıyor musun?"

Hafif bir duraksama yaşadı, ve bu yarım saniye içinde kederim o kadar büyüdü ki nefes alamadım. Sanki boğuluyormuş gibiydim.

Sonra Logan bana bir can simidi attı.

"Hayır, Ellie." Sandalyeden kalktı, hafifçe sendeleyerek bana yaklaştı. "Hayır, ayrılmıyorum. Ben sadece..."

Babamla geçirdiğim yıllar boyunca istenmemenin nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum. Reddedilmenin yankısı kemiklerime işleyerek kanımı dondurdu. Sana

bakmak ya da seninle konuşmak zorunda kalmamayı dileyen birini sevmenin nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordum.

Aynen böyle hissettiriyordu.

"Tamam, Batman –Yarasa Mağarası'nda kendi başına kalıp kara kara düşünebilirsin. Ben gidiyorum."

"Bu değil..."

Ama ben çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştım.

Kapıyı açtığımda, tam arkamdaydı. Eliyle iterek kapıyı tekrar kapattı.

"Düşündüğün gibi değil." Diğer elini omzumda, sıcak ve sert göğsünü sırtımda, sesini kulağımda hissettim. "Sen bir erkeğin isteyebileceği her şeysin, Ellie –*benim* istediğim her şeysin. Bu benimle ilgili. Ben sadece... Bir şeyleri kendi kafamda çözmeliyim."

Sertçe başımı salladım. "Evet, bunu zaten söylemiştin. İşin bittiği zaman bana haber verirsin."

Kapıyı bir kez daha çektim ama kıpırdamadı. Çünkü Logan çok güçlüydü ve bu da beni kızdırıyordu.

"Ellie, ben..."

"Çıkmama izin ver! İstediğim zaman gidebilmeliyim." Sesim gitgide yükseliyordu. "Sırf yapabilecek olduğun için beni burada tutamazsın!"

Kapıyı açmayı bir kez daha denediğimde elini çekmişti. Kapı açıldı ve verandaya fırlayarak merdivenlerden aşağı indim.

"Bekle." Logan'ın eli kolumu tuttu; sert değildi, ama ısrarcıydı.

Ve sonra, arabanın yanında duran James'in güçlü sesi geldi.

"Bırak onu."

Logan'ın başı havaya kalktı ve gözleri buz kesti. "Ne dedin sen?"

James yanımıza yaklaştı. "Bırak onu, dedim, Logan. Şimdi."

Logan bırakmadı. Kendimi birdenbire, birbirinin boğazını parçalamak için can atan iki kızgın aslan arasında kalmış ceylan gibi hissettim.

"Sen ciddi misin, dostum? Gerçekten de ona zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?"

James'in ses tonu sakin ama ikna ediciydi; tartışmaya yer bırakmıyordu. "Şişenin dibine vurmuşsun ve üzgünsün. Ve onun kolunu tutuyorsun. Eğer başka biri olsaydın, şu anda ayağım boğazında yerde olurdun. Seni tanıyorum, Lo... Ona asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ama sana bir kez daha söylüyorum, geri çekilmen gerek; sakinleş ve *onu rahat bırak.*"

Logan uzun bir süre dostuna, silah arkadaşına baktı. Sonra kafasını iki yana sallayarak, tek kelime etmeden ve bana bir kez bile bakmadan kolumu bıraktı, arkasını dönüp eve girdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Logan

Başımda kahrolası bir zonklama, bir *gürültü* vardı; bir kurşun gibi kafatasımın içinde yankılanıyordu. Yüzüme ılık bir güneş ışığı vurdu ve nihayet gözlerimi araladığımda, gözyuvarlarımdan içeri girip beynimi yakan bir lazer ışını gibi hissettirdi.

Yerdeydim. Sabah güneşi, lavabonun üzerindeki pencereden beni bulmuştu. Ellie'nin kahrolası mutfak perdelerini asmalıydım.

Dün gece Ellie gittikten sonra kendimi içkiye vurmuştum... Mutfakta. Belli ki burada uyuyakalmıştım. Ellie ile yaptığım tartışmayı, James ile neredeyse yumruk yumruğa gelişimi ve yaptığım ya da yapmadığım şeyler yüzünden Ellie'nin nasıl gittiğini hatırlayarak yüzümü ovuşturdum.

Tanrım, nasıl bu kadar çabuk böyle bir pisliğe dönüşebilmiştim? Bu sihir gibiydi.

Gürültü tekrar geldi... Sanki birisi kapıyı çalıyormuş gibiydi... Ve bu sesin kafamın içinden gelmediğini fark ettim, ön kapıdan geliyordu.

Beni görmeye kim gelirdi ki? Şimdi, sabahın –telefonumu kontrol ettim– altısında? Zorlukla ayağa kalkıp ön kapıya doğru uzun ve acı dolu bir yürüyüş yaptım.

Neden bu kadar büyük bir ev almıştım ki? Doğru, çünkü ben bir aptaldım. Kesinlikle.

Kapıyı açtım ve hayal görüp görmediğimi merak ettim. Ya da hâlâ sarhoş olup olmadığımı.

Çünkü verandamda bir prens vardı.

"Günaydın, Logan," dedi Nicholas.

Yapmam gerektiği gibi önünde eğilmeyi düşündüm; ama hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Ya yere devrilirdim ya da üzerine kusardım.

"Günaydın, Majesteleri." Nicholas'ın arkasına baktım ve James'in arabanın yanında durduğunu gördüm. Neşeyle el salladı. Çenemi kaldırarak karşılık verdim; dün geceki eşekliğim yüzünden aramızda sorun olmamasına minnettardım.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum.

"Çay getirdim." Bana karton bir bardak uzattı. "James, güçlü bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündü."

James haklıydı.

"Teşekkür ederim." Kapağın kenarına dokundum. "Ellie hakkında konuşmaya geldiyseniz..."

"Aslında, hayır. Ama... Senin yerinde olsaydım Olivia'dan uzak dururdum. New York'tan beyzbol sopasını getirdi ve gitgide büyüyen karnı sopa sallama yeteneğini hiç de etkilemişe benzemiyor."

"Uyarı için teşekkürler."

Prens önce verandanın çatısına, sonra da omzumun üzerinden evin içine doğru baktı. "Evin ne durumda olduğunu görmek istedim."

"Evin mi?"

Nicholas başını salladı. "Evet. Ellie evin içindeki tüm işlerle senin uğraştığını söyledi."

"Evet."

"Gelip yardım edebileceğimi düşündüm."

Hayır, daha çok erkendi! Beynim hiçbir şeyi algılamıyordu.

"Yardım etmek mi?"

Nicholas hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Daha önce de evler inşa ettim, Logan. Üç ayrı kıtada. Tamamen beceriksiz değilim."

Kafamı iki yana salladı. "Hayır, biliyorum... Ben sadece..."

"Duvar örmek iki kişilik bir iştir. Tabii eğer diğer çocuklardan biri yardıma gelecekse..."

"Hayır." Kafamdaki sisi dağıtmaya çalışarak başımı salladım. "Hayır... Tommy'nin annesi hâlâ odasından çıkmasına izin vermiyor. Diğer herkes çalışıyor. Yani kendi başımayım."

Ardından Nicholas, tartışmaya yer bırakmayan ses tonuyla, "Hayır, bugün değilsin," dedi.

Prens'e evi gezdirdikten sonra işe koyulduk. Alçıpan takmak ve dolgu yapmak pek de hafif bir iş sayılmazdı; sıcak bir gün olduğu için, dün geceden kalan zehri öğlene kadar terleyerek çoktan atmıştım. Birkaç blok ötedeki marketten sandviç sipariş ettik ve susuzluğumu giderip duş aldıktan sonra, artık birinin üstüne işediği bir çöp yığını gibi hissetmiyordum.

Bir filmde geçen bir söz vardı –hangisi olduğunu unutmuşum– zorlu bir iş gününe son vermenin en güzel yolu bir şişe biraydı. Bu repliği kim yazdıysa işini kesinlikle biliyordu. Çünkü daha sonra, Nicholas ile birlikte elimizdeki soğuk biralarla arka bahçede oturup güneşin batışını seyrettik. Güneş, koyu pembe ve açık turuncu renklerde parlıyordu –sanki Tanrı bir kibrit çakıp gökyüzünü ateşe vermişti. Ellie'yi düşündüm... Her gece kollarımın arasına oturup gün batımını benimle beraber izlemesini nasıl istediğimi düşündüm.

"Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim," dedi Nicholas, gökyüzüne bakarak. "Tahttan feragat ettikten sonra eve ilk defa geri döndüğümde ve ilk etkinliğe katıldığımda... Rahatsız ediciydi."

Dirseklerini dizlerine yaslayarak elindeki şişeye baktı. "Bana olan bakışlar değişmişti. Bunu hissedebiliyordum. Sanırım önceden gördüğüm saygıyı, sahip olduğum gücü tam olarak anlamamıştım; o ana kadar. Bir şeyler eksikti. Sakatlanmış gibi hissettim."

Başımı salladım, çünkü tam olarak buydu –*eksik*.

Ait olduğum aileye rağmen, hiçbir zaman hor görüldüğümü hissetmemiştim. Çok çalışıyordum, işimde çok iyiydim ve benim için önemli olan tek şey de buydu. İnsanların, hak etmediğim bir şeye –*birine*– sahip olmaya çalıştığımı düşünmeleri fikri... Hoş değildi. Bozulmuş bir yemek gibi mideme oturmuştu.

"Ne kadar sürdüğünü biliyor musun?" diye sordu Nicholas.

"Ne kadar?"

"Sadece beş dakika. Olivia'yı odanın karşısında gör-

mem sadece beş dakika sürdü. Sonra düşündüm ki *ona sahip olacağım.* Onu seveceğim ve onun tarafından sevileceğim... Sonsuza kadar. Bu müthiş ve zeki kadın tarafından. Sonra kendime sordum: *Hiçbir zaman umursamadığım ve hâlâ da umursamamaya devam ettiğim insanların düşünceleri neden umurumda olsun ki?*" Parmaklarını şaklattı. "Ve böylece, o tatsız duygu kaybolup gitti. Tekrar kendim gibi hissettim."

Biramdan bir yudum aldım. "Yani bu kadar kolay mı?"

Nicholas düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ona baktığın zaman, tüm dünya bir anlamda... Kaybolup gidiyor mu? Gördüğün tek şey o oluyor mu? Görmek *istediğin* tek şey?"

Aptalca gülümsedim. "Evet... Evet, aynen böyle."

"O zaman, evet. Bu kadar kolay."

Nicholas birasını yudumladı. "Nihayetinde... Ben hâlâ bir prensim ve sen de bir odanın içindeki herkesi çıplak ellerinle öldürebilirsin. Yani..." Şişesini benimkine vurdu, "Şerefe."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ellie

Dün gece Logan'ın evinden çıktıktan sonra partiye geri dönmedim. Bunu yapamazdım. Yüzüme bir gülümseme kondurup iyiymişim gibi davranabileceğimi hayal bile edemiyordum. Fakat üzgün olmama rağmen ağlamadım. Çünkü Logan ile aramızdakiler bitmiş gibi, yas tutmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Daha çok, bizi olduğumuz yerde tutan sarmaşıkların arasında bir yerde sıkışmış gibiydik.

Olivia odama geldi. Partiden erken ayrılmıştı, çünkü yorulmuştu ve düz ayakkabılara rağmen ayakları şişmişti. Ayak parmakları şişman sosisler gibi görünüyordu; Bosco'nun bütün olarak yuttuğu paketteki gibi. Babamız önümüzdeki hafta Wessco'ya geliyordu, dolayısıyla bebekler doğduğunda burada olacaktı ve Bosco'yu da yanında getiriyordu. Onları görmek, babamla konuşmak ve ona sarılmak güzel olacaktı. Onu özlemiştim. Bana, hayat zor olsa bile, onu daha iyi geçirebileceğimizi hatırlatıyordu.

Liv ile erkekler hakkında konuştuk. Ne kadar aptal ve inatçı olabilecekleri hakkında. Değişimin herkes için zor olduğunu söyledi; ama Logan ve Nicholas gibi liderler için özellikle zordu. Olivia çok mantıklı konuşuyordu; bana bilgece tavsiyelerde bulundu.

Sonra beyzbol sopasını verdi.

Onu seviyordum.

Ve şimdi odamdaydım; yatağa uzanmış sayvana bakıyordum. Telefonumda rastgele şarkılar çalıyordu. Howie Day'den *Collide* çıktı –bu şarkıyı her zaman çok sevmiştim. Bana, beni ve Logan'ı hatırlatıyordu; yaşamlarımızın yıllar boyunca nasıl iç içe geçtiğini. Çok fazla anı ve hatıra vardı. Birbirimizin etrafında dolaşmış, birbirimizi izlemiş, birbirimizden uzak durmuş ya da bu hislerle mücadele etmeye çalışmıştık... Ama her seferinde birbirimize geri çekilmiştik. Çarpışmıştık. Bağlanmıştık.

Benim için Logan St. James'ten başka hiç kimse olmayacaktı.

Dün gece işler kötü gitmiş olmasına rağmen, onun da aynı şekilde hissettiğine inanıyordum. Yüzümü okşayışını, sanki tek gördüğü şey benmişim gibi bana bakışını hatırlıyordum. Fısıldadığı sözleri hâlâ duyabiliyordum; çünkü bana değer veriyordu. Bunu biliyordum; gerçek olduğunu içimde hissediyordum.

Şarkının sözleri, Logan'ın şu anda neler hissediyor olabileceğini düşünmeme neden oldu. Bir şeyin parçası olmak istediğini, ama artık hiçbir şeyin parçası olmadığını söylemişti.

Logan tökezlemişti. Bu dünyadaki yerini kaybetmişti.

Onun gibi biri için bu korkunç olmalıydı. Ve onu sev-

diğim için, sabırlı ve destekleyici olmalıydım. Beni ektiği için ona çıkışmakta haklıydım –bu hiç hoş değildi– ama onu daha fazla dinlemeliydim. Yeni yerini bulmasına yardım etmeliydim.

Bir psikolog olmak istediğimi düşünürsek, empatim biraz işe yarayabilirdi.

Telefonumu alıp Logan'a mesaj yazdım:

Seni seviyorum.

Ama gönder tuşuna basmadan önce, birisi kapımı çaldı. Bir an için Olivia'nın beni kontrol etmeye gelmiş olabileceğini düşündüm. Sonra Logan'ın gelmiş olabileceğini düşünerek gülümsedim; ben ona ulaşmaya çalışırken o da beni bulmaya gelmişti. Bu çok romantik olmaz mıydı?

Yataktan çıkıp heyecanla kapıya koştum.

Ama kapıyı açtığımda heyecanım söndü ve gülümsememem soldu.

Çünkü gelen Logan değildi.

Bana adının Cain Gallagher olduğunu söyledi ve kızgın bir adam olduğu belliydi.

Bu, sesindeki hırıltıdan ve bana doğrulttuğu silahı tutan elinin gerginliğinden anlaşılıyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında, orta boylu, ince ama güçlü yapılı, küçük gözlü bir adamdı. Kontrollüydü, odaklanmıştı ve öfkeliydi.

Bana annesinin eskiden sarayda çalıştığını, kendisinin burada büyüdüğünü ve küçükken bahçıvan yardımcısı olarak çalıştığını söyledi. Sonra buradan taşınmış, bir

iş bulmuş ve evlenmişti; ama hayatı hiçbir zaman istediği gibi olmamıştı.

Hak ettiği gibi bir hayat yaşayamamıştı.

Annesi birkaç yıl önce vefat etmiş, o da Wessco'ya geri dönmüştü.

Ve işte o zaman işler kötüye gitmeye başlamıştı. Evini ve işini kaybetmişti, evliliği bozulmuştu; ama bunların hiçbiri onun yaptığı bir şey yüzünden olmamıştı. *Ona* yapılan şeyler yüzünden olmuştu.

Ve her nedense, çarpık zihnine göre... Her şey Nicholas Pembrook'un hatasıydı.

Çünkü Nicholas her şeye sahipti ve hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Bu yüzden Cain Gallagher işleri düzeltmeye karar vermişti.

Horny Goat'u ateşe veren kişi Cain'di. Ablama mektupları gönderen ve o iğrenç kutuyu bırakan kişi Cain'di. Ve karısıyla çocuklarını Nicholas'ın elinden alan kişi de Cain olacaktı. Bugün.

Tüm bunlar bana neden anlattığını bilmiyordum, ama sanırım beni öldürecekti; dolayısıyla önemli değildi. Tüm bunları yapanın, onları hezimete uğratanın o olduğunu birinin bilmesini istiyormuş gibiydi.

Cain Gallagher'ın deli olduğunu söylemek çok kolay olurdu ama deli olduğunu sanmıyordum. En azından, teknik anlamda değildi. Ne yaptığını biliyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Sadece umurunda değildi.

Çünkü çok, ama çok öfkeliydi.

Silahı biraz daha yaklaştırdı; metalin kokusunu alabiliyor ve soğuk çeliğin dokunuşunu neredeyse his-

sedebiliyordum. Çığlığım boğazımda düğümlenip kaldı –çünkü bu çok korkunçtu. Ellerimi havaya kaldırıp saklanmak, elinden kurtulup kaçmak istedim ama yapmadım. Çünkü çok korkuyordum. Eğer yanlış bir hareket yaparsam ya da mücadele edersem silahın patlamasından ödüm kopuyordu.

Bu yüzden ne çığlık attım ne mücadele ettim ne de elinden kurtulmaya çalıştım. Sandalyeye oturmamı söylediğinde, mümkün olduğunca ağır hareketlerle oturdum.

Zar zor nefes alıyordum.

Yatak odamın kapısı çaldı ve Cain'in elindeki silah titredi. Gözlerimi sıkıca kapatıp patlamayı bekledim. Ama o ses hiç gelmedi.

Bunun yerine, Logan'ın güzel sesini duydum.

"Ellie. Benim; aç kapıyı, konuşmamız gerek."

Cain arkama geçerek silahı kapıya doğrulttu.

Yo, hayır. Yo, hayır. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...*

"Git buradan, Logan."

"Ellie, lütfen. Ben bir ahmağım, biliyorum... Özür dilerim. İçeri girmeme izin ver."

Ona, anladığımı söylemek istedim. Onu çoktan affettiğimi ve onu sevdiğimi...

Ama bu sadece öldürülmesine neden olurdu.

Bu yüzden yalan söyledim.

"Hayır, haklıydın. Prensesin kız kardeşi ve East Amboylu bir korumanın bir araya gelebilmesi imkânsız; asla bir geleceğimiz olmazdı."

"Elle..."

"Fikrimi değiştirdim, Logan. Bir peri masalı yaşamak istiyorum. Olivia'nın sahip olduklarına sahip olmak isti-

yorum... Kalelere ve at arabalarına... Daha önce de dediğin gibi, sen bunları bana veremezsin. Seninle yetinmek istemiyorum. Beni asla mutlu edemezsin."

Yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordum. Acısını. Ve çok üzgündüm. Çok, ama çok üzgündüm.

Kapı kolu hareket etti. "Ellie..."

Panikleyerek avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Gelme! Seni görmek istemiyorum! Git buradan, Logan. Her şey bitti –sadece *git*!"

Lütfen git, diye yalvardım sessizce. *Lütfen git.*

Git ve harika bir hayat yaşa, Logan. Çok sev ve sevil. Bunu onun için diliyordum. Bunu onun için istiyordum –neşeyle, güzellikle ve kahkahayla dolu bir hayat.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Beni bırakıyordu. Ve buna memnundum. Omuzlarım çöktü ve ciğerlerim rahatlamayla boşaldı.

Ta ki Cain silahla şakağıma vurana kadar. "Ablanı ara."

Ve korku bir kez daha tüm kaslarımın gerilmesine neden oldu. Ona cevap vermeye hazırlanıyordum ki kapı gümbürdeyerek açıldı...

Logan

Bir düşünce zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Bir yemin, bir söz:

Bu adamı öldüreceğim.

Ona dokunduğu için. Onu korkuttuğu için. Ona bir silah doğrulttuğu için.

Bu odadan asla canlı çıkamayacaktı.

"Silahı ondan uzak tut!" diye hırladım, aramızdaki mesafeyi ölçerek –ona ulaşmamın ne kadar süreceğini hesaplayarak.

Ellie'nin gözleri dehşetle açılmıştı, yüzü bembeyazdı.

"Her ne düşünüyorsan," diye tısladı adam, "ne kadar hızlı olursan ol, inan bana kurşun daha hızlıdır. Sen bana elini bile sürmeden, kafasında bir delik açacaktır."

Silahı Ellie'nin şakağına yaklaştırıp tenine bastırarak sözlerini vurguladı. "Kapıyı kapat."

Dişlerimi sıkıp lanet olası kapıyı kapattım. Çünkü ona zamanında ulaşamazdım.

Henüz değil.

Ellie'yi kolundan tutup kaldırdı ve silahı kürek kemiklerinin arasına bastırıp onu önünde bir kalkan gibi tutarak geri çekildi.

Ellie ağlayarak başını salladı. "Neden gitmedin, Logan? Güvende olurdun."

"Seni asla bırakmayacağım," diye yemin ettim. "Asla."

"Ne kadar da tatlı," diye tısladı Cain. Şöminenin yanındaki koltuğa oturup kollarımı arkamda tutmamı söyledi. Bir plastik hışırtısı duydum ve sonra Ellie'ye, "Bağla onu. Sıkıca, yoksa ikinizi de vururum," dediğini duydum.

Ellie'nin ellerini bileklerimde hissettim... Beni bağlıyordu... *Kablo bağıyla*. Lanet olsun. Ne kadar adrenalin ve öfke dolu olsam da esnetmesi ve koparması neredeyse imkânsızdı.

Ellie'yi ayağa kaldırdı ve telefonun durduğu masaya doğru itti. Şimdi ikisi de tam karşımdaydı ve bu daha

iyiydi. Onları görebilirsem, fırsatını bulduğumda hareke-te geçmem daha kolay olurdu.

"Ablanın odasının etrafında çok fazla koruma var. Ara onu, buraya gelmesini söyle. Şimdi."

"Peki, sonra ne yapacaksın?" diye sordum, dikkatini üzerime çekmeye çalışarak. "Buradan Düşes ile birlikte çıkıp gitmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

"İzin verseler iyi olur. Yoksa karnına iki el ateş ede-rim. Onu öldürmeyebilir, ama taşıdığı piçlerin icabına bakacaktır."

"Ablamın yanına yaklaşamazsın, seni hasta pislik," diye tısladı Ellie.

Cain ona elinin tersiyle vurmaya kalktı. Ama Ellie, yıllar önce ona öğrettiğim gibi kolunu kaldırıp darbeyi engelledi.

İşte benim kızım.

Ellie'yi saçlarından tuttu ve yüzüne bakması için boy-nunu çevirdi. "Ara onu!"

"Hayır!" diye bağırdı Ellie, gözünden bir damla yaş sü-zülürken.

Yemin ederim, böyle devam ederse lanet kafasını ko-paracaktım.

Ama sonra aniden sakinleşti. Düşünceli bir hale bü-ründü. Ellie'nin saçını bıraktı ve kolunu kaldırıp silahı kafama doğrulttu.

"Ara onu, yoksa sevgilinin beynini havaya uçura-cağım. Ona ihtiyacım yok; hâlâ sana sahibim."

Ellie'nin boğazından boğuk bir inilti çıktı ve gözyaşla-rı bir sel gibi akmaya başladı. "Hayır..."

"On saniyen var. Sayıyorum."

"Logan..." diye fısıldadı Ellie. Sesi işkence çekiyor gibiydi. Çünkü arayamazdı.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Beni dinle, Ellie. Sorun yok. Her şey yolunda, aşkım."

Hıçkırarak başını salladı. "Ne yapacağım?"

Mükemmel mavi gözlerinin içine baktım; zihnen ona sarılıyor, onu rahatlatıyor ve ona güç veriyordum. "Ne yapmanı istediğimi biliyorsun."

Bakışlarım güzel yüzünde dolaşarak her kıvrımını ezberledi.

"Seni seviyorum, Ellie." Boğazım düğümlenmişti. "Sana daha önce ve daha fazla söylemeliydim, ama seni seviyorum. Bu son haftalar hayatım boyunca yaşadığım en güzel günlerdi. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı ve sürekli seni hayal etmiştim. Bu kadar güzel sevdiğin için teşekkürler, tatlı kız."

Ellie'nin güzel yüzü buruştu. "Seni seviyorum, Logan. Lütfen beni bırakma... Lütfen..."

"*Şişşt*... Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek, yemin ederim, Ellie. Sana söz veriyorum."

Ve buna gerçekten inanıyordum. Çünkü bir Tanrı olmalıydı –Ellie Hammond gibi bir kadın tesadüfen dünyaya gelmezdi. Benim kadınım özenle yaratılmıştı. Ve eğer bir Tanrı varsa, onunla ilgilenecek ve onu koruyacaktı.

Bunları yapan kişi olamamaktan nefret ediyordum. Ona sarılan ve ona sahip olan kişi olmak istiyordum. Fakat bu onura sahip olamasam bile, tüm bunlar bittiğinde... Nasıl biterse bitsin... Bu odadan hiçbir yara almadan çıkacaktı.

Buna tüm kalbimle –sadece ona ait olan kalbimle– inanıyordum.

Bana doğru uzandı. "Logan."

"Gözlerini kapat. Gözlerini kapat Ellie, ve seni sevdiğimi bil."

Gözlerini kapatmadı. Hıçkırarak yere yığıldı.

Ve bir an sonra kendini bana attı. Kollarını koltuğun etrafına dolayıp bana sarılarak bedenimi kendininkiyle kapattı.

"Ellie, dur!" Cain'in onu vurabileceği düşüncesiyle dehşete kapıldım.

Ama vurmadı. Ve Ellie de durmadı.

Ta ki yıllar önce bacağına bağlamış olduğum bıçağın soğuk ağırlığını elime bastırana kadar... Yüzüme baktığında, gözlerinin odaklanmış olduğunu gördüm; artık daha sakindi, neredeyse rahatlamış gibiydi.

Başını çevirerek kafasına doğrultulmuş olan silaha baktı.

"Arayacağım. Ablamı şimdi arayacağım."

"Kalk!" Yakında ölecek olan piç, Ellie'yi üzerimden çekti ve masaya doğru fırlattı. Ellie, bileklerimin etrafındaki kablo bağını kesmem için bana zaman vermeye çalışarak telefonla uğraşıyormuş gibi yaptı.

Adamın silahı indirmesini bekledim; böylece Ellie'nin üzerine doğrultmuş olmayacaktı. Ve sonra harekete geçtim. Ayağa fırlayıp onu yakaladım.

Odanın içinde bir silah sesi yankılandı ve kulak zarımı deldi; sonra bir tane daha...

Ardından ellerimin sert bir hareketiyle kopan bir boynun sesi duyuldu, sonrasında her şey bitmişti. Adam, Ellie'nin ayaklarının dibine yığıldı.

Ellie'yi kollarıma aldım; güvende olduğunun bilinciyle rahatlamıştım. Yaralanıp yaralanmadığını kontrol et-

mek için elimi üzerinde gezdirerek vücudunu inceledim. "Vuruldun mu? Sana zarar verdi mi?"

Ellie başını iki yana salladı, sonra bir çığlık attı. "Logan, kan!"

"Sadece bir çizik." Onu kapıya doğru yönlendirirken omzum sızlıyordu.

Ellie koridora doğru çıkarken yataktan bir tişört aldı. Duvara yaslanıp yere doğru kaydım. Ellie yardım çağırmak için bağırdı ve insanlar bize doğru koşarken bir kargaşa yaşandı.

Ellie tişörtü iki parçaya ayırarak bir parçasını omzuma, diğer parçasını da koluma bastırdı. İnledim, çünkü canım yanıyordu.

"Çok kanaman var."

Hah. Demek öyle. Beyaz kumaşlar hızla kırmızıya döndü.

Omuz silktim. "İki çizik. Endişelenme."

Ama Ellie endişeliydi. Dolgun, küçük dudakları gerilmişti ve kaşları çatılmıştı.

Başımı ona doğru eğdim. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Ellie."

Gözleri ışıldadı.

"Ciddi misin sen? Kafan mı güzel?"

Biraz uçmuş hissederek sırıttım. "Öp beni, aşkım."

Ama beni öpmek yerine bana bağırdı. "Sen vuruldun, Logan!"

Parmağımı kıvırarak onu kendime yaklaştırdım ve göz kırptım. "Öpüşmek için en iyi zaman bu."

Sonra sağlam elimle onu kendime çekip dudaklarımı gül goncası dudaklarına bastırdım.

Ve ardından... Bilincimi kaybettim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ellie

İki hafta sonra

Logan, Kraliçe tarafından şövalye ilan edilecekti; taht için yaptığı olağanüstü fedakârlık için. Bugün resmi olarak açıklanmıştı. Logan kısa bir süre sonra, *Sör* Logan olacaktı.

Ayrıntıları henüz düşünmemiştim, ama içimde, bu unvanın ileride yatak odamızda oynayacağımız rollerin bir parçası olacağına dair bir his vardı.

Hikâye tüm gazetelere düşmüştü. Günü nasıl kurtardığı –Prenses Olivia'yı, bebekleri ve kız kardeşi nasıl koruduğu... O bir kahramandı. Gerçi bu benim için yeni bir haber değildi, Logan yıllardır benim kahramanımdı; ancak şimdi Wessco'nun da kahramanı olacaktı.

Fakat iş, omzundaki ve kolundaki kurşun yaralarının iyileşmesine geldiğinde... Kocaman bir bebekti.

Tipik *erkek* işte.

Sanırım bilerek böyle davranıyordu. *Bandajım kaşındırıyor, çorbam soğumuş... Penisim sertleşmiş –buraya gelip bu konuda bana yardım etmeye ne dersin, yavrum?*

Doktor, yorucu aktiviteler yok demişti; ama Logan'ın ve benim yorucu anlayışımız tamamen farklıydı. Dikişlerini henüz patlatmamıştı, ama bunu denemediği söylenemezdi.

Berbat bir hastaydı: Seksi, mızmız ve çok tatlı.

Her gün beni sevdiğini söylüyordu. Her. Gün. Sabah ilk iş ve gece birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce son kez. Bu beni heyecanlandırıyordu, her seferinde kalbimin teklemesine neden oluyordu.

Logan evin etrafında güvenlik olmasını kabul etti; çünkü hastaneden çıktığı gün onun yanına taşındım. Koruyucu olmak kadar korunan olmak artık ilk baştaki kadar canını sıkmıyordu.

Kafama silah dayandığını görmek, fikrini değiştirmesine neden olmuştu.

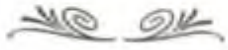
Logan, etrafımda evi ve birlikte kurduğumuz yeni hayatı koruyan küçük bir ordu olmasına artık alışmıştı. Ekipteki çocuklarla arkadaşlık kurmuştu –yanlış bir şey yaptıklarında onlara söylüyor, onları popoma bakarken yakaladığında uyarıyordu.

Henüz bir girişiminde bulunmamıştı ama kendi güvenlik şirketini kurmaya sıcak bakıyordu. Bu konuda iyiydi, bildiği bir şeydi –kendi tabiriyle bu onun göreviydi, tutkusuydu. Şimdilik parasal anlamda bir sorunu yoktu; birikimleriyle geçiniyordu ve sadece evi bitirmeye ve iyileşmeye odaklanıyordu.

Logan ne yapmaya karar verirse versin başarılı olacaktı, aksi mümkün bile değildi.

Kraliçe haklıydı. Aşk bir tedavi değildi; her sorunu sihirli bir şekilde çözmüyordu. Ama o problemleri çözmeyi

değerli hale getiriyordu. Aşk bizim ilham kaynağımızdı, motivasyonumuzdu... Ve ödülümüzdü.

İki hafta sonra

"Yüce İsa... Seni seviyorum."

Logan'ın sesi kulağımda eridi; nefesi tenimi gıdıklıyor, güçlü göğsü sırtıma yaslanıyor ve kelimeleri şu anda sıcak ve sert bir şekilde içimde olduğu yeri sırılsıklam yapıyordu. Başım güzel omzuna yaslandı ve kollarım geriye doğru uzanarak boynuna sarıldı.

"Logan..." diye inledim.

Parmakları dudaklarımı okşadı; birini ağzıma alıp emdim ve dişlerimi etine sürttüm. Sonra Logan elini aşağıya doğru indirerek göğsümü okşadı ve meme ucumu sıktı. Bu, bacaklarımın arasına bir zevk dalgası gönderdi ve içimdeki haz gitgide yükseldi. Başımı çevirerek ağzını aradım; dudaklarını üzerimde hissetmek istiyordum.

Hemen beni öptü, çünkü neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Eli biraz daha aşağıya kayarak klitorisimi buldu ve penisinin darbeleriyle mükemmel bir uyumla beni okşadı.

"Evet... Evet," diye soludum dudaklarına doğru.

Tırmandım, tırmandım ve sonunda zirvedeydim –havada süzülüyordum. Sırtım bir yay gibi gerildi ve sıcak, keyifli hisler tüm bedenime yayılırken her şey gerildi. Onun etrafında kasılırken, Logan güçlü kollarıyla bana sıkıca sarıldı.

Daha sonra nefesimi yakalamaya çalışırken, bedeni-

min üst kısmını nazikçe banyo tezgâhına doğru indirdi. Yanağımı serin mermere yaslayarak şefkatle saçlarımı okşadı.

Sonra, beni becerdi.

Kalçamı kavrayarak beni hızlı ve sert bir şekilde becerdi; içime girip çıkarken kendini kaybetti. İçime boşalmasına bayılıyordum –spermleri içimi doldururken penisinin sıcak titreşimini hissedebiliyordum. Son bir kez sarsılarak üzerime kapandığında, sırtıma doğru sertçe soludu.

Sonrasında tüy hafifliğinde öpücükler vardı; yumuşak, tatlı ve sevgi dolu. Günümüze böyle başlıyorduk.

Çok da kötü sayılmazdı.

Logan içimden çıktıktan sonra, kollarında dönerek nane kokan ağzını öptüm. Sonra kolundaki saati gördüm.

"Kahretsin! Geç kalacağız. Geç kalamayız."

Ondan uzaklaşıp duşu tamamen açtım.

Logan kışkırtıcı bir şekilde sırıttı. "Demek bu kadar, ha? Benden istediğini aldın."

Kıkırdayarak tekrar ona döndüm ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Evet, gerçekten de aldım."

Şakacı bir tavırla popomu çimdikledi. "Ben senin için sadece bir et parçasıyım."

"Hayır, sen benim için seksi bir et parçasısın. Ve seni seviyorum."

Kahverengi gözleri ısınarak neredeyse altın rengini aldı. Bu sözleri ne zaman söylesem bana bu şekilde bakıyordu.

Son bir öpücükten sonra duşa girdim –gerçekten acele etmemiz gerekiyordu. Eğer geç kalırsak, Livvy'nin çenesinden asla kurtulamazdım.

Dün gece onun ve Nicholas'ın evinde kalmamızı istemişti; ama ben burada, Logan'ın evinde, *evimizde* kalmak istemiştim. Burası benim en sevdiğim yerdi, saraydan bile çok sevdiğim tek yerdi.

Rekor sürede duştan çıktım; saçlarımdan damlayan sularla ve ıslak bedenime yapışmış olan tişörtümle dışarıda bekleyen arabaya koştum. Elbisem ve Logan'ın smokini, saç ve makyaj ekibinin beni güzelleştireceği sarayda bizi bekliyordu.

Kahverengi uzun saçlı, genç ve neşeli güvenlik görevlisi Harry, araba yolunda, iriyarı bir koruma olan Bartholomew ile tartışıyordu.

"Bu senin içinde yok, dostum."

"Ah, inan bana var."

Ne hakkında sidik yarışı yaptıklarını bilmiyordum, ama bunun için vaktim yoktu.

"Biri beni hemen saraya götürmezse ikinizin de kıçını tekmeleyeceğim!" diye bağırdım.

İkisi de şoka girmiş gibi görünüyordu.

Ve sonra hemen harekete geçtiler.

"Biraz vahşi bir kız, değil mi?" diye sordu Harry, benimle birlikte arka koltuğa oturan Logan'a.

Logan sadece güldü. Ve bana baktı. "Bir gün iyi bir anne olacaksın."

Ona bakıp başımı salladım. "Cümlemden bunu mu çıkardın? Gerçekten mi?"

"Elbette. Tıpkı Tommy'nin annesi gibi konuşuyorsun ve o tanıdığım en iyi anne."

O anda aklıma bir şey geldi; henüz konuşmadığımız bir şey.

"Bir gün bunu istiyor musun?" diye sordum. "Baba olmayı?"

"İstiyorum." Logan'ın yüzü yumuşadı. "Anne sen olduğun sürece, baba olmayı çok isterim."

İçim ısındı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Ben de. Ama öncelikle beni Bayan St. James yapman gerekiyor."

Logan gülümseyerek avcumu öptü. "Plan da bu."

Bilmek güzeldi.

Ama bugün için, önemli olan tek bir düğün vardı: Kraliyet düğünü.

***

Leydi Sarah, St. George Katedrali'nin arkasındaki özel gelin odasında, makyaj masasında oturuyordu. İki katlı eteği ve uzun dantel duvağı olan kısa kollu beyaz dantel gelinliği içinde inanılmaz derecede çarpıcı görünüyordu. Mükemmel gelin tabirinin hayat bulmuş haliydi. Koyu saçlı Gelin Barbie.

Aynadaki yansımasına bakarak, "Her şey güzel olacak. Her şey güzel olacak. Her şey güzel olacak," diye tekrarladı.

"İlaç falan mı aldı?" diye sordu Sarah'ın kız kardeşi Penelope Von Titebottum, lavanta rengi nedime elbisesiyle uyumlu zambak ve leylak buketiyle gelini işaret ederek. "İlaç mı aldın, Sarah?"

"Keşke." Sarah gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bu, annemin meditasyon hocasının bana öğrettiği sakinleştirici bir teknik. 'İnanana kadar tekrarla.' Her şey güzel olacak. Güzel olacak. Çok güzel olacak."

Gerçekten de ilaçların etkisindeymiş gibiydi.

Zavallı ablam banyodan çıktı; koca karnının üzerinde beyaz bir fiyonk bulunan, eflatun rengi hamile elbisesinin içinde inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu.

Düğün partisine katılmayacaktım. Sadece güzel görünmek için buradaydım. Ve elimden geldiğince Sarah'nın sakin kalabilmesine yardım etmek için. Ve... Gerekirse Livvy'nin bebeklerini yakalayabilmek için.

"İyi misin, Liv?" diye sordum. "Biraz solgun görünüyorsun."

Ablam kolumu okşadı. "Bu günlerde hep böyleyim." Sonra derin bir soluk verdi... Tıpkı Sarah gibi.

"Her şey güzel olacak... Her şey güzel olacak..."

"Her şey güzel *olacak*," dedi ablam, Sarah'ya sertçe. Daha önce bu yolda yürüyen tek kişi oydu, bu yüzden Sarah'nın onu dinleyeceğini umuyordum.

Sarah ayağa kalkıp başını salladı. "Haklısın. Düğünler her gün olur." Omuz silkti. "Yani gerçekten, zaten dışarıda kaç kişi var ki?"

Olivia gözlerini kapattı ve belini ovdu.

Penelope yardımcı olmaya çalıştı. "Çok yok. Sadece birkaç... Bin."

Liv yavaşça duvarın önündeki sandalyeye oturdu. Derin derin nefes alıyordu.

"Binlerce... Çocuk oyuncağı," diye güldü Sarah, hiç de ikna edici olmayan bir sesle. "Televizyondan izleyenlerin sayısı da..."

"Milyondan fazla olamaz." Penelope elini salladı. "On milyonlar. *Püff*."

Sarah başını salladı.

Ve sonra makyaj masasının önüne çöküp elleriyle

yüzünü kapattı. "Ah, Tanrım, bana yardım et! Lütfen... Bana bir mucize gönder."

Tam da o anda Liv kesik kesik solumaya başladı. "Hee, hee, hee, hoo. Hee, hee, hee, hooooo."

Aman Tanrım.

Sarah arkasını döndü. "Olivia... Senin... Doğum sancıların mı başladı?"

Ablam karnını tutarak başını salladı. "Özür dilerim. Üzgünüm, bu..."

"Harika!!" diye bağırdı Sarah, kollarını gökyüzüne doğru kaldırarak. "Teşekkürler, Tanrım! Evet!"

"Dikkatleri üzerime çektiğim için kızgın değil misin?" diye sordu Olivia, zorlukla soluyarak.

"Dikkatleri istediğin kadar üstüne çekebilirsin! Birileri senin doğurmak üzere olduğunu fark ederse kimse bana bakmaz. Bu mükemmel." Müstakbel Kraliçe sonunda aklını başına topladı. "Törenin sonuna kadar dayanabilecek misin? Risk almanı istemiyorum."

Kız kardeşim yüzünü ekşitti. "Mihraba kadar yürüyebilirim sanırım. Ama en kısa zamanda hastaneye gitmek istiyorum; dolayısıyla Başpiskopos boşboğazlık etmeye başlarsa sana sinyal vereceğim. Eğer acıyla inliyorsam... Bilin ki vakit gelmiştir."

Ablamın cesur ruhu geri dönmüştü.

O an kafama dank etti. "Hey, bebekler sadece birbirleriyle aynı doğum gününü paylaşmayacaklar; aynı zamanda Henry ve Sarah'nın evlilik yıldönümünü de paylaşacaklar. *Lenora deliye dönecek.*"

Tören başlamadan önce, Logan'ı ana katedralde buldum. Çok güzeldi. Pencerelerden süzülen ışık, renkli vitraylardaki azizleri ve İncil sahnelerini betimliyordu. Gözlerim nihayet Logan'ı bulduğunda nefesim kesildi. Çünkü sarayda giyinmek üzere ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim. Ve şu anda üstünde smokini vardı.

Kahretsin, *harikaydı*.

Ceketin kesimi geniş ve güçlü omuzlarını gözler önüne seriyordu. Kömür grisi kravatı erkeksi boğazını vurguluyor ve ona sofistike, ama çapkın bir hava katıyordu –bir aşk romanının sayfalarından fırlamış gibiydi. Pantolonu onu mükemmel bir şekilde sarıyor, güçlü bacaklarına, muhteşem poposuna ve etkileyici *donanımlarına* dikkat çekiyordu. Logan'ı daha önce smokinle görmüştüm ama bu kez farklıydı.

Çünkü şimdi, tamamen bana aitti.

Ve bana bakışları; gümüş ayakkabılarımdan başlayarak pembe elbisemin altındaki kıvrımlarımın üzerinden geçip, başımın tepesinde toplanmış olan sarı saçlarıma kadar çıkan gözleri... Onun da nefesi kesilmiş gibiydi.

Logan zorlukla yutkundu. "Bir meleğe benziyorsun, Ellie." Sesini alçaltarak başını öne eğdi. "Şahane bir tatlı gibisin... Ve fırsatını bulduğum ilk an seni yiyeceğim."

Karnımın alt kısımlarına doğru bir sıcaklık yayıldı – ona ya da sevgi dolu sözlerine doyamıyordum. Ama sonra neden onu aradığımı hatırladım ve bu yüzden tatlı yeme iş biraz beklemek zorunda kalacaktı.

Yerlerine yerleşmekte olan misafirlerin arasından yürüdüm ve Logan'ın kulağına Olivia'nın sancılarının başladığını söyledim.

Arabayı alıp Olivia'yı hemen hastaneye götürmek istedi. Ama onu vazgeçirdim –ablamın *kahrolası bir kaçık* olduğu konusunda ısrar etmiş olmasına rağmen.

Logan hiçbir şey yokmuş gibi, Henry ile birlikte mihrapta duran Nicholas'ın yanına doğru ilerledi; askeri üniformaları içinde ikisi de muhteşem ve zarif görünüyordu.

"*Ne?*" diye bağırdı Nicholas. Yüzü kaskatı kesildi ve hafifçe solgunlaştı.

Tüm kilise donup kaldı –herkes prense bakıyordu– sanki şimdiye dek yapılmış en büyük manken düellosu gibiydi.

Eteğimi hafifçe yukarı kaldırdım ve yüksek kemerli tavana kadar uzanan onlarca mermer sütunun yanından geçerek mihraba doğru koştum. Sanki bir sonraki maçı planlayan bir futbol takımı gibi kafa kafaya vermiş bir halde konuşan Nicholas, Henry ve Logan'ı arasına girdim.

"Sorun yok, çocuklar. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Şimdi de ben ilaç kullanmış gibi konuşuyordum.

Nicholas'ın yeşil gözleri çılgınca bakıyordu. "Hayır, hiçbir şey yolunda falan değil."

"Olivia ne yaptığını biliyor. Bebekleri asla riske atmaz," diye ısrar ettim. "Lütfen ona ayak uydur, Nicholas." Enişteme teşvik edici bir şekilde gülümsedim. "Mutlu eş, mutlu hayat."

Nicholas hiç etkilenmemişti; yüzü hâlâ asıktı.

"Sarah nasıl?" diye sordu Henry.

"İyi. Daha sakin, şimdi dikkatleri onun üzerinden çekecek bir şey var."

"İyi." Henry ellerini pantolonuna sürterek iç çekti. "Bu iyi."

"Onu görene kadar bekle, Henry. Aklını kaybedeceksin."

Henry güldü. "Her zaman kaybediyorum zaten."

Henry elini abisinin koluna koydu. "Ne kadar erken başlarsak, sen de bebek işine o kadar çabuk koyulursun. Değil mi?"

Nicholas tereddüt etti, ama sonra sert bir şekilde başını salladı.

Logan'la ben üçüncü sıradaki yerimize geçerken herkes yerini aldı. Müzik çalmaya başladı ve düğün başladı.

En önde, yeğeninin eşlik ettiği Kraliçe vardı ve arka planda neler yaşandığından habersizdi. Bütün cemaat selam verip reverans yaptı.

Nedimelerin ve sevimli çiçek kızların ardından, Livvy tek başına yürüdü. Gülümsüyordu. Ama koridor o kadar uzundu ki nefes almak için iki kez duraksamak zorunda kaldı. Fısıltılar, kalabalığın içinde bir dalga gibi yayıldı; haber kanallarının kraliyet bebeği gözlem seviyesini değiştirdiğini duyabiliyordunuz neredeyse.

Olivia mihraba geldiğinde, Nicholas öne çıktı ve karısının elini tutup kenarda duran sandalyeye oturmasına yardım etti. Sessizce konuştular... Bir süreliğine sessizce tartıştılar; sonra Olivia, kocasının parmaklarını öptü ve yakışıklı prensini yatıştırdı. Ancak Nicholas, Henry'nin sağındaki yerini alırken yüz ifadesi hâlâ sertti..

Ve sonra gelin müziği başladı.

Kalabalık, Sarah'ya baktı ve ne kadar güzel olduğundan bahsetti; ama sonra çılgın prensesin sancılarının başlaması hakkında konuşmaya geri döndüler. Sarah, gözlerini Henry'den ayırmadı bile; ayrıca hiç de korkmuş gibi görünmüyordu.

Âşık bir gelin gibi görünüyordu.

Henry, Sarah'ya şefkatle baktı ve gelinine doğru bir adım attı.

"Merhaba."

Sarah da sırıtarak karşılık verdi. "Merhaba."

"Bu delilik," diye fısıldadı Henry.

"Ama bize yakışıyor, değil mi?"

Henry kolunu uzattı ve Sarah da onun koluna girdi.

Ve sonra evlendiler; bütün Disney Prensesi düğün törenlerinin birleşiminden bile daha harikaydı.

Başpiskopos onları karı ve koca ilan ettikten sonra arkalarını dönüp koridorda yürümeleri gerekirken, Henry, Olivia'yı işaret etti. "Önden doğum sancısı başlamış olan kadınlar ve yakında doğacak olan çocuklar."

Nicholas, "Zamanı gelmişti," diye mırıldandı.

Sonra ablamın yanına gidip onu kucağına aldı ve koridorda ilerledi.

Görülmeye değer bir manzaraydı.

Logan elimden tuttu ve biz de peşlerinden koştuk. Nicholas, Livvy'i Rolls-Roycelardan birinin arkasına oturttu ve Logan, direksiyondaki korumaya, "Yana kay. Ben sürüyorum," dedi.

En şiddetli sancı hastaneye giderken geldi. Olivia gözlerini kapattı ve derin derin nefesler alıp verdi. Sancı geçtikten sonra tekrar koltuğa yığıldı.

"Aman Tanrım... Bu *berbaaaaaat*," dedi tam bir hanımefendi gibi. Çünkü benim ablam bir hanımefendiydi; bir Kraliyet Düşesi.

Kraliçeler, doğumhanelerin bekleme salonlarında beklemezlerdi. Veliaht prensler ya da onların yeni eşleri de öyle. Bu karmaşaya sebep olurdu. Gelenek böyle değildi.

Kız kardeşler ise erkek arkadaşları ve babaları ile birlikte bekleme salonunda beklerdi. Hastaneye gelirken babamı aramıştım. Bir sürü güvenlik vardı; her kapıda bir koruma. Nicholas'ın babasından beri kraliyet ailesindeki herkes bu hastanede dünyaya gelmişti; dolayısıyla ne olup bittiğini biliyorlardı.

Sonraki on bir saat boyunca kötü kahve içip soğuk sandviçler yedik... Ve bekledik. Bir noktada, Logan'ın göğsünde uyuyakaldım ve rüyamda benimle evlenmek için babamdan izin istediğini gördüm.

Uyandığımda Logan'a söylemeyi planlıyordum. Ama ben bir şey söyleyemeden Nicholas geldi –doğumhanenin kapısından çıkarken hiç de prens gibi görünmüyordu. Çenesindeki kirli sakalı ve gözlerindeki neşeyle çok genç ve yorgun görünüyordu.

Sevinçten çılgına dönmüş ve hayrete düşmüş yeni bir baba gibi görünüyordu.

"Bir erkek!" dedi üçümüze; ilk öğrenen bizlerdik. "Ve bir kız!"

Logan, Nicholas'ın elini sıktı ve sırtına vurdu; babamla ben de Nicholas'a sarıldık.

Doğumhanenin bekleme odasında ön saflarda yer almanın avantajı, her şeye önceden hâkim olmanızdı. Onları herkesten önce görür, kucağınıza alır ve isimlerini öğrenirdiniz.

İlk önce Lilliana Amelia Calista Ernstwhile Pembrook'u kucağıma aldım. Mükemmel bir kızdı. Logan yanımda

durdu ve birlikte küçük yuvarlak yüzüme, siyah saçlarıma, tıpkı ablamınkilere benzeyen gözlerime baktık; gerçi gözlerimin ne renk olacağını söylemek için henüz çok erkendi —gri yeşil ya da koyu mavi.

Sonra babam ve ben bebekleri değiştirdik.

Ve Langdon Henry Eric Thomas Pembrook'a âşık oldum. Kendisinden beş dakika küçük olan kız kardeşi kadar mükemmeldi. Saçları ikiz kardeşininki kadar siyahtı; ama gözleri daha çok Nicholas'a benziyordu.

Olivia uykuluydu ama çok mutluydu. Bebeklerine bakmadan duramıyordu ve onu suçlayamazdım.

Babamla ben Olivia'nın yatağının bir tarafında otururken; Logan ve Nicholas, pencere kenarına geçip birkaç gün sonra hastaneden çıkarken basının nerede duracağı hakkında konuşmaya başladılar. Çünkü ikizler her ne kadar mükemmel, güzel ve masum olsalar da onlar sadece bebek değildi.

Asla da olmayacaklardı.

Daha şimdiden herkes onlardan bir parça istiyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi." Logan kollarını kavuşturup başını salladı. "Kimlerin olduğunu görmek, kimin yaklaşacağını söylemek çok zor."

Önceden de korumacıydı; ama Cain Gallagher'ın güvenlik ihlalinden sonra, teknik olarak artık görevi olmamasına rağmen bizi koruma konusunda daha da ciddileşmişti.

"Her zaman böyleydi," dedi Nicholas. "Hastaneden ayrılmak halka açık bir olaydır. Bu bir gelenek."

"Yeni bir gelenek başlat. Bu konuda ustasın."

Eniştem, Olivia'nın yatağının yanındaki sandalyeye oturup karısının elini tuttu.

"Onları saraya davet edin," diye önerdi Logan. "Muhafızlar kimlik bilgilerini kontrol ederler ve kapılarda ıslaklarını ararlar; ardından siz bebeklerle birlikte arabadan inerken istedikleri kadar fotoğraf çekebilirler. Böylesi daha güvenli olur."

Nicholas ve Olivia birbirine baktı. Sonra Nicholas karısının elini öptü.

"Görünüşe göre artık yeni bir geleneğimiz var."

Kraliçe Lenora sarılmayı seven biri değildi. Yalandan öpücük bile göndermezdi. Daha çok kafa okşayan ya da omza dokunma türde biriydi.

Ama bebekler... Eh, bebekti.

Güzellerdi. Çok tatlılardı. Yavru kedi gibilerdi... Ama insanlardı.

Buna karşın, Kraliçe Lenora *gerçekten* de sarılmayı seven biri değildi. Fakat Olivia onun sahiplenici biri olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden iki hafta sonra, yeni prens ve prenses Majesteleri Muhteşem-Büyükanneleri Kraliçe Lenora'yla ilk kez takdim edildiklerinde, ablam, Lilliana'yı direk onun kollarına yerleştirdi.

"Ah. Şey... Ah... Tamam." Kraliçe, Lily'i ilk önce sanki patlamaya hazır bir bombaymış gibi tuttu. Kaskatı ve uzak. Ama sonra bebeğe gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim, Prenses Lilliana."

Ve bebek ağlamaya başladı.

Gürültülü ve dertli bir şekilde. Gerçekten *gürültülü*.

Olivia bebeği almak için harekete geçtiğinde Kraliçe Lenora çenesini kaldırdı. "Bırak onu."

Ve kollarındaki tatlı bebeğe bakarak onunla konuşmaya başladı... Bir köpekle konuşurmuş gibi. Üst sınıf bir köpekle.

"Hayır. Hayır-hayır, bu hiçbir işe yaramaz." Lily'i yanındaki kanepeye yatırdı ve ellerini iki kez çırptı. Ve mucizevi bir şekilde, küçük bir ciyaklamadan sonra, Lilliana ağlamayı kesip Kraliçe'ye baktı.

"Teşekkürler, bu çok daha iyi."

Daha korkunç ve daha acımasız bir Mary Poppins gibiydi.

"Artık kendini topladığına göre; sen, abin ve ben bahçede bir gezintiye çıkacağız."

Bebeği bir kundağa sarıp bebek arabasına yerleştiren dadıya işaret etti.

"Yürüyüş için biraz soğuk değil mi?" diye sordu Nicholas.

"Saçmalık. Temiz hava bebekler için iyidir. Sen ve Henry ile birlikte her gün gezintiye çıkardım; bak ikiniz için de ne kadar iyi sonuçlar verdi."

"Bunu yaptığını bilmiyordum," dedi Nicholas yumuşak bir sesle.

"Evet, sürprizlerle doluyumdur." Kraliçe bir çift kahverengi deri eldiven taktı. "Yeterince sarmalandıklarından emin olacağız. Her sabah onlarla birlikte yürüyüş yapacağım. Christopher, programda işaretle. Bu saatleri onlarla birlikte geçireceğim."

Fransız kapılar açıldı ve Kraliçe Lenora ikizlerin arabasını iterek serin ve bulutlu güne adım attı. Yürür-

ken onlarla konuşuyordu; sesi havada süzülerek içeriye doldu.

"Bir kar fırtınası sırasında Landlow Kalesi'nde doğdum. Ebe bize ulaşamadı, çünkü yollar kapalıydı. Bu yüzden beni büyükannem doğurttu. Korkunç bir kadındı; çok sert ve dik kafalıydı. Benim gibi sıcak ve tatlı değildi..."

Logan kolunu omzuma koyup beni sararak sessizce fısıldadı. "Bu tam onun tarzı. Artık her şeyi gördüm."

Sonsöz

Beş yıl sonra

Logan

Mutfakta çalan yumuşak müziğin sesine uyandım. Ellie'nin nerede olduğunu da bu şekilde anladım. Son üç yıldır benden önce uyanmıyordu. Çoğunlukla mutfakta oluyordu, bazen de oturma odasında; ama neredeyse her zaman hoparlörlerden en sevdiği şarkılar yükseliyordu. Bugün *Say You Won't Let Go* çalıyordu.

Düğün şarkımızdı.

Tavan penceresinden gökyüzüne baktım –karanlıktı, henüz şafak sökmemişti ve yağmur yağıyordu. Bugün Pazar'dı. Kendi işinize sahip olduğunuzda her gün iş günü olsa da bugün S&S Güvenlik için çalışmayacaktım. S&S harfleri, St James ve Sullivan'ı ya da Sullivan ve St James'i temsil ediyordu –bu, hangimizi sorduğunuza bağlıydı. Başarılı olmak için Tommy ile birlikte kıçımızı yırtmıştık. Güzel bir işti, dürüst bir işti.

Evlere güvenlik sistemleri kuran teknik bir ekibimiz vardı; ancak asıl işimiz, özel korumalar ve güvenlik görevlileri yetiştirmekti. Saray bile bizim adamlarımızı işe

almıştı; çünkü alanında en iyisi olarak tanınıyorduk ve bu ünü hak etmiştik.

Biz bir dövüş kulübü değildik –önümüze gelen herkesi işe almıyorduk. Adamlarımız doğal yeteneğe sahip olmalıydı, bu işi istemeli ve hak etmeliydi.

Yataktan çıkıp siyah bir eşofmanı giydim ve koridorda ilerledim. Evi, buraya taşındıktan sonraki ilk yıl içinde bitirmiştim ve hayal ettiğimden çok daha güzel olmuştu. Tuğla, evin sağlam ve dayanıklı görünmesini sağlıyordu; ahşap dokunuşlar ve toprak renkleri onu daha da güzelleştiriyordu... Ve Ellie'nin varlığı onu bir yuva yapıyordu. Ellie, her odaya perde, tüm duvarlara da çerçeveli resimler asmıştı. Sağ tarafımdaki yatak odalarından birinin önünden geçtim –birlikte maviye boyadığımız odanın.

Mutfağa indiğimde, yeni pişmiş sıcak çörekleri soğuma rafına yerleştiriyordu. Sessizce arkasından yaklaşıp ellerimi pamuklu pijamasıyla kaplı kalçasına yerleştirdim. Sert penisimi kendime doğru çektiğim mükemmel poposuna sürttüm.

Başını geriye doğru eğerek omzuma yaslandı. "Dün geceden sonra yorgun değil misin?"

Şakağından öperek tenini kokladım. "Seninle sevişmekten asla bıkmam, Ellie."

Ellerimi ön tarafına doğru kaydırarak, bebeğimizin uyuduğu minik şişliğin üzerine koydum. Ellie hamileyken çok güzeldi. Onun içine yerleştirdiğim bebekle birlikte karnının büyümesini izlemek beni çılgına çeviriyordu. Bu haldeyken ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Gerçi bu halde olmadığı zamanlarda da aynı şey geçerliydi.

Bir aile kurmaya karar verip doğum kontrolünden vazgeçtiğimizde, çok fazla sevişmenin... Çok fazla bebek meydana getirdiğini fark ettik. Şu anda dört aylık hamileydi –üçüncü bebeğimize.

"Hadi, Declan! Atla. Seni yakalayacağım."

Minik ses, tezgâhın üzerindeki bebek monitöründen geliyordu.

"İşte böyle, Declan, bak!"

Bu, bir buçuk yaşındaki Declan'ı beşiğinden kaçmaya teşvik eden üç yaşındaki Finn'di.

Ellie ile birlikte güldük.

Tepemizde bir gürültü koptu ve gök gümbürdedi. Ellie'nin boynuna sokuldum. "Yağmur yağıyor. Minik Prenses Jane, midillisine binemeyeceği için çok üzülecek."

Bugün saraya gidiyorduk; Henry ve Sarah'nın büyük kızları Jane'in dördüncü doğum gününe. Halka açık bir parti değildi; sadece aile arasında küçük ve özel bir kutlama olacaktı.

"Henry onun için midilliyi içeri getirecektir," dedi Ellie.

"Kraliçe buna bayılır," dedim alay ederek. "Prenses Jane, Henry'i küçük parmağında oynatıyor."

"Sanki sen aynı şeyi Finn için yapmazdın," diye takıldı Ellie.

"Finn midilli istemiyor ki. Noel için bir bazuka istiyor –bana geçen gün söyledi. Noel Baba'nın elflerinin bu isteği nasıl yerine getireceklerini henüz bilmiyorum."

Ellie parmağını bana doğru sallayarak güldü. "O kesinlikle senin oğlun."

Gözlerimi ovuşturdum. "Evet, benim oğlum; ama bazuka fikrinin senin babandan çıktığını düşünüyorum. Geçen hafta onunla birlikte askercilik oynuyordu."

Ellie'nin babası her ay Wessco'ya geliyordu –bunu yıllardır yapıyordu. Hâlâ içki içmiyordu ve ismini sevgili karısından alan restoran zincirlerinin yönetimiyle uğraşarak New York'ta yaşıyordu. Karısının hayali olan eski kahve dükkânını büyütüp genişleterek onu onurlandırmıştı ve sanırım bu, karısının vefatını sonunda kabullenebilmesini sağlamıştı.

Monitörden bir hışırtı sesi geldi, sonra bir gümbürtü ve en sonunda da zafer çığlığı.

"Anne, baba, başardı! Declan beşiğinden atladı. Atladı!"

Karımın güzel ağzına bir öpücük kondurdum.

"Ve korkusuz atlayıcımız da kesinlikle *senin* oğlun."

Çocukları almak için yukarı çıkacaktım, ama merdivenlerin tepesindeki kapı onları bir süre daha güvende tutacaktı. Bekledim, çünkü Tommy Sullivan arka kapımızdan mutfağa girip üzgün bir çuval gibi tezgâha oturdu.

Bir yıl ara veren her öğrenci gibi, Ellie de psikoloji diplomasını almak için asla geri dönmedi. Eğer okula dönmek isteseydi, onu yüzde yüz desteklerdim; ama şimdilik çocuklarımızla ve evimizle ilgilenmekten mutlu görünüyordu.

Diploma almamış olmasına rağmen ailemiz ve arkadaşlarımız için iyi bir dinleyici, yardımcı ve danışmandı. Ellie, Tommy'nin önüne bir fincan çay koydu ve bana da sıcak bir kupa uzattı.

"Sanırım buraya kadar," dedi Tommy. "Gerçekten bitmiş olabilir."

Abigail Haddock'tan bahsediyordu. *Doktor* Abigail Haddock –beş yıl önce yangından sonra yatırıldığı hastanede tanıştığı, kumral saçları olan çarpıcı doktor. Sayıklıyormuş gibi davranırken bir öpücük çaldığı doktor.

O zamandan beri çalkantılı bir ilişkileri vardı. İkisi de birbirlerine önem verdiklerini kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

"Abby birlikte çalıştığı doktorla randevuya çıkacağını söyledi." Tommy bana baktı. "Bu adamı ortadan kaldırmak zorunda kalabiliriz."

Kupamdaki çayı üfleyerek omuz silktim. "Tamam."

Ellie kaşlarını çatarak bize baktı. "Hayır. Hayır, kimseyi *ortadan kaldırmak* falan yok."

Tommy'e tamam işareti yaptım. Ellie bunu gördü ve koluma vurdu. Ona bakarak sırıttım, çünkü sinirlendiğinde hâlâ çok güzel oluyordu.

Çocukların kapıyı sarstığını duyunca kalktım, ve dirseklerini tezgâha dayamış olan karımı, olan biten her şeyi anlatması için teşvik ettiğim en iyi arkadaşımı kurtarabilmesi adına orada bırakıp merdivenlere doğru ilerledim.

Tıpkı beni kurtardığı gibi.

Tıpkı birbirimizi kurtardığımız gibi.

Prenses Jane'in doğum günü partisi yağmura rağmen keyifli ve eğlenceliydi. Ellie haklı çıkmıştı; Prens Henry, kızı için midilliyi içeri getirmişti ve muhtemelen balo salonundaki kokudan asla kurtulamayacaklardı.

Kraliçe burnunu kırıştırarak kaşlarını çattı, ama to-

runlarının maskaralıklarının, ona dünyadaki her şeyden daha fazla keyif verdiğini söyleyebilirdim. Kurnaz biriydi, bunu çok iyi saklıyordu —ama bu, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda parlayan gözlerinden, yukarı kıvrılan dudaklarından ve hızlıca sallanan başından anlaşılıyordu.

Ve Prenses Jane, Majesteleri'ne benzemese de onun küçük gölgesi gibiydi. Sadece dört yaşında olmasına rağmen, Muhteşem-Büyükannesini taparcasına seviyor, onu taklit ediyor, onun kadar asil ve görkemli olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kraliçe de bundan gurur duyuyordu.

Ellie'nin okula dönmemeyi seçmesi gibi, Prens Nicholas ve Olivia da New York'a geri dönmemeyi seçtiler. Olivia'nın sarayla ilgili fikirleri değişmişti ve artık burayı bir kafesten ziyade, bir güvenlik ağı olarak görüyordu. Nicholas da etrafını saran güzel ailesi sayesinde, kraliyet görevlerini eskiden olduğu gibi bir yük olarak görmüyordu. Artık bu görevlerden keyif alıyordu; çocuklarına kökenlerini öğretiyor ve onları, eğer isterlerse bir gün oynayacakları rollere hazırlıyordu. Wessco'da kalmaya karar vermeleri, Ellie, Tommy ve benim için sevinçli bir haberdi. Nicholas artık benim işverenim değildi; ama arkadaşımdı. Ailemdi. Ve bu çok daha iyiydi.

Bebekleri art arda sıralayan sadece Ellie ve ben değildik. Nicholas ve Olivia, beş yaşındaki Prens Langdon ve Prenses Lilliana'nın ardından altı ay önce bebek Theo'yu da aileye eklemişlerdi. Henry ve Sarah da Prenses Jane'in yanı sıra üç yaşındaki Prens Edward'a –Finn'in en iyi dostuydu– ve yeni doğan tatlı Margaret'a sahip olmuşlardı.

Hayat bizi tahmin edemeyeceğimiz şekillerde değiştirir. İsteklerimizi, hayallerimizi değiştirir ve avcumuza hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını bırakır. Bugünlerde, kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olmak istediğimi düşünmüyorum. Çünkü zaten öyleyim. Ellie ile sahip olduğumuz ev, kurduğumuz aile; hayal edebileceğimden çok daha asil, kalıcı ve değerli bir şey. Daha fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Saraydaki partiden eve döndüğümüzde hava kararmıştı ve hâlâ yağmur yağıyordu. Ellie ile birlikte çocuklara banyo yaptırdık, sonra hep birlikte oturma odasına gidip kanepeye yayıldık. Dışarıda fırtına koparken, şöminede yanan harlı ateşin karşısında, yumuşak bir battaniyenin altında uzanıyorduk.

Declan üzerime tırmanıp zıplarken, Ellie de Finn'e masal okuyordu –bir genç kızı korkutucu ejderhalardan kurtarmaya çalışan ve sonrasında da o kız tarafından kurtarılan bir kahramandan bahseden bir masal...

"*Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.*" Ellie ve Finn, hikâye kitabını kapatırken son sözleri beraber söylediler.

Büyük oğlumuz annesine sevgiyle baktı; sanki her şeyi bilen ve çok güzel olan Evrenin Kraliçesi'ne bakıyordu. " Liv teyze ve Nick amca gibi prenses ve prens oldukları için mi? Bu yüzden mi ejderhayı yenip sonsuza dek mutlu yaşadılar?"

Ellie burnunu oğlumuzun düğme burnuna sürttü ve koyu saçlarını okşadı.

"Hayır, bebeğim. Mutlu sonlar sadece prens ve prensesler için değildir." Sevgili karım, bir kadının bir erkek için hissedebileceği tüm sevgi ve aşkla bana baktı.

"Mutlu sonlar hepimiz içindir."